

NOTATKA ANALITYCZNA

Państwo - system przetrwania, zachowania i rozwoju narodu

Każdy system ma zdolność rozwoju lub przynajmniej przetrwania, jeśli potencjał jego zasobów jest wyższy lub przynajmniej równy naciskowi środowiska. Niedostatek takich zasobów powinien zostać zrekompenzowany przez podwyższenie jakości zarządzania. - Reguła DOTU

Istnieją jednak limity zasobów, a zarazem istnieją również limity możliwości poprawy jakości zarządzania tymi zasobami w celu zapewnienia rozwoju lub przynajmniej przetrwania systemu.

W odniesieniu do państwa oznacza to, że istnieje pewien dolny limit zasobów narodu (ludności, nauki i edukacji, produkcji przemysłowej, zabezpieczenia żywnościowego, sił zbrojnych), który tworzy państwo, poniżej którego państwo i jego suwerenność staje się niemożliwe.

SPIS TREŚCI

Zawartość

Co to jest Państwo ?	3
„Jeśli chcesz zrujnować mały kraj, podaruj mu krążownik ...” - Sir Winston Leonard Spencer Churchill.....	11
Państwa historyczne i państwa-konstruktorzy	13
Wojny między-państwowe i „międzynarodowy terroryzm” na przykładzie afery Iran-Contras	30
Polityka i suwerenność.....	58
Suwerenność a liczba ludności	64
Jedna strona problemu.....	64
Kuba	64
Węgry.....	68
Jemen.....	73
Druga strona problemu	79
Watykan	81
Czechosłowacja	87
Indonezja i Nigeria	88
Ukraina	91
Bułgaria	93
Chiny jako przykład formowania się państwa historycznie uwarunkowanego..	97
Suwerenność państwowa i związki międzypaństwowe	114
Zewnętrzne zarządzanie Rosją latach 1990.....	136
ZAŁĄCZNIK 1.....	143
ZAŁĄCZNIK 2.....	152

Co to jest Państwo ?

Państwo jest systemem samorządu społeczeństwa, który zapewnia rozwój, a przynajmniej przetrwanie narodu, bez utraty tożsamości kulturowej, pod wpływem czynników zewnętrznych.

Dawno, dawno temu, podczas ogólnego stanu rozwoju cywilizacji na Ziemi, definiowanego jako okres „systemu plemiennego”, aby państwo powstało, wystarczyło zaledwie kilkadziesiąt osób z rodu lub plemienia. Jednakże w konfrontacji z liczniejszymi plemionami w celu wykorzystania zasobów naturalnych (pola, lasy, zbiorniki wodne), mniej liczne plemię:

- albo odchodziło na mniej sprzyjające , mniej żyzne tereny
- albo ustępowało mu we wszystkim. A w zamian za możliwość życia na żyznym sprzyjającym terytorium całkowicie traciła tożsamość kulturową, zastępując swoją kulturę kulturą silniejszego sąsiada. Jest to tak zwana „zasada tygła”. Tak na przykład formuje się świat zachodni;
- lub zawierała sojusz z liczniejszym plemieniem, przyjmując do swojej kultury pewne elementy z kultury większego sąsiada, jednocześnie wzbogacając jego kulturę swoją. W ten sposób powstaje jedna populacja z jedną kulturą, która dla każdego narodu stanowi rozwój własnej kultury narodowej.

Ta wspólna kultura może być

- absolutną dla narodów, które ją utworzyły, które we wspólnej kulturze zachowały jedynie elementy swojej dawnej kultury plemiennnej na poziomie lokalnych cech i zwyczajów. Na przykład wzór haftu, wykonanego w jeden sposób, różni się w narodzie rosyjskim w zależności od terytorium: Riazan, Nowogród, Małorosja czy Białoruś;
- częściową w różnym stopniu, ale z nieodzownym warunkiem przyjęcia w swej kulturze podstawowego, conceptualnego pojęcia - koncepcji światopoglądowej - zasady poszanowania

kultur innych ludzi przy realizacji działalności gospodarczej i politycznej. Jednocześnie odbywa się wzajemne przenikanie elementów kultur poszczególnych narodów. Przykładem tego jest współistnienie różnych kultur narodowych w jednym państwie rosyjskim, a przykładem przenikania się i wzajemnego wzbogacania kultur są na przykład Tereccy Kozacy (z okolic rzeki Terek- tłum.) i ludy Północnego Kaukazu.

Zasada wzajemnego szacunku dla kultur narodowych jest bardziej pożądana wśród narodów łączących się w jedno państwo niż zasada „tygla”, w którym wszystkie narody tracą swą tożsamość¹

A potrzeba jednoczenia się narodów w jedno państwo, mimo że te narody mogą już mieć własną państwowość i własne państwo, z każdym rokiem staje się coraz bardziej dominująca w rozwoju cywilizacji na Ziemi. Wynika to z faktu, że w miarę rozwoju cywilizacji liczba ludności, która mogłaby (pod wpływem czynników zewnętrznych) pozwolić sobie na państwo narodowe wciąż rośnie.

¹ Wybitny przedstawiciel zjednoczonego wielonarodowego narodu rosyjskiego, Rasuł Gamzatowicz Gamzatow, opisał globalizację w języku rosyjskim w następujący sposób: „W Dagestanie jestem Awarem, w Rosji jestem Dagestańczykiem, a za granicą jestem Rosjaninem!” W tym zdaniu tkwi cała esencja rosyjskiej cywilizacji polegająca na starannym zachowaniu najmniejszych ludów, które w przeszłości nie były w stanie stworzyć własnego państwa narodowego i które po prostu zginęłyby przy innej koncepcji globalizacji, „rozpłynęły by się w tyglu”. Gamzatow sformułował także zasadę budowania relacji międzyetnicznych: „Jeśli pokocham osobę, to pokocham jego naród, a jeśli go znienawidzę, to na zawsze zapomnę, jakiej on jest narodowości”. To znaczy: nie ma złych narodów, są źli przedstawiciele tego narodu, a jeśli przedstawiciel jest zły, postawy wobec niego nie można przenosić na cały naród - „Niech dobrym ludziom będzie dobrze / A złym źle według ich osobistych uczynków!”

Mówiąc o tym, dlaczego narody Kaukazu postanowiły przyłączyć się do jednego rosyjskiego świata, Rasuł Gamzatowicz powiedział: „To nie Rosja Jermołowa nas pokonała, / Kaukaz zniewoliła Ruś Puszkina”. Należy jednak zauważyć, że gdyby nie „Ruś Jermołowa”, którego wizerunek, nawiasem mówiąc, jest mocno zmitologizowany w kierunku demonizacji, ludy Kaukazu nie miałyby okazji zapoznać się z „Rusią Puszkina”. Ale jednocześnie Gamzatow bezpośrednio przyznaje, że tylko w jednym rosyjskim świecie narody Kaukazu mają historyczną szansę na przetrwanie jako narody, zachowując swoją tożsamość kulturową. I za tą swoją przyszłość ich ludzie będą walczyć, będą walczyć, aby zachować wspólny rosyjski dom dla wszystkich: „Nie wchodziliśmy dobrowolnie do Rosji ale i nie opuścimy jej dobrowolnie”.

Rasuł Gamzatowicz Gamzatow (08 września 1923 r. - 3 listopada 2003 r.) - wybitny radziecki i rosyjski poeta, prozaik, tłumacz, publicysta i polityk. Kawaler Orderu Pracy Socjalistycznej (1974). Poeta ludowy z Autonomicznej Socjalistycznej Republiki Radzieckiej w Dagestanie (1959). Laureat nagrody Lenina (1963) i Nagrody Stalina trzeciego stopnia (1952). Członek WKP (b) od 1944 r.

Na przykład, teraz ekonomiści, argumentując o efektywności ekonomicznej, twierdzą, że w chwili obecnej tylko ekonomia, która ma wewnętrzny rynek konsumpcyjny (populację) co najmniej 400 milionów ludzi, jest ekonomicznie opłacalna. I rzeczywiście, małe państwa nie mogą ekonomicznie „pociągnąć” rozwiązania dużych projektów. Na przykład Związek Radziecki z populacją około 300 milionów ludzi spokojnie opracował swój program kosmiczny i budował szerokokadłubowe samoloty pasażerskie, takie jak samoloty Il-86 lub Il-96. Z kolei kraje europejskie indywidualnie, pomimo pełnego rozwoju swoich gospodarek, nie były w stanie same „udźwignąć” takich projektów. I na przykład, aby rozwiązać problem budowy samolotów szerokokadłubowych dalekiego zasięgu, producenci samolotów we Francji, Niemczech, Wielkiej Brytanii, Hiszpanii, a także z udziałem producentów samolotów z innych krajów europejskich, musieli zjednoczyć się w jedną wspólną firmę lotniczą Airbus SA².

Jednakże takie ekonomiczne podejście nie odzwierciedla istoty państwa i nie określa minimalnej populacji zdolnej do wspierania funkcjonowania swego państwa narodowego. Gospodarka działa w celu zapewnienia pełnego zakresu potrzeb ludności. Potrzeby, zaś mogą być różne i zależą od kultury. Tak więc na przykład „żelazny kanclerz” Bismarck, formułując rosyjskie zagrożenie dla Zachodu, powiedział: „Rosja jest niebezpieczna ze względu na skromność swoich potrzeb”. On również sformułował tezę, że aby pokonać Rosję, konieczne jest zaszczepienie w rosyjskiej populacji innej kultury, w tym zaszczepić mu nowe potrzeby: „Niemożliwe jest pokonanie Rosjan, widzieliśmy to od setek lat. Ale Rosjanom można zaszczepić fałszywe wartości, a następnie oni sami się pokonają.”³

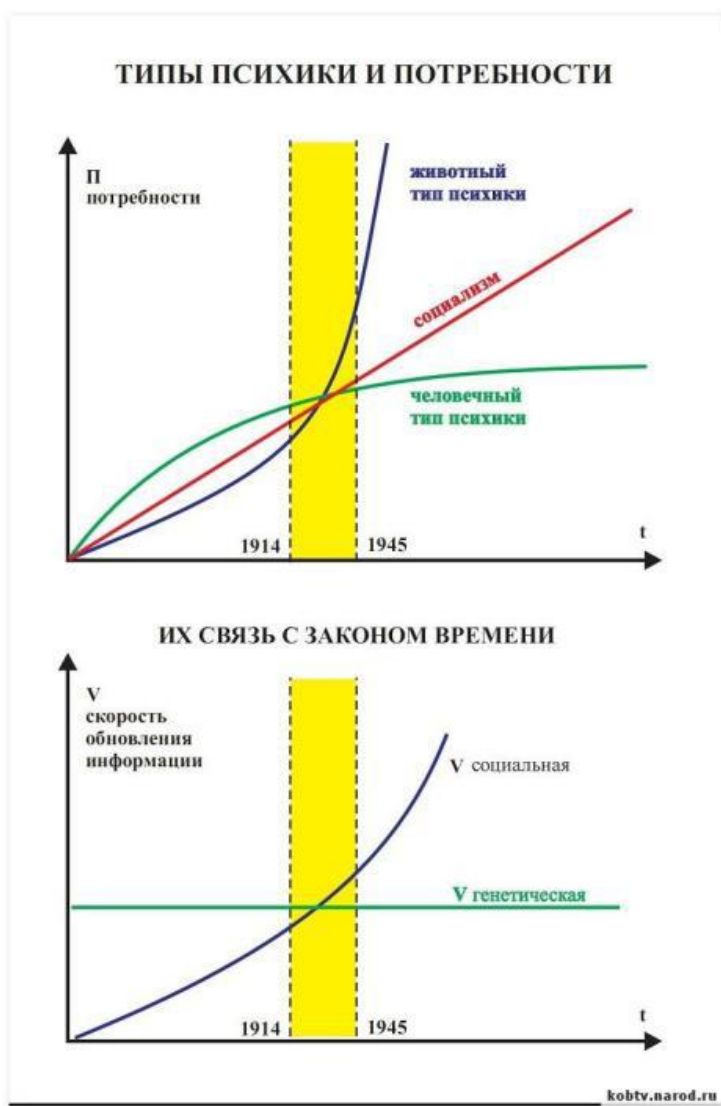
To znaczy zakres potrzeb ludności, sformułowany w kulturze ludu, determinuje jego zdolność do ekonomicznego przetrwania, zaś wartości ideologiczne formułują potrzeby ekonomiczne, w tym zakres potrzeb, które w pewnych okolicznościach można porzucić, aby zachować swoją tożsamość kulturową w formie państwa narodowego.

* * *

² Połączenie miało miejsce pod koniec lat 60. XX wieku, oficjalnym rokiem narodzin firmy jest grudzień 1970 r.

³ <https://moiarussia.ru/bismark-o-rossii-i-russkih-mysli-zheleznogo-kantslera/>

Wszystkie potrzeby człowieka i społeczeństwa, a także wszelka produkcja i dystrybucja, ukierunkowane na zaspokojenie potrzeb, są ogólnie podzielone na dwie kategorie: naturalne i nienaturalne; a ponadto istnieją pewne granice minimum i maksimum w zaspokajaniu naturalnych potrzeb, których przekroczenie powoduje, że te same potrzeby stają się nienaturalne.

W rezultacie wszystko produkowane w ramach społecznego zespolecia pracy i konsumowane wprost z natury w gotowej formie należy do dwóch typów produkcji:

- **PIERWSZY:** biologicznie dopuszczalne **potrzeby określone demograficznie** - odpowiadają zdrowemu stylowi życia w ciągłości pokoleń populacji i biocenoz w regionach, w których toczy się życie i praca ludzi i społeczeństw. Wynikają one z biologii gatunku

Człowiek Rozumny, płciowej i wiekowej struktury populacji, kultury (w tym uwarunkowaniem kultury przez warunki naturalne i geograficzne) oraz ukierunkowania rozwoju.⁴

Główne obiektywne cechy spektrum uwarunkowanych demograficznie potrzeb w każdej epoce:

- ✓ Po pierwsze – ich ograniczoność, zarówno pod względem nomenklatury, jak i objętości każdej pozycji nomenklatury;
 - ✓ Po drugie - przewidywalność na dziesięciolecia naprzód na bazie historycznie zaistniałej piramidy demograficznej, dynamiki narodzin i wyników polityki demograficznej państwa.
- **DRUGI:** potrzeby degradacyjno-pasożytnicze, - których zaspokojenie powoduje bezpośrednie lub pośrednie szkody tym, którzy je zaspokajają, jak również otoczeniu, potomkom, a ponadto niszczy biocenozy w regionach, w których ludzie żyją i pracują; Przywiązanie do degradacyjno-pasożytniczych potrzeb (jako czynnik psychologiczny, wyraża się w szczególności zazdrością lub niechęcią wobec tych, którym się lepiej udaje zaspokajać wszelkie „rozkosze”), nawet jeśli nie jest zaspokojone, utrudnia rozwój ludzi, narodów i całej ludzkości w kierunku człowieczeństwa. Potrzeby degradacyjno-pasożytnicze są uwarunkowane pierwotnie - dominacją w społeczeństwie nieludzkich typów budowy psychiki oraz towarzyszącymi im perwersjami i wadami moralności, wtórnie wyrażanymi w ciągłości pokoleń w tradycji kultury i dziedziczności biologicznej. Przy tym błędne tradycje kultury i uciskana dziedziczność biologiczna są z kolei czynnikami nieświadomie "automatycznie" odtwarzającymi degradacyjno-pasożytnicze potrzeby w nowych pokoleniach. Główne obiektywne cechy spektrum potrzeb degradacyjno-pasożytniczych:

⁴ Ukierunkowanie rozwój kultury może być dwojakie:

- w stronę człowieczeństwa - cywilizacja, w której ludzki typ budowy psychiki jest uznawany za jedyną normę dla wszystkich ludzi, począwszy od młodości do starości;
- albo powrót do kultury niewolnictwa, w której dominują typy budowy psychiki - zwierzęcy zombie (niewolnicy), zombie demoniczni (właściciele niewolników). Może się również przejawiać tendencja do „zachowania” historycznie ukształtowanej ludzkości - społeczeństwo, w którym wszyscy są uznawani za ludzi spełnionych, wszyscy niezależnie od ich struktury mentalnej, lub w którym pytanie „Kim jest osoba?” z zasady nigdy nie jest rozpatrywane.

- ✓ Po pierwsze - nieograniczoność, zarówno pod względem nomenklatury, jak i zakresu żądań, których limitem jest tylko obiektywna niemożność ich spełnienia i śmierć;
- ✓ Po drugie - nieprzewidywalność mody na sposoby i formy degradacji i pasożytnictwa.

Istnieje zatem bezpośredni związek między konkurencyjnością państwa/narodu a spektrum potrzeb ludności wyrażonym w jego kulturze. Ponieważ zaspokajanie degradacyjno-pasożytniczych potrzeb obiektywnie przynosi szkody społeczeństwu w ogóle a sferze produkcyjno-eksploatacyjnej, w szczególności, państwu po to, aby utrzymać konkurencyjność konieczne są większe rynki pracy i sprzedaży, a populacja powinna być tak duża, jak to konieczne, aby zrekompensować szkody wynikające z zaspokojenia degeneracyjno-pasożytniczych potrzeb społeczeństwa.

Dlatego, kiedy ten lub inny projekt jest obecnie poddawany ocenie, i stwierdza się, że można go zrealizować tylko wtedy, gdy istnieje określona populacja, ocena ta opiera się na istniejącym modelu gospodarki, w którym ważnym elementem są potrzeby degradacyjno-pasożytnicze, do przewyciężenia negatywnego wpływu których, niezbędne są dodatkowe zasoby.

To właśnie orientacja radzieckiego systemu socjalistycznego na przewyciężenie i wyeliminowanie potrzeb degradacyjno-pasożytniczych stała się kluczem do niezwykłej skuteczności sowieckiego systemu gospodarczego, który pozwolił przy mniejszej liczbie ludzi niż posiadał kolektywny Zachód, dwukrotnie w możliwie najkrótszym czasie odbudować kraj po wojnach (Pierwszej Wojnie Światowej, która przerodziła się w Wojnę Domową i Wielkiej Wojny Ojczyźnianej), przeprowadzić industrializację i zaledwie 12 lat po Zwycięstwie w Wielkiej Wojny Ojczyźnianej, w praktyce, rozpocząć eksplorację kosmosu - 4 października 1957 r. pierwszy sztuczny satelita Ziemi, radziecki statek kosmiczny Sputnik-1, został wystrzelony na orbitę. Pierwszym kosmonautą Ziemi był także obywatelem ZSRR - Jurij Aleksiejewicz Gagarin (9 marca 1934 r., Kłuszczino, rejon Gżatski (obecnie Gagarin), Region Zachodni, ZSRR - 27 marca 1968 r.), który 12 kwietnia 1961 roku poleciał w kosmos.

W wyniku dominacji potrzeb degradująco-pasożytniczych w kulturze Zachodu, kolektywny Zachód wciąż nie jest w stanie przewyciężyć swojego

opóźnienia w stosunku do ZSRR / Rosji w sferze kosmicznej - wszystkie loty ludzi do Międzynarodowej Stacji Kosmicznej odbywają się wyłącznie na rosyjskich statkach kosmicznych, a eksploracja kosmosu przez USA odbywa się na radzieckich silnikach NK-33 zaprojektowanych dla radzieckiego programu eksploracji Księżyca, a po wyczerpaniu radzieckich rezerw tych silników amerykańskie rakiety latają obecnie na rosyjskich silnikach RD-180.

Trzeba zrozumieć, że uwarunkowane demograficznie potrzeby nie są zredukowane do zaspokojenia jedynie potrzeb wystarczających do przetrwania i prokreacji. Potrzeby uwarunkowane demograficznie to potrzeby, które są w oczywisty sposób wystarczające, aby zapewnić rozwój genetycznie uwarunkowanego potencjału danego Człowiekowi przez Stwórcę, po to aby Człowiek mógł wypełnić misję, którą wyznaczył mu Bóg, wprowadzając go w biosferę planety Ziemia. Na różnych etapach rozwoju ludzkości demograficznie uwarunkowane potrzeby określano na różne sposoby, ale zawsze były one przewidywalne i oczywiście wystarczające do zapewnienia genetycznie uwarunkowanego potencjału rozwoju człowieka w warunkach konkretnych realiów historycznych.

* * *

Jeśli w czasach systemu „rodowo-plemiennego”, gdy ludzie żyli wyłącznie w warunkach naturalnej ekonomiki, a wszystko, co niezbędne do podtrzymania życia (kompetencje), było wykonywane bezpośrednio przez członków jednego rodu lub plemienia, to w miarę rozwoju technologicznego cywilizacji i wzrostem populacji na planecie wzrastała liczba kompetencji, którymi powinien dysponować naród pretendujący do budowy własnego państwa.

Szczególnie dobrze widoczna jest konieczność posiadania niezbędnego optimum kompetencji dla zapewnienia funkcjonowania państwa narodowego na przykładzie sił zbrojnych państw. Tak więc nie tylko od liczebności populacji zależy maksymalna / optymalna / minimalna liczebność sił zbrojnych, jaką może utrzymać gospodarka państwowa, ale właśnie struktura gospodarki (obecność niezbędnego minimum kompetencji) determinuje strukturę sił zbrojnych, rodzaje sił zbrojnych, broń, system szkoleniowy dla kadr dowódczych i wąskich specjalistów (piloci, czołgiści, artylerzyści, saperzy, specjaliści od sprzętu elektronicznego itd.). Im bardziej skomplikowana jest produkcja sprzętu i jego serwisowanie, tym więcej kompetencji powinno posiadać państwo. Jednym z

najdroższych rodzajów sił zbrojnych, wymagającym od państwa posiadania wielu kompetencji, była historycznie flota. W rezultacie nie wszystkie państwa, nawet te z dostępem do Oceanu Światowego, mogą zapewnić siłami swojego państwa niezbędny zestaw kompetencji nie tylko dla budowy okrętów, ale chociażby dla zabezpieczenia ich eksploatacji.

„Jeśli chcesz zrujnować mały kraj, podaruj mu krążownik ...” - Sir Winston Leonard Spencer Churchill

Aby to zweryfikować, przyjrzyjmy się pokrótce, jak wyglądało budownictwo okrętowe w Imperium Rosyjskim w przededniu pierwszej wojny światowej.

Okręt wojenny jest strukturą obejmującą osiągnięcia prawie wszystkich gałęzi kultury i gospodarki narodowej. Aby zrozumieć, na ile Imperium Rosyjskie mogło zapewnić wszystkie niezbędne kompetencje w dziedzinie budowy okrętów, należy rozważyć wyposażenie niektórych okrętów rosyjskiej Floty Cesarskiej własnej konstrukcji.

Krążownik „Aurora ”: projekt rozpoczął się w marcu 1895 roku. Okręt został oddany do użytku w 1903 roku. Ogółem: prace trwały prawie 8 lat. Pancierz został częściowo dostarczony z Francji z powodu braku zdolności przemysłu krajowego. Artyleria głównego kalibru - działa 6-calowe na licencji francuskiej firmy Canet. Dalmierze - firmy Armstrong zakupione w Anglii. Kotły w głównej maszynowni wyprodukowane w Rosji na licencji francuskiej firmy Belleville. Wały napędowe - wyprodukowane we Francji. Sprzęt elektryczny: generatory firm Union i Siemens i Halske. Projekt okrętu jest rosyjski. Zbudowany w „joint venture” - fabryce francusko-rosyjskiej (obecnie Stowarzyszenie Admiralicji). Skutek jest taki: podczas prób morskich nie mógł osiągnąć prędkości projektowej wynoszącej 20 węzłów (już wtedy niskiej), pomimo faktu, że maszyny rozwinęły większą moc niż projektowa. Już przy pierwszym rejsie morskim do Anglii okazało się, że jakość nitowania jest niska, a szwy poszycia nadwodnej części kadłuba przeciekają, gdy są zalewane falami.

Krążownik należał do bezsensownej klasy okrętów, które posiadały nadmierną moc bojową dla zatopienia nieopancerzonego statku handlowego (walka z handlem morskim wroga było jednym z głównych zadań przypisanych krążownikowi przed pojawieniem się okrętów podwodnych) przy jednocześnie niewystarczającej ochronie pancierza dla prowadzenia walki z porównywalnym, jeśli idzie o siłę ognia przeciwnikiem. Reszta floty była mniej więcej takiej samej jakości, co w połączeniu z brakiem zrównoważenia jej sił i środków doprowadziło do Cuszimy.

Minęło 10 lat. Budowano nową generację statków: pancerniki typu Sewastopol na Bałtyku - 4 szt.; typu „Cesarzowa Maria” na Morzu Czarnym - 3

szt.; krążowniki typu „Swietłana” (później „Czerwony Krym”). Metal - własny, rosyjski. Kotły Yarrow - na licencji angielskiej firmy. Turbiny parowe w systemach Parsons i Curtis - dla części okrętów dostarczone z Anglii już w czasie wojny. Gdyby niemieccy podwodniacy byli roztropniejsi, to rosyjskie okręty mogłyby pozostać bez turbin - tj. jak barki. Ze względu na brak mocy przerobowych 2 lekkie krążowniki zamówiono w Niemczech - nie otrzymano ich. Sprzęt nawigacyjny i urządzenia kierowania ogniem - głównie importowane i licencjonowane. Wszystkie okręty prześladowały konstrukcyjne przeciążenia - będące wynikiem niskiej kultury projektowania.

Należy również wspomnieć, że już w czasach radzieckich jednym z powodów rezygnacji z ukończenia budowy krążowników klasy Izmaïł był brak sprzętu zamówionego wcześniej w Austro-Węgrzech, a którego radzieckie zakłady nie były w stanie wyprodukować.

Jak widać z powyższych danych, najbardziej złożone wyposażenie okrętu jest licencjonowane lub importowane. Oznacza to, że imperium rosyjskie nie posiadało pełnego zestawu kompetencji w dziedzinie budowy okrętów i produkcji broni.⁵ Właśnie fakt, że Imperium Rosyjskie nie było w stanie samodzielnie zapewnić niezbędnego zestawu kompetencji do funkcjonowania państwa w formie imperium z góry przesądziło o upadku imperium i państwa w kataklizmach w 1917 r. I nie mogło to nie wpłynąć na funkcjonowanie Związku Radzieckiego, który w pośpiechu musiał zająć się reformowaniem kraju, aby mieć kompetencje, brakujące dla życia państwa - podmiotu globalnej polityki.

W tym samym czasie USA, Niemcy, Francja, Anglia w okresie od połowy XIX - do połowy XX wieku posiadały pełny zestaw kompetencji i mogły samodzielnie zaspokajać potrzeby swoich sił zbrojnych we wszystkich rodzajach broni i sprzętu wojskowego, bez konieczności uzupełniania brakujących kompetencji z pomocą innych krajów. Jednak już w drugiej połowie XX wieku Anglia, Niemcy i Francja zaczęły gwałtownie tracić zdolność do posiadania pełnego zakresu kompetencji niezbędnych, aby te państwa pozostały podmiotami polityki globalnej, co z góry determinowało utworzenie UE w celu uzupełniania się brakującymi kompetencjami.

⁵ Więcej informacji można znaleźć w notatce analitycznej: „Rewolucja jest nieunikniona! czyżby?”

Państwa historyczne i państwa-konstruktorzy

Człowiek jest jedynym gatunkiem biologicznym na Ziemi, który nie istnieje poza społeczeństwem. Od samego początku ludzkość zawsze rozwijała formy egzystencji społeczeństwa, które odpowiadają zadaniom jej przetrwania i rozwoju w biosferze planety Ziemia. Już na wczesnych etapach rozwoju ludzkości w społeczeństwie wyróżniały się osoby, które realizowały procesy zarządzania społeczeństwem. Tak więc na etapie „rodowa-plemiennego” rozwoju społeczeństwa wyróżniało się

- **kapłanów**, którzy formułowali koncepcyjne i ideologiczne podstawy życia plemienia, oraz
- **wodzów**, którzy kierowali określonymi działaniami plemienia. To znaczy realizowali to, co obecnie określa się terminem „państwowość”.

Państwowość — subkultura profesjonalnego zarządzania sprawami znaczenia społecznego, na terenie i w skali społeczeństwa.

Wraz ze wzrostem liczebności plemienia stopniowo przechodziło ono do osiadłego trybu życia. W tym przypadku pojawiała się pilna potrzeba ochrony terytoriów plemienia, którego eksploatacja daje różne zasoby konieczne dla zapewnienia jego funkcjonowania. Wyrażna delimitacja (określenie granic terytorium życia plemienia) terytoriów nie była konieczna, dopóki:

- zasoby tych terytoriów nie są wykorzystywane do eksploatacji przez plemiona żyjące na tym obszarze lub do tej pory gdy
- zasoby terytorium były wystarczające dla wszystkich i dlatego wszystkie plemiona uważały to terytorium za własne.

Ale gdy tylko warunki funkcjonowania plemienia wymuszały konieczność kontrolowania terytorium w celu wyłącznej eksploatacji jego zasobów, nieuchronnie pojawiła się sytuacja podobna do określenia własności „krowich łąk” w komedii A.P. Czechowa⁶. A to z kolei w życiu, tak jak w wodewilu, stawia

⁶ „Oferta” to komedia w jednym akcie Antona Pawłowicza Czechowa. Ukończona do listopada 1888 r. Po raz pierwszy wystawiony został 12 kwietnia 1889 r. Przez stołeczny krąg artystyczny w Petersburgu.

zadanie rozwiązania problemu interakcji wcześniej odrębnych kultur, które jednak muszą teraz tworzyć symbiozę kultur, tj. stworzyć nową kulturę na bazie poprzednich.

Tak zaczyna się budowa państwa.

Państwo = państwowość + terytorium, obszar wodny i przestrzeń powietrzna, na których rozciąga się wyłączna władza państwa, oraz ludność zamieszkująca to terytorium.

A przy tym, **Państwo jako funkcja jest systemem samorządu społeczeństwa, który zapewnia rozwój lub przynajmniej przetrwanie narodu, bez utraty tożsamości kulturowej pod wpływem czynników zewnętrznych.**

Jeśli system państwowy jakiegokolwiek kraju nie zabezpiecza swoim funkcjonowaniem zadania ochrony narodu i zachowania jego tożsamości kulturowej, oznacza to, że kraj ma państwowość, ale nie ma państwa, ponieważ ludność nie może korzystać z zasobów swojego kraju w interesie ludzi, tj. kraj funkcjonuje nie w formie państwa, ale w formie kolonii lub kryptokolonii.

Dokładnie o tym aspekcie państwa mówił prezydent USA F.D. Roosevelt 30 września 1934 r. w jednej z audycji z serii „Rozmowy przy kominku”, kiedy poruszył kwestię roli państwowości w społeczeństwie:

„Podzielam przekonanie Abrahama Lincolna, który powiedział: **„Prawnym zadaniem rządu jest robienie dla społeczności ludzi wszystkiego, czego potrzebują, ale czego oni sami, każdy z osobna zrobić nie mogą lub nie mogą zrobić dobrze ”**⁷ (Roosevelt F.D. «Беседы у камина», Moskwa, ITRK, 2003, s. 83).

Akcja komedii rozgrywa się w posiadłości ziemskiej Czubukowa.

Właściciel ziemski Iwan Wasiljewicz Łomow przybywa do sąsiada, Stiepana Stiepanowicza Czubukowa, aby poprosić o rękę córki. Czubukow szczęśliwy, że Łomow przyszedł po to a nie aby pożyczyć pieniędzy, wzywa córkę. Pozostawiony sam na sam z Natalią Stiepanowną Iwan Wasiljewicz rozpoczyna przygotowane wcześniej przemówienie, w którym odnosi się również do rzekomo należących do Łomowa Krowich łąk. Ale Natalia Stiepanowna z oburzeniem przerywa mu, twierdząc, że Krowie łąki należą do Czubukowów. Wybucho skandal. Stiepan Stiepanowicz, który dołączył do sporu, wyrzuca Łomowa z domu. Dowiedziawszy się o celu wizyty, Natalia Stiepanowna domaga się powrotu Łomowa. Jest gotowa przyznać, że Krowie łąki należą do Łomowów i prowadzi odwracającą uwagę rozmowę na temat polowania. Ale tu również wybucho spór: czyj pies myśliwski jest lepszy – Ugadaj Łomowa czy Otkataj Czubukowa. Spór zapala się z nową siłą, gdy dołącza do niego Stiepan Stiepanowicz. Łomow pada nieprzytomny, a gdy tylko przychodzi do zmysłów, Stiepan Stiepanowicz szybko błogosławi ich jako małżeństwo. Natalia Stiepanowna i Łomow nadal klóć się o psy. „Cóż, zaczyna się rodzinne szczęście! Szampana!”, Podsumowuje komedię Czubukow.

⁷ Tu i w dalszej części podkreślenia przy cytowaniu wykonujemy pogrubioną kursywą.

Ponadto do przytoczonego sformułowania problemu państwowości A. Lincoln dodał uszczegóławiające dopełnienie: „**Nie pomożemy ludziom, robiąc za nich to, co oni mogą zrobić sami**” (Magazyn dla pasażerów kolei rosyjskich „Sakwojaż” nr 2/2014. - str. 22).

Tak więc, przekazując swoje rozumienie relacji pomiędzy państwem a społeczeństwem, A. Lincoln wskazał na problem zgodności struktury państwa i jego funkcjonowania z zadaniem przetrwania i rozwoju narodu, bez utraty jego tożsamości kulturowej.

A. Lincoln wyraził istotne zasady relacji państwa i społeczeństwa, w których wyraża się dynamika rozgraniczenia kompetencji (w tym kompetencji podmiotów gospodarczych). Ta opinia A. Lincolna odpowiada celowi państwowości, wynikającemu z obiektywnych potrzeb społeczeństwa w profesjonalnym zarządzaniu jego sprawami, w przeciwieństwie do marksistowskiej doktryny, w myśl której istotą państwa jest ucisk przez klasę rządzącą reszty społeczeństwa, w wyniku czego w bezklasowym społeczeństwie komunistycznym rzekomo nie będzie państwa.

Tak długo, jak istnieje społeczna potrzeba profesjonalnego zarządzania sprawami o znaczeniu społecznym w ogóle i lokalnie, państwowość — jako subkultura zarządzania oraz instytucje ją realizujące — będzie istnieć i ewoluować.

Przy tym w tłumo-"elitarnym" społeczeństwie, z klanowo-korporacyjnym monopolizowaniem sfery zarządzania państwem

polityka państwowa / zarządzanie to osiągnięta relacja możliwości różnych ugrupowań klanowo-korporacyjnych do wykorzystania systemu / struktury państwowej (mechanizmów państwowych) w celu osiągnięcia swoich wąskich celów korporacyjnych.

To właśnie tą okoliczność próbują ukryć różni „politologowie”, tłumacząc to lub inne działanie państwa osobistymi cechami różnych polityków i ich wzajemnymi stosunkami.

Kiedy mówi się, że stanowisko państwa w tej lub innej kwestii polityki wewnętrznej czy zagranicznej jest takie i takie, to takie stwierdzenie jest słuszne tylko w odniesieniu do jakiegokolwiek procesu zarządzania w dostatecznie długim okresie czasu.

Jeśli idzie o jakieś konkretne działanie, to jest to tylko lokalna (w tym lokalna w czasie) akcja pojedynczego ugrupowania klanowo-korporacyjnego. W konsekwencji działanie to może być przez inne ugrupowania klanowo-korporacyjne w zarządzaniu

- wspierane i rozwijane kolejnymi działaniami;
- skorygowane w taki czy inny sposób;
- zdezwuowane częściowo lub całkowicie, aż do działania całkowicie przeciwnego do obecnego.

Właśnie takimi okolicznościami jest uwarunkowana każda niestabilność polityczna w dowolnym kraju. Zmiana w relacji możliwości wykorzystywania mechanizmów państwowych w celu osiągnięcia wąskich celów korporacyjnych przez grupy klanowo-korporacyjne przejawia się w postaci zmiany rządu - i im bardziej niestabilna jest relacja możliwości grup klanowo-korporacyjnych, tym częściej zmienia się rząd, tym więcej wzajemnie sprzecznych (aż do wzajemnie wykluczających się) ustaw jest uchwalane przez parlament i zawieranych przez rząd porozumień międzynarodowych. Właśnie te okoliczności powodują, że kandydaci na posłów do parlamentu lub innego wybieranego urzędu publicznego w wyborach obiecują działać w interesie większości narodu, a po wybraniu działają by osiągnąć wąskie cele korporacyjne.

W istocie ucisk większości przez rządzącą mniejszość, w którym uczestniczy aparat państwowy, nie jest wyrazem istoty państwowości, ale efektem towarzyszącym działalności państwa w społeczeństwie tłumo-„elitarnym” powodowanym deprawacją moralności i etyki.

Innymi słowy, konieczne jest określenie rozbieżności między historyczną praktyką, a ideałem doskonałości życia społecznego, aby można było myśleć o sposobach i środkach wcielenia tej doskonałości w życie.

Tak więc mówimy o tym, by stworzyć taki ustrój państwa, który by w najbardziej optymalny sposób wykorzystywał potencjał twórczy dostępny w całej jego populacji. Rozwój każdego państwa jest uwarunkowany zwiększeniem wykorzystania potencjału twórczego w celu odpowiedniego przeciwdziałania presji środowiska na system. To państwo ma przyszłość, które jest zorganizowane tak, aby cały czas rozszerzać możliwości wykorzystania twórczego potencjału ludności, a tym samym doskonalić odporność państwa na presję zewnętrzną i wewnętrzne procesy destrukcyjne.

Państwo, które nie zabezpiecza tego warunku funkcjonowania, prędzej czy później schodzi ze światowej sceny, przekształcając się najpierw w kryptokolonię, a następnie w kolonię i / lub wchodzi w skład innego państwa, które spełnia warunek ciągłego rozszerzania wykorzystania twórczego potencjału ludności, w celu zapewnienia stabilności państwa dla jego istnienia i rozwoju.

Fenomenalny sukces ZSRR w dziedzinie rozwoju naukowego i technologicznego oraz zapewnienia suwerenności politycznej i gospodarczej państwa wynikał właśnie z tego, że istniała otwarta możliwość wykorzystania potencjału twórczego całej ludności kraju w interesie państwa. Stagnacja rozwoju ZSRR i nasilenie się w nim zjawisk kryzysowych, które doprowadziły do upadku Związku Radzieckiego, wynikały między innymi ze zmniejszenia możliwości wykorzystania potencjału twórczego całej ludności kraju w celu zapewnienia stabilności zasobów państwa.

Poradziecka liberalistyczna Rosja w dalszym ciągu utrudnia wykorzystanie twórczego potencjału ludności w celu zapewnienia stabilności zasobów państwa. I na wiele sposobów system państwowy bezpośrednio działa na rzecz zniszczenia państwa rosyjskiego.

Na przykład 6 listopada 2018 r. W całym kraju rozeszła się wiadomość, że „urzędniczka ze Swierdłowska została usunięta ze stanowiska po jej wypowiedzi na temat polityki państwa dotyczącej młodzieży”. Jako dyrektor Departamentu Polityki Młodzieżowej Regionu Swierdłowskiego Olga Wiaczesławowna Głacki powiedziała:

„W dorastającym pokoleniu panuje przekonanie, że wszystko im się od państwa należy. Nie, państwo z zasady nic wam nie jest wam winne, wasi rodzice są wam winni, ponieważ was urodzili ... państwo nie prosiło rodziców, aby was urodzili ... Jeśli rodzice uważają, że ich dziecko jest najlepsze, zainwestuj w swoje dziecko razem z państwem ”- Echo-TV 24 „Wiadomości z Kirowgradu” 02-11-2018 - <https://www.youtube.com/watch?v=MNXyv-p62zc>; <https://www.youtube.com/watch?v=4qCjG0azaz0>

Rezonans po tak chamskim zachowaniu urzędniczki wobec ludzi był tak szeroki, że po 3 dniach gubernator Jewgienij Kujwaszew podpisał rozporządzenie o zwolnieniu Głackiej ze stanowiska. Ale w znaczeniu rozumienia procesów zarządzania ważniejsze jest to, że urzędnik w zasadzie nie wie, czym jest państwo i dlaczego istnieje.

Państwo istnieje dla ludzi, a ludzie jednoczą się tworząc państwo – to nie ludność istnieje dla funkcjonowania państwa, ale państwo dla przetrwania, zachowania i rozwoju narodu. I dopóki państwo istnieje, istnieje także państwowy zamówienie dotyczące narodzin dzieci - państwo a priori prosi ludzi o rodzenie dzieci! A państwo istnieje tak długo, jak długo ludność ma na celu swoje przetrwanie, zachowanie i rozwój bez utraty tożsamości kulturowej. Wraz z utratą tożsamości kulturowej ludności państwo narodowe przestaje istnieć.

Jednak to stwierdzenie niefortunnej urzędniczki pokazuje nie tylko jej osobistą nieprzydatność, ale także nieprzydatność tych, którzy awansowali ją na kierowniczą pozycję. Ponieważ, jak pokazuje oświadczenie tej niefortunnej urzędniczki, i wiele podobnych skandali związanych z działalnością różnych „elitarnych” ros-syjonistycznych grup, „elita” w ogóle, a w szczególności biurokracja, nie tylko nie rozumie zasad funkcjonowania państwa, ale nawet nie rozumie uzależnienia swojego przyszłego losu od przyszłości państwa rosyjskiego. Nie rozumieją, że tracą swoją „elitarną” pozycję w społeczeństwie, jeśli Rosja przestanie być państwem. Stanie się to właśnie dlatego, że wraz ze zniknięciem państwa przyszły podmiot zarządzający banalnie nie będzie miał zapotrzebowania na istnienie ros-syjonistycznej „elity”.

Państwo jako „super-podmiot” powstaje z potrzeby wielu podmiotów, by zjawiska naturalne i społeczne, które wpływają na życie każdego z nich, były stale monitorowane (kontrolowane) i ewentualnie zarządzane (podległe) oraz nie miały szkodliwego wpływu na życie ludzi .

Ta ostatnia okoliczność z góry określiła podział stanów na dwa typy w zależności od formy powstania państwa (państwowości):

- państwa powstałe naturalnie w trakcie ich historycznego rozwoju, w tym wojna podbojów, dynastyczne małżeństwa i inne formy przenoszenia terytoriów z jednego państwa do drugiego i / lub powstawanie nowego państwa. Klasycznymi przykładami takich państw są Rosja, Wielka Brytania, Francja, Chiny, Japonia;
- Państwa, które zostały utworzone z inicjatywy i woli innych państw, które tworzą wyłącznie w swym interesie nowe państwo projektowo-konstruowane.⁸ Klasycznym przykładem państw

⁸ Państwo stworzone przez podmiot (y) polityki globalnej i / lub przedmiot (y) polityki międzynarodowej w celu realizacji określonego projektu zarządzania. Konstrukcja takiego państwa jest

projektowo-konstruowanych są Belgia (utworzona w 1830 r.), Rumunia (utworzona w 1878 r.), Czechosłowacja (utworzona w 1918 r.).

Jednak w przypadku tworzenia państw projektowo-konstruowanych należy rozumieć, że praktycznie żadne państwo na świecie, samodzielnie lub w połączeniu z innymi państwami świata, nie jest w stanie utworzyć państwa - takie państwowe twory, jak turecki Cypr, wyrwany przez Turcję z Grecji czy Kosowo (powstałe w wyniku zbrojnej interwencji krajów NATO w Serbii i zajęcia jej terytorium) są tego wyraźnymi dowodami.

Tworzenie państw projektowo-konstruowanych jest możliwe tylko wtedy, gdy utworzenie nowego państwa jest zgodne z przebiegiem globalizacji.

Globalizacja jest procesem obiektywnym i polega na koncentrowaniu zarządzania siłami wytwórczymi na planecie Ziemia. Tego procesu nie można anulować ani zakazać. I jak każdym procesem, globalizacją można (i należy) zarządzać. ***Jednak o ile globalizacja jest obiektywna, to zarządzanie nią ma subiektywny charakter.*** To znaczy - zarządzanie procesem globalizacji realizuje się wyłącznie zgodnie z określoną koncepcją zarządzania.

Rozważając proces zarządzania globalizacją, konieczne jest jasne zrozumienie podmiotu zarządzania, jego celów i metod zarządzania.

Przede wszystkim zarządzanie - to władza.

Władza - to nie wywieszka na drzwiach biura, ani fotel szefa - **to realizowana praktycznie umiejętność zarządzania.**

W procesie zarządzania (sprawowania władzy) władza dzieli się na pięć rodzajów:

Władza konceptualna

- rozpoznaje czynniki środowiskowe wpływające na społeczeństwo;
- formułuje wektor celów w odniesieniu do każdego czynnika;
- formułuje koncepcje zarządzania, dla osiągnięcia postawionych celów.

określona przez zestaw kompetencji, które państwo powinno (może) zapewnić samodzielnie, a także tymi, które państwo otrzymuje w drodze outsourcingu.

Władza konceptualna

- - władza idei organizacji społeczeństwa, które dominują przez długi czas, oraz
- - władza ludzi, którzy są w stanie formułować takie idee, zmieniać je i wprowadzać w życie.

Władza konceptualna ze swej natury ma charakter autokratyczny (samowładny) i ignoruje wszystkie „demokratyczne” procedury zarządzania społeczeństwem, które nie widzi i nie chce uznać jej autokracji.

Władza ideologiczna nadaje koncepcji atrakcyjne dla ludzi formy.

Władza ustawodawcza nadaje koncepcji normy prawne, regulujące społeczne życie państwa.

Władza wykonawcza na podstawie opracowanego prawodawstwa strukturalnie i bezstrukturalnie realizuje koncepcję.

Władza sądownicza monitoruje przestrzeganie „praworządności” w społeczeństwie

Zatem posiadający władzę konceptualną podmiot zarządzania może zarządzać jednocześnie kilkoma zarządzanymi obiektami, w odniesieniu do których przedstawił swoją koncepcję (pomysł na organizację życia) w atrakcyjnych dla populacji formach, tj. nad którym ma władzę ideologiczną.

Koncepcja jest planem organizacji życia społeczeństwa jako całości, a zatem życie kształtują ci, którzy tę koncepcję tworzą.

Sformułowanie koncepcji życia społeczeństwa oznacza przewidywanie, jakim społeczeństwo powinno stać się w przyszłości. Ta funkcja otrzymała oznaczenie „predykacja” od łac. *predictio* - przepowiadać. Jednak zarządzanie to nie tylko sformułowanie celu, ale także przeprowadzanie korekty społeczeństwa we właściwym kierunku. Ta metoda sterowania otrzymała oznaczenie „predyktor-korektor”⁹. A podmiot wdrażający takie zarządzanie społeczeństwem nazywa się „Predyktorem”.

⁹ Predyktor - korektor jest jedną z metod matematyki stosowanej. W metodzie tej za pomocą kolejnych przybliżeń znajduje się rozwiązanie zadania. Przy tym algorytm metody jest cykliczny, w którym wykonywane są dwie operacje jedna po drugiej: pierwsza to prognoza rozwiązania, a druga weryfikacja prognozy pod kątem spełnienia wymagań dotyczących dokładności rozwiązania problemu. Algorytm kończy się,

Globalizację - koncentrację zarządzania siłami wytwórczymi na planecie Ziemia - można realizować tylko w dwóch formach:

- jako konglomerat międzyregionalny i
- jako blok wieloregionalny.

Konglomerat międzyregionalny to supersystem, który powstał w wyniku koncentracji zarządzania centrami regionalnymi na bazie zniszczenia ich zarządzania w pełnej funkcji i integracji ich fragmentów przez lidera-koncentrator. Charakteryzuje się tym, że:

- międzyregionalne centrum zarządzania zyskuje ogromny margines stabilności w porównaniu z każdym z pozostałych centrów zarządzania wchodzących w skład konglomeratu;
- margines stabilności procesów zarządzania dowolnego centrum zarządzania podległego centrum międzyregionalnemu, jest znikomy i jest ustalany przez to międzyregionalne centrum zarządzania;
- sprzężony intelekt międzyregionalnego centrum zastępuje potencjał zbiorowego intelektu regionów znajdujących się pod jego kontrolą;
- peryferia międzyregionalnego centrum, jeśli to konieczne, działają jako generator autosynchronizacji w zarządzaniu bezstrukturalnym.

Podstawą ideologiczną takiego projektu globalizacji jest Biblia, a jego istotę można wyrazić za pomocą zaledwie dwóch cytatów:

„ I będziesz panował nad wieloma narodami, a one nad tobą nie zapanują.” (Powtórzonego Prawa 15:6)

„Cudzoziemcy odbudują twoje mury, a ich królowie będą ci służyć, gdyż w moim gniewie cię uderzyłem, lecz w mojej łaskawości nad tobą się zlituję.

I twoje bramy będą stale otwarte, ni w dzień, ni w nocy nie będą zamykane, aby można było sprowadzić do ciebie skarby narodów pod wodzą ich królów.

gdy prognoza spełnia wymagania dotyczące dokładności rozwiązania problemu. Ponadto obwód sterujący, w którym generowany jest sygnał sterujący nie tylko na podstawie informacji o bieżącym stanie systemu, ale także na podstawie prognozy jego zachowania, jest czasem nazywany „predyktorem-korektorem”.

Bo naród i królestwo, które tobie nie będą służyć, zginą, i takie narody będą doszczętnie wytępione.” (Izajasza 60:10-12)

Podmiot, który przedstawił światu swoją koncepcję globalizacji w biblijnej otoczce ideologicznej, zdefiniowany jest w Koncepcji Społecznego Bezpieczeństwa(KOB) jako Globalny Predyktor (GP). GP jako pierwszy dostrzegł możliwość zarządzania procesem globalizacji, i przez ostatnie trzy tysiące lat globalizacja była prowadzona pod jego kierownictwem. W rezultacie czego cały świat znalazł się na skraju globalnej katastrofy gospodarczej, środowiskowej i militarno-politycznej.

Zasadniczo ważnym dla zrozumienia zarządzania procesem globalizacji, jest wiedza, że zarządzanie to odbywa się w sposób bezstrukturalny. To znaczy obecność jakiegoś strukturalnie utworzonego „rządu światowego” jest z góry wykluczona. Buforem dla przejścia od nie posiadającego struktur GP do strukturalnego zarządzania krajami i narodami - państwami wykorzystywane są różne ponadnarodowe struktury koordynacji i zarządzania, których działalność służy do:

- informowania elit państwowych/krajowych o procesach globalnego znaczenia,
- dostarczanie im informacji o roli i miejscu w globalnych procesach ich krajów i narodów,
- instruowanie elit krajowych o osobliwościach zarządzania ich krajami i narodami podczas globalnego procesu globalizacji zgodnie z koncepcją GP.

Takimi strukturami koordynacji i zarządzania na poziomie ponadpaństwowym są:

- oficjalne struktury ponadpaństwowe utworzone na podstawie umów międzypaństwowych, takie jak na przykład Organizacja Narodów Zjednoczonych (ONZ), Unia Europejska (UE), Organizacja Państw Amerykańskich (OAS)¹⁰, Liga Państw Arabskich (LAS) i inne, a także ich agendy .

¹⁰ Istnieje wiele przykładów tego, w jaki sposób, korzystając z tych mechanizmów, zarządzanie ponadpaństwowe zarządza krajami wchodzącymi w skład tych organizacji. Oto jeden z ostatnich, który ma ogromne znaczenie międzynarodowe.

W maju 2018 r. w Wenezueli (populacja w 2016 r. wynosiła 31 568 179) wybory prezydenckie wygrał Nicolas Maduro, którego Stany Zjednoczone nie chciały widzieć na czele państwa wenezuelskiego. Stany Zjednoczone od dawna prowadzą politykę nacisków na Wenezuelę, aby przywrócić ten kraj do statusu bezwarunkowej podległości Stanom Zjednoczonym. W tym celu Stany Zjednoczone wykorzystują w Wenezueli

- nieoficjalne formaty komunikacji, takie jak klub Bilderberg, klub rzymski czy Światowe Forum Ekonomiczne (w Davos).

Innym sposobem globalizacji jest

Blok wieloregionalny - supersystem, który powstał w wyniku koncentracji zarządzania regionalnymi ośrodkami metodą wyprzedzającego dopasowania. Blok ma obiektywną przewagę nad konglomeratem pod względem marginesu stabilności procesów w bloku, ze względu na głębokość tożsamości obiektywnych i subiektywnych wektorów celów, a także dlatego, że intelekt zbiorowy bloku ma hierarchicznie wyższe wsparcie, a sam intelekt kolektywny jest silniejszy niż sprzężony intelekt konglomeratu.

Przykładem tej formy globalizacji jest historia powstania państwa rosyjskiego i jego najwyższych form rozwoju w postaci Imperium Rosyjskiego i Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich (ZSRR), a ten sposób globalizacji nazywany jest „rosyjskim światem” lub „cywilizacją rosyjską”. W ramach tego projektu zachowana jest narodowa tożsamość kulturowa wszystkich narodów należących do jednego państwa. Co więcej, zjednoczone, wielonarodowe rosyjskie państwo-cywilizacja zabezpiecza możliwość dalszego rozwoju kultur

zarówno instrumenty wewnętrzne mające na celu stworzenie niestabilności politycznej i napięcia społecznego, jak również zewnętrzne instrumenty polityczne, na przykład w formie międzynarodowych / między państwowych organizacji. Jedną z takich organizacji jest Organizacja Państw Amerykańskich, przy pomocy której Stany Zjednoczone dążą do narzucenia Wenezueli kolonialnego systemu politycznego. Z taką polityką USA dotyczącą innego państwa narodowego nie zgadza się wiele innych krajów. Na przykład, „13 stycznia 2019 03:51 Kuba nazwała OAS - amerykańskim „Ministerstwem Kolonii”, z powodu nie uznania legalności wyboru Maduro.

-W OAS „Rażąco naruszono procedury” - powiedział minister spraw zagranicznych tego karaibskiego państwa Bruno Rodriguez

-HAWANA, 12 stycznia. / TASS /. Organizacja Państw Amerykańskich (OAS) nie jest niezależna w podejmowaniu decyzji, co pokazało głosowanie za odrzuceniem legalności nowej kadencji prezydenta Wenezueli Nicolasa Maduro, którego inauguracja odbyła się 10 stycznia. To oświadczenie zostało złożone w sobotę na Twitterze przez ministra spraw zagranicznych Bruno Rodrigueza.

- Rażąco naruszono procedury w OAS. Stany Zjednoczone muszą się wycofać: nie mogą uzyskać kwalifikowanej większości w swoich działaniach przeciwko rządowi Wenezueli i Nikaragui. OAS jest ministerstwem kolonii Stanów Zjednoczonych” - powiedział szef kubańskiego MSZ.

Organizacja Państw Amerykańskich w czwartek nie uznała legalności nowej kadencji Nicolasa Maduro na prezydenta Wenezueli. Za poparciem decyzji opowiedziało się 19 krajów uczestniczących, sześć było przeciw, osiem wstrzymało się, jeden przedstawiciel nie był obecny podczas głosowania. Wenezuelskie Ministerstwo Spraw Zagranicznych uznało decyzję OAS za niebezpieczny precedens w stosunkach międzynarodowych.

Pod koniec kwietnia 2017 r. Wenezuela wysłała do OAS oświadczenie o wyjściu z organizacji. Następnie Maduro zauważył, że jego kraj „nigdy nie powróci” do organizacji, która od samego początku „stała się narzędziem służącym uprawomocnienia imperialnych pragnień przeciw suwerennym narodom”. - <https://tass.ru/mezhdunarodnaya-panorama/5992445>

narodowych, co na przykład wyraża się w tym, że narody wcześniej nie posiadające piśmiennictwa, które weszły do rosyjskiego świata, mogły je stworzyć.

To właśnie różnica w realizowanych koncepcjach globalizacji determinowała formy historycznego rozwoju państw na świecie. Tak więc w ramach cywilizacji zachodniej państwa budowano na zasadzie pokonania i wchłonięcia sąsiedniego podmiotu, a granicę państwa określała „długość jego miecza”, czyli możliwość siłowego tłumienia procesów dezintegracji na już kontrolowanym terytorium i odrywania terytorium sąsiedniego państwa, gdy zostało osłabione i nie było w stanie utrzymać swego terytorium swoim „mieczem”. Jest to powód istnienia małych państw w Europie nawet w XIX wieku, a także na przykład wciąż nierozwiązany konflikt między Francją a Niemcami o Alzację i Lotaryngię.

Budowę państwowości Rosji przeprowadzono natomiast na fundamentalnie różnych podstawach konceptualnych, których nie są w stanie zrozumieć ci, dla których budowanie państwa według wzorca państw europejskich jest standardem. Taki punkt widzenia wypowiedział 28 listopada (10 grudnia) 1866 r. Rosyjski poeta Fiodor Iwanowicz Tiutczew:

*„Rozumem Rosja nie pojąć,
Arszynem nie zmierzyć
Ona jest wyjątkowa -
W Rosję można tylko wierzyć ”*

A jednak w praktyce zasada budowania państwa została sformułowana już w 1765 r.:

„Państwo rosyjskie ma tę przewagę nad innymi, że jest rządzone bezpośrednio przez samego Pana Boga. W przeciwnym razie niemożliwe jest wyjaśnienie, w jaki sposób istnieje! ”

* * *

Powiedział to hrabia Burkhard Christoph von Münnich, w Rosji znany jako Christofor Antonowich Minich;(09 maja 1683, Neuenhuntrorf, Oldenburg - 16 października (27), 1767, St. Petersburg) - rosyjski Feldmarszałek pochodzenia niemieckiego (1732), współpracownik cesarza rosyjskiego Piotra I,

którego najbardziej aktywny okres działalności przypadł na rządy Anny Iwanownej.

Pełna sukcesów praca Minicha w organizowaniu żeglugi po Newie, układaniu dróg, budowie portu bałtyckiego i prowadzeniu pierwszego kanału wzdłuż jeziora Ładoga¹¹ w latach 1723–1728 przyniosła mu głęboki szacunek Piotra I. W 1722 r. awansował na generała porucznika, a w 1726 r. Katarzyna I, awansowała go na generała naczelnego i udekorowała Orderem Świętego Aleksandra Newskiego.

To Minich, jako utalentowany inżynier hydrotechnik, udowodnił niemożność zorganizowania „wodnej feerii” w Strelnie i przekonał cara do przeniesienia rezydencji podmiejskiej do Peterhofu, ponieważ w przypadku realizacji projektu kompleksu fontann w rezydencji w Strelnie zostałyby zalane dziesiątki kilometrów kwadratowych.

Minich okazał się być aktywnym, wytrwałym i rezolutnym administratorem o bardzo gruntownej wiedzy w dziedzinie hydrotechniki i spraw wojskowych. Zakończenie prac nad kanałem Ładoga, które zapewniło bezpieczną nawigację z ominięciem burzliwego jeziora Ładoga, było niezwykle ważne dla gospodarki miasta, ponieważ połączyło je z centralnymi guberniami Rosji i zwiększyło obroty portu. W rezultacie ceny podstawowych towarów stały się akceptowalne dla większości populacji.

Zapoczątkowano regularne morskie połączenie z Europą, a z Kronsztadu zaczęły regularne rejsy do Lubeki i Gdańska okręty pocztowe i pasażerskie z biletami w cenie 3 rubli. W mieście ukończono budowę 12 Kolegiów, budowę kamiennych bastionów twierdzy PiotroPawłowskiej. Minich zaczął nawet myśleć o budowie mostu do Sztokholmu. Aby ożywić życie publiczne w stolicy i podtrzymać jego stołeczny status, często organizował bale i uroczyste kolacje w swoim domu. W dni świąteczne - festyny, parady i pokazy wojskowe oraz uroczystości podczas wodowania statków.

Dzięki jego energii Sankt Petersburg zachował swoją rolę najważniejszego rosyjskiego miasta aż do faktycznego przywrócenia mu funkcji stolicy państwa.

Po wstąpieniu na tron Anny Iwanownej Christofor Antonowich otrzymał wkrótce (1730-1732) funkcję generała polowego, przewodniczącego Kolegium Wojskowego, a 25 lutego (7 marca) 1732 r. feldmarszałka. Polecono mu, aby

¹¹ W pierwszej ćwierci XVIII w. kanał ten był największą budowlą hydrotechniczną Europy.

podjął kroki w celu poprawy sytuacji armii rosyjskiej. Minich energicznie zajął się tą sprawą, uporządkował finanse armii, zakładał polowe szpitale wojskowe dla rannych i szkoły garnizonowe.

Utworzył dwa nowe pułki gwardyjskie - Gwardię Konną i Izmaiłowski (tak nazwany na cześć osady Izmaiłowo pod Moskwą, gdzie mieszkała cesarzowa), zreorganizował pułki gwardyjskie i wojskowe oraz przekształcił Kolegium Wojskowe; założył w Petersburgu pierwszy rosyjski Szlachecki korpus kadetów, „aby od czterystu do pięciuset młodych szlachciców i dzieci oficerów wychowywać i szkolić zarówno poprzez ćwiczenia cielesne i wojskowe, jak i języki obce, sztukę i nauki”. Ponieważ nie wszyscy uczniowie wykazywali skłonność do służby wojskowej, a państwo „nie mniej potrzebuje edukacji politycznej i obywatelskiej”, miano tam uczyć historii, geografii, prawa, tańca, muzyki i „innych przydatnych nauk”. Kadeci mieli prawo uczestniczyć w wykładach profesorów akademickich, aby móc wstąpić do służby cywilnej, a do egzaminów włączali się profesorowie i admirałowie Akademii. Przez wiele lat Minich patronował Korpusowi Szlacheckiemu, będąc jego naczelnikiem w latach 1732-1741.

Minich wprowadził nową organizację sztabów armii, zastępując starą „tabelę” z 1704 r., Wprowadził do armii korpus (12 pułków) ciężkiej kawalerii (kirasjerów), utworzył pierwsze pułki husarskie; zrównał pensje oficerów rosyjskich z zaproszonymi zagranicznymi. Stworzył nowy w Rosji typ wojsk - pułki saperów i założył Szkołę Inżynieryjną dla oficerów. Pod jego dowództwem zmodernizowano lub zbudowano 50 fortec. Te i inne przemiany poprawiły stan armii rosyjskiej.

W 1741 roku, oskarżony o zdradę stanu, został skazany na śmierć, którą zastąpiono zesłaniem na Syberię, gdzie spędził 20 lat.

Na zesłaniu Minich nadal prowadził aktywny tryb życia - zajmował się pracą fizyczną i umysłową, uprawiał warzywa, uczył dzieci, komponował różne projekty inżynieryjne i wojskowe (które jednak pozostawały tylko na papierze). Od czasu do czasu Minich wysyłał do stolicy propozycje mianowania go gubernatorem Syberii.

20 lat później, w 1762 roku, nowy cesarz Piotr III odwołał 78-letniego Minicha do Petersburga, zwracając mu wszystkie stopnie i nagrody oraz włączając go do Rady Cesarskiej.

Początkowo Minich wspierał inicjatywy Piotra III, ale wkrótce zmienił zdanie na temat cesarza. I były ku temu istotne powody, w szczególności Minich był przeciwny wojnie z Danią i transformacji armii na pruski sposób.

Minich był jednak człowiekiem honoru i gdy rozpoczął się zamach stanu na korzyść cesarzowej Katarzyny, z poczucia wdzięczności dla swojego wyzwoliciela, sędziwy feldmarszałek poradził cesarzowi ucieczkę do Rewela i dołączenie do wojsk rosyjskich stacjonujących w Prusach. Po puczu Katarzyna wybaczyła Minichowi a on złożył jej przysięgę.

Zostawszy generalnym gubernatorem i otrzymawszy pod swe dowództwo porty Rewel, Kronsztad, Bałtijsk i inne, a także Kanał Ładoga, Minich gorliwie kontynuował swoją pracę. „Sen prawie nie zamyka mi oczu” - napisał do cesarzowej. „Z różnymi planami zamykam oczy i ponownie, budząc się, kieruję do nich myśli”.

W ostatnich latach życia Minich, zgodnie ze swym życzeniem, został mianowany gubernatorem Syberii, ale z siedzibą w Petersburgu.

Minich wiele zrobił dla powstania państwa rosyjskiego w formie imperium, nie tylko jako inżynier, urzędnik państwowy, ale także jako wybitny dowódca wojskowy. Pod dowództwem feldmarszałka armia rosyjska wkroczyła na Krym i po skutecznym odparciu i rozproszeniu hordy chana krymskiego na jego własnym terytorium zajęła stolicę chanatu Bakczysaraj i spaliła ją.

Po raz pierwszy w historii Rosji Minich pokonał armię turecką w bitwie na otwartym polu, której bardzo się obawiano i szanowano. Minich w bitwie pod Stawuchanami (17 (28 sierpnia) 1739 r.) Zmusił do ucieczki liczniejszą armię Seraskira z Bender Veli Paszy. Straty armii rosyjskiej to 13 zabitych i 54 rannych. Sama armia turecka straciła ponad 1000 zabitych. Było to pierwsze prawdziwe zwycięstwo Rosjan nad Turkami, które zapoczątkowało zwycięskie wojny Rosji z Portą Ottomańską i to feldmarszałek Minich jako pierwszy położył podwaliny pod tę stronę rosyjskiej chwały wojskowej.

Jego wkład w budowę państwa rosyjskiego opisała Katarzyna II: „*Nie będąc synem Rosji, był jednym z jej ojców*”.

I ten, bez przesady, wybitny człowiek, który wiele zrobił dla budowy państwa rosyjskiego, nie rozumiał konceptualnych podstaw istnienia i życia tego państwa, tego, jak budowany jest rosyjski świat, jak toczy się globalizacja po rosyjsku.

Teoria globalizacji „po rosyjsku” jest przedstawiana i rozwijana w pracach Wewnętrzny Predyktora ZSRR (WP ZSRR), które stanowią Koncepcję Społecznego Bezpieczeństwa (KOB).

* * *

Zatem zarówno zgodnie z projektem globalizacji „konglomerat międzyregionalny”, jak i projektem „blok wieloregionalny”, w miarę włączania do niego krajów i narodów, konieczne staje się przeformatowanie istniejącej struktury państwowej jednoczonych formacji państwowych.

Ale tylko konglomerat międzyregionalny ma potrzebę tworzenia państw projektowo-konstruowanych, aby podważyć zrównoważenie zasobów innych państw powstałych historycznie i zwiększyć swój potencjał w zakresie zrównoważenia zasobów. Na tym polega istota amerykańskiej obecności wojskowej na świecie, a także interwencji militarnych USA samodzielnie lub w koalicji z innymi państwami zachodnimi w różnych krajach świata, takich jak okupacja Iraku w 2003 r. Czy obecność wojskowa w Syrii od 2011 r.

To właśnie jest również podstawą tak zwanego „międzynarodowego terroryzmu”. Działalność terrorystyczna na każdym szczeblu, od indywidualnego po międzynarodowy, wymaga zasobów. A im większa aktywność terrorystyczna, tym poważniejsze zasoby są potrzebne, co oznacza konieczność korzystania z narzędzi światowego systemu kredytowo-finansowego i uczestniczenia w działalności gospodarczej. I tak na przykład najstłynniejsza i rozgałęziona organizacja terrorystyczna na świecie, ISIS, zgodnie z oficjalną wersją, wydobywa z okupowanego terytorium ropę, którą sprzedaje, a za pieniądze kupuje broń i płaci pensje swoim bojownikom. Nawet zgodnie z tym schematem jasne jest, że aby to wszystko zrealizować, ISIS musi mieć różne, ale wzajemnie powiązane przedsiębiorstwa na całym świecie, które by:

- dostarczały ropę do konsumentów (tankowcami, rurociągami), nawet przez terytorium krajów trzecich;
- legalnie sprzedawały ropę;
- za zyski kupowały broń;
- dostarczały tę broń terrorystycznym bojownikom.

Wszystko to wymaga:

- działalności na giełdach towarowych;
- transakcji bankowych dotyczących płatności;
- wykorzystania zasobów różnych firm transportowych.

Zidentyfikowanie całego łańcucha i zniszczenie go nie stanowi problemu dla państw, które są największymi podmiotami na tych rynkach.

Tajne służby każdego większego kraju na świecie nie mają problemu, na podstawie oznakowania broni używanej przez terrorystów, zidentyfikować:

- producenta broni;
- nabywcę broni;
- łańcuch transportowy dostawy broni do konsumenta

Ujawniwszy to wszystko, kraje świata, które naprawdę walczą z terroryzmem, mają możliwość jednym ciosem zlikwidować całą sieć materialnego i technicznego wsparcia działań terrorystycznych, a tym samym wyeliminować „międzynarodowy terroryzm”.

Oznacza to, że „międzynarodowy terroryzm” jest tylko narzędziem państw-konstruktorów, którzy używają go do przebudowy porządku światowego. Jak to się dzieje, można zrozumieć na przykładzie międzynarodowego skandalu „Iran-Contras” (znany również jako „Irangate”, analogicznie do „Watergate”), który wybuchł pod koniec 1986 roku, kiedy wyszło na jaw, że niektórzy członkowie administracji USA organizowali tajne dostawy broni do Iranu, naruszając tym samym embargo na broń nałożone na ten kraj. Dalsze dochodzenie ujawniło, że pieniądze zdobyte ze sprzedaży broni omijając zakaz kongresu szły na finansowanie nikaraguańskich contras, którzy toczyli wojnę z legalnym rządem Nikaragui w celu obalenia go. Wydarzenia w Nikaragui w połowie lat 80. są bardzo podobne do wydarzeń w Syrii w latach 2010-ych.

Skandal Iran-Contras stał się możliwy tylko w wyniku wewnętrznych sporów czołowych elit USA, z których część zdecydowała się wykorzystać formalny pretekst do rozprawy z konkurentami.

* * *

Wojny między-państwowe i „międzynarodowy terroryzm” na przykładzie afery Iran-Contras

W lipcu 1979 r. W Nikaragui, małym kraju w Ameryce Środkowej¹², ruch Front Wyzwolenia Narodowego imienia Augusta Cesara Sandino obalił prezydenta Anastasio Somozę, którego rodzina rządziła Nikaraguą przez 43 lata. O ojcu Anastasio Somosy, prezydent USA Franklin Roosevelt powiedział kiedyś: *„Oczywiście, jest sukinsynem, ale jest naszym sukinsynem”*. Obalenie klanu Somozy w Nikaragui było możliwe, ponieważ prezydent USA Jimmy Carter odmówił pomocy Somozie po wybuchu powstania w Nikaragui w 1978 roku. Amerykańscy patroni Somozy zorganizowali nawet wystąpienie w Kongresie USA wiceprezydenta Nikaragui Luisa Palaciosy, który w swoim przemówieniu dosłownie błagał o pomoc dla proamerykańskiego reżimu Somozy w Nikaragui i przepowiedział: *„Wy jeszcze przeklniecie ten dzień, kiedy wam zabrakło zdecydowania by powstrzymać ekspansję sowieckiego imperializmu na kontynencie ”*. Jednak Jimmy Carter, działając w interesie grupy klanowo-korporacyjnej, która mianowała go prezydentem Stanów Zjednoczonych, nie tylko zakazał pomocy Somozie, ale nawet nałożył zakaz prowadzenia operacji CIA w Ameryce Środkowej, co dało wiodącym mediom północnoamerykańskim powód do mówienia o *„całkowitym załamaniu się polityki Stanów Zjednoczonych w Ameryce Środkowej”*. a nawet o *„przegranej bitwie, która doprowadzi do porażki w globalnej konfrontacji między USA i ZSRR”*.

W tym samym 1979 r., ale nieco wcześniej - w lutym, w Iranie zwyciężyła Islamska Rewolucja. Szach Mohammed Reza Pahlavi, który w wyniku zorganizowanego przez CIA zamachu stanu w Iranie w 1953 r. z nominalnego monarchy stał się monarchą realnym, został obalony.

Wydarzenia rozpoczęły się 16 stycznia 1979 r., Kiedy Shah Mohammed Reza Pahlavi i Shahina Ferah udali się na lotnisko Mehrabad w Teheranie. *„Jadę na wakacje, bo czuję się bardzo zmęczony”*. - powiedział szach do tych, którzy ich odprowadzali.

Wydarzenia rozwijały się tak szybko, że w ciągu dwóch tygodni, 1 lutego, na bezprecedensowe masowe nabożeństwo przybyło 80 tysięcy mieszkańców kraju. Wierzący czekali na posłańca Allaha.

¹² Powierzchnia: 129 494 km². Ludność: 6080478 (2013)

I stał się cud! W powietrzu pojawił się Boeing 747 Air France, lecący z Paryża do Teheranu. Na pokładzie znajdował się Wielki Ajatollah Chomeini ze swoją świtą złożoną z 50 asystentów i współpracowników, którym towarzyszyło 150 dziennikarzy.

Na lotnisku Mehrabad ajatollah został powitany przez ludzkie morze, skandujące „Allah jest wielki! Szach odszedł, imam przyszedł! ” Od tego momentu Chomeini stał się główną postacią polityczną w kraju.

5 lutego 1979 roku Chomeini ogłosił nielegalność rządu Sh. Bakhtiyara i mianował Mehdiego Bazargana na szefa tymczasowego rządu rewolucyjnego. Rewolucja się skończyła - tyran został obalony! To prawda, że był już za granicą, ale to są drobiazgi.

Jednak 21 października 1979 r. Administracja Stanów Zjednoczonych powiadomiła rząd Iranu, że szach otrzymuje tymczasową wizę dla hospitalizacji w Stanach Zjednoczonych; według oficjalnej wersji przeszedł operację raka. Następnego dnia koncern Rockefellera zorganizował lot Szacha do Nowego Jorku, gdzie został umieszczony w klinice.

Nie wydawałoby się to niczym szczególnym, bo wygnany szach jest już osobą prywatną. Ale to był powód do zorganizowania fali nastrojów antyamerykańskich wśród ludności irańskiej. A wczesnym rankiem 4 listopada 1979 r. Killkuset młodych ludzi, którzy zadeklarowali, że należą do Organizacji Studentów Muzułmańskich - wyznawców kursu ajatollaha Chomeiniego, zainspirowani jego przemówieniami o „Wielkim Szatanie” - USA, włamało się do ambasady amerykańskiej w Teheranie. Spośród 59 pracowników ambasady sześciu udało się uciec i ukryć w ambasadach innych krajów zachodnich, a później, korzystając z podrobionych dokumentów, opuścić Islamską Republikę. Kolejny został zwolniony w lipcu 1980 roku, ponieważ był bardzo chory. Pozostałe 52 osoby pozostawały zakładnikami przez 444 dni.

Po zajęciu ambasady Departament Stanu USA wyraził „zaniepokojenie”, na co rząd Bazargana odpowiedział, że *„dołoży wszelkich starań, aby zadowalająco rozwiązać problem”* i zwolnić personel misji dyplomatycznej

Jednak Bazargan i jego rząd byli bezsilni. Nie byli w stanie zrobić czegokolwiek, dla uwolnienia zakładników, i już 6 listopada 1979 r. Radio Teheran przekazało prośbę premiera do Chomeiniego o rezygnację. Ajatollah natychmiast spełnił prośbę Bazargana, a radio wyemitowało dekret Chomeiniego akceptujący dymisję i przekazujący wszystkie sprawy państwowe

Radzie Rewolucji Islamskiej, której powierzono przygotowanie referendum w sprawie „islamskiej konstytucji”, wyborów prezydenckich i wyborów do Medżlisu, a także przeprowadzenie „zdecydowanej, rewolucyjnej czystki” w aparacie państwowym.

W ten sposób, organizując zajęcia ambasady, siły reprezentowane przez Chomeiniego, wykorzystując antyamerykańskie nastroje całej ludności Iranu, stworzyły nowe struktury państwowe. A Iran i Stany Zjednoczone oficjalnie weszły w stan konfrontacji.

24 kwietnia 1980 r. Siły zbrojne USA przeprowadziły w Iranie operację „Szpon Orła” (ang. Eagle Claw), aby uratować zakładników z ambasady USA w Teheranie. Operacja została zorganizowana i przeprowadzona tak, jakby mottem amerykańskiego dowództwa i sił specjalnych była dewiza kreskówkowych Chipa i Dale’a - „Głupota i odwaga!”

Oczywiście operacja zakończyła się widowiskową porażką.

Straty USA w operacji były następujące:

- jeden zniszczony C-130 Hercules – stojący na ziemi samolot-cysterna EC-130E został staranowany przez amerykański helikopter H-53 Sea Stallion¹³. Zginęła załoga samolotu (5 osób);
- jeden zniszczony helikopter - ten sam CH-53 Sea Stallion. Zginęła załoga helikoptera (3 osoby);
- jeden helikopter uderzył w wodę natychmiast po starcie z lotniskowca z powodu możliwego pęknięcia łopaty;
- pięć helikopterów CH-53 Sea Stallion przechwyconych na ziemi przez Irańczyków. W kabinach pozostały tajne dokumenty, mapy, kody, tabele, najnowszy sprzęt, tysięczne sumy dolarów i rialów. Tajne dokumenty znalezione następnego dnia przez Irańczyków pozwoliły im aresztować agentów działających w kraju. Helikoptery zostały przekazane irańskim Siłom Powietrznym;
- ośmiu zabitych (tutaj również nie wszystko jest jasne, później, gdy przekazywano ciała, pojawiła się liczba 9);
- czterech rannych

Straty Irana: jeden zabity cywil – pasażer cysterny¹⁴

¹³ Zwykle spotykane jest oznaczenie śmigłowca RH-53D

22 września 1980 r. Irak pod wodzą Saddama Husajna zaatakował Iran. Rozpoczęła się wojna iracko-irańska, która trwała 8 długich lat (22 września 1980 - 20 sierpnia 1988). Wstępem do wojny była seria sporów terytorialnych między Iranem a Irakiem z powodu chęci odebrania Iranowi bogatej w ropę prowincji Chuzestan (Arabistan) z ludnością arabską i wschodniego brzegu rzeki Szatt al-Arab, a także konflikt między dwoma krajami spowodowany roszczeniem sobie pretensji do przywództwa wśród państw Zatoki Perskiej.

Jednym z bezpośrednich powodów wojny było poparcie Szyickiej Republiki Islamskiej jej irackich współwyznawców, którzy stanowili większość ludności, ale byli uciskani przez sunnitę Saddama Husajna.

Oba światowe mocarstwa, ZSRR i Stany Zjednoczone (Wielka Brytania / USA)¹⁵, w taki czy inny sposób wspierały Irak. Natomiast Iran w tym sensie nie musiał liczyć na wsparcie supermocarstwa. Iran faktycznie znajdował się w międzynarodowej izolacji.

I właśnie tutaj Iranowi przydali się amerykańscy zakładnicy w ambasadzie. Niektóre siły w Stanach Zjednoczonych naprawdę chciały uwolnić zakładników, aby wykorzystać ten fakt w swojej polityce. W związku z tym inne siły chciały, aby laury wyzwolicieli zakładników trafiły do nich. Obie te siły amerykańskiego establishmentu weszły w tajne relacje z władzami Iranu. W rezultacie epopeja o uwolnieniu zakładników zakończyła się 20 stycznia 1981 r. - w dniu inauguracji Reagana¹⁶ - zakładnicy zostali wypuszczeni. Zgodnie z porozumieniami podpisanymi dzień wcześniej, za pośrednictwem Algierii, Stany Zjednoczone zrezygnowały z ingerowania w wewnętrzne sprawy Iranu, odmroziły irańskie konta bankowe, zniosły sankcje handlowe a otrzymały gwarancje spłaty irańskich długów.

W rzeczywistości było to dla Iranu „rozwiązanie rąk” na polu zagranicznej działalności gospodarczej. Ponadto Iran uzyskał szerokie poparcie od „arabskich

¹⁴ Miejsce wybrane do lądowania helikopterów z siłami specjalnymi okazało się, mimo danych wywiadowczych, zlokalizowane przy ruchliwej autostradzie, w wyniku czego operacja została natychmiast zdemaskowana. Komandosi zablokowali autobus międzymiastowy z pasażerami i wysadzili przejeżdżającą irańską cysternę z paliwem, której pasażer zginął, a kierowca uciekł przejeżdżającym samochodem.

¹⁵ UK/US jest podmiotem globalnej polityki, którego centrum zarządzania funkcjonuje na zasadzie zdeintegrowanej - symbiozy dwóch podmiotów państwowych: UK (United Kingdom - skrót od Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii) oraz US (United States - skrót od Stany Zjednoczone Ameryki). Skrót UK/US nie jest niezmienny - skróty składowe mogą zamieniać się miejscami US/UK: pozycja skrótu państwa UK lub US w ogólnym skrótce zależy od tego, który podmiot państwowy (USA lub UK) odgrywa wiodącą rolę w każdym konkretnym procesie zarządzania o globalnym znaczeniu. Skrócona nazwa państwa, na przykład Stany Zjednoczone, lub inna – oznacza konkretną formację państwową.

¹⁶ 40 prezydent USA (1981-1989)

terrorystów”, którzy porwali setki zachodnich obywateli na Bliskim Wschodzie, głównie dziennikarzy, dyplomatów i pracowników organizacji humanitarnych. Żądania terrorystów były w taki czy inny sposób skierowane przeciwko Izraelowi i Stanom Zjednoczonym oraz na korzyść Iranu.

Nic to jednak nie pomogło - Irak (populacja 13 653 358 (1980)) walczył wyraźnie skuteczniej niż Iran (populacja 38 668 221 osób (1980)), któremu dość szybko na horyzoncie zamajaczyła klęska. By jej uniknąć tworzył nawet czysto żeńskie formacje wojskowe. W wyniku tego masowego poboru kobiet do armii do dziś w Iranie istnieją bataliony kobiece Az-Zohra. Są to żeńskie „siły specjalne”, jednostki paramilitarnego ugrupowania Basidż przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych. Jednostki te działają pod auspicjami Korpusu Strażników Rewolucji Islamskiej. Dziewczęta przechodzą specjalne szkolenie w założonej pod koniec lat 80. i jedynej w swoim rodzaju szkole specjalistycznej pod Teheranem.

Aby zapobiec militarnej klęsce Iranu, trzeba było coś zrobić, a przede wszystkim pomóc Iranowi za pomocą nowoczesnej wysoko technologicznej broni. Dlatego ponownie z pomocą Iranowi przyszły Stany Zjednoczone (UK / USA). Wymyślono prosty schemat, zgodnie z którym „pieczono dwie pieczenie na jednym ogniu”: aby pro-irańskie siły w Libanie uwolniły amerykańskich zakładników, Stany Zjednoczone przez pośredników, nielegalnie sprzedawały broń Iranowi, a dochody ze sprzedaży broni były przeznaczane na finansowanie nikaraguańskich Contrasów. Oba te działania były oficjalnie zabronione przez prawo Stanów Zjednoczonych.

W ramach tego planu w 1984 roku Jeffrey Kemp, dyrektor Departamentu ds. Bliskiego Wschodu Rady Bezpieczeństwa Narodowego, w memorandum skierowanym do szefa rady Roberta McFarlane'a, zaproponował zintensyfikowanie działań wywrotowych w Iranie, dla których konieczne było nawiązanie kontaktów z najwyższym przywódcą Iranu.

W toku tajnej dyplomacji departamentów państwowych Iranu i Stanów Zjednoczonych, przy udziale innych krajów, do maja 1985 r. Opracowano mechanizm dostaw amerykańskiej broni do Iranu za pośrednictwem Izraela. Ze strony izraelskiej w planowaniu mechanizmu dostaw brali udział premier Izraela Szimon Peres, dyrektor generalny MSZ David Kimhi, handlarze bronią A. Schwimmer i J. Nimrodi. Ze strony USA we wspieraniu operacji brali udział konsultant Rady Bezpieczeństwa Narodowego USA Michel Ledeen i Oliver North.

Kiedy wszystko było gotowe, nadszedł czas, aby poinformować prezydenta Stanów Zjednoczonych, Ronalda Reagana, któremu powiedziano o tym planie 13 lipca 1985 roku. Prezydent został poinformowany w sposób najbardziej ogólny, z naciskiem na to, że w ten sposób Stany Zjednoczone będą w stanie pozyskać wpływowych sojuszników w Teheranie i tym samym ograniczyć ekspansję ZSRR na Bliski Wschód. Nawiasem mówiąc, Reagan był w tym czasie w szpitalu marynarki wojennej w Bethesda w stanie Maryland, gdzie był przygotowywany do operacji raka okrężnicy.

Prezydent, jak zapewniał później McFarlane, wyraził zgodę na ten plan. Sam Reagan zaś do końca życia zaprzeczał, że był świadomy tej operacji.

Należy zauważyć, że pomysł dostaw broni do Iranu i nikaraguańskich *contras*, leżał w interesie tylko jednej części amerykańskiej elity. Przeciwwstawiała się mu inna część elity amerykańskiej, której przedstawiciele w rządzie USA próbowali przeszkodzić w przyjęciu tego planu i jego realizacji. Co więcej, nie byli to bynajmniej, szeregowi przedstawiciele amerykańskiego establishmentu - sekretarz stanu George Shultz i szef Pentagonu Kaspar Weinberger byli od początku przeciwni „projektowi irańskiemu”. Ale Reagan stanął po stronie Rady Bezpieczeństwa Narodowego.

Konfrontacja między amerykańskimi elitami tradycyjnie wyraża się w tym, że dwa resorty - Departament Stanu i Prezydencka Rada Bezpieczeństwa Narodowego - nieustannie walczą o prawo do formułowania polityki zagranicznej USA. Pod rządami Reagana centrum podejmowania strategicznych decyzji była Rada Bezpieczeństwa Narodowego. Jednakże konflikt między elitami było tak zaciekły, że podczas dwóch kadencji prezydenta Reagana Radą Bezpieczeństwa Narodowego kierowało kolejno sześciu przywódców: Richard Allen (1981-1982), William Clark (1982-1983), Robert McFarlane (1983-1985), John Poindexter (1985-1986), Frank Carlucci (1986-1987) i Colin Powell (1987-1989).

Przed rozpoczęciem dostaw broni osiągnięto porozumienie między Amerykanami i Izraelczykami, że Izrael otrzyma „odpowiednią kompensatę” za dostawę broni do Iranu.

W celu prawnego przykrycia umów o dostarczeniu broni było założone przedsiębiorstwo Enterprise¹⁷, które otworzyło kilka zagranicznych rachunków bankowych i biur handlu bronią. Jej założycielami byli: związany z CIA

¹⁷ <https://en.wikipedia.org/wiki/Iran-Contragate>

emerytowany generał dywizji sił powietrznych USA Richard V. Secord i irański emigrant Albert A. Hakim. Wiosną 1985 roku pierwsza partia broni zakupionej za pośrednictwem Enterprise została przekazana Nikaraguańskim Contras.

20 sierpnia 1985 r. Na spotkaniu w Londynie M. Ledin przekazał D. Kimhi tajny kod, aby poinformować uczestników o przebiegu transakcji.

30 sierpnia 1985 r. Dostarczono do Iranu 100 przeciwpancernych rakiet GM-71 TOW (w zamian zwolniono jednego z amerykańskich zakładników), 14 września 1985 r. - kolejne 408 pocisków TOW. Później przekazano Iranowi części zamienne do pocisków przeciwlotniczych MIM-23 Hawk. 18 i 28 lutego 1986 roku kolejne 400 rakiet TOW zostało przetransportowanych z izraelskiego miasta Ejlal do Iranu.

Operacja została upubliczniona po tym, jak wojskowy samolot transportowy C-123K przewożący ładunek wojskowy dla Contras został zestrzelony nad Nikaraguą w dniu 5 października 1986 roku. Ocalały pilot, Amerykanin Eugene Hasenfuss, został zatrzymany przez siły rządowe i zeznał, że pracuje dla CIA. Wkrótce potem libański magazyn El-Schir upublicznił historię sprzedaży broni do Iranu.

Prezydent USA Ronald Reagan znalazł się w sytuacji, w której nie miał innego wyboru, jak tylko publicznie odżegnać się od tej operacji i oświadczyć, że została przeprowadzona przez określone osoby z własnej inicjatywy i z naruszeniem amerykańskiego prawa. Dlatego 25 listopada 1986 roku Reagan ogłosił powołanie komisji do zbadania okoliczności sprawy Iran-Contras. 01 grudnia 1986 r. pod przewodnictwem senatora Johna Tower rozpoczęła prace komisja, nazwana później „Komisją Towera”.

Wszystko to zostało zorganizowane przez tę część amerykańskiej elity, która była przeciwna planowi dostarczania broni do Iranu i Contras, a sam proces likwidacji operacji rozpoczął się po objęciu przez nich przewodnictwa w Radzie Bezpieczeństwa Narodowego.

W toku śledztwa uzyskano informacje o skali amerykańskich dostaw broni dla Contras:

- W ten sposób ustalono, że w celu sfinansowania dostaw broni i sprzętu dla Contras w 1983 r. otwarto rachunki w szwajcarskich bankach, za pośrednictwem których (według niekompletnych

danych dostępnych Komisji) urzędnicy rządowi Joel Patterson i William Golden przekazali ponad 3 miliony dolarów dla Contras;

- W pamiętnej notatce wysłanej przez uczestnika operacji, emerytowanego generała J. Singlauba do dyrektora CIA W.Kasey w lipcu 1986r. była informacja , że do przetrzutu do Contras przygotowano partię broni w ilości : 10tys automatów AKM, 200 granatników RPG7, 60szt.karabinów maszynowych 12,7 mm, 200 szt. moździerzy 60 mm, 50 szt. moździerzy 82-mm i 50 przeciwlotniczych zestawów rakietowych „z odpowiednią ilością amunicji”;
- Rozpoczęcie śledztwa zniweczyło porozumienie Olivera Northa ze spółką Short Brothers na dostawę 30 przenośnych wyrzutni przeciwlotniczych typu Blowpipe i 150 rakiet, które miały zostać wysłane z Anglii do Chile, a następnie przekazane do Contras.

W toku śledztwa w sprawie Iran-Contra, ambasador USA w Kostaryce L.Tumbs zeznał, że działalność Contras w Kostaryce, z której terytorium operowali Contras, była koordynowana przez Alana Fiersa, pracownika CIA z dwudziestoletnim stażem i doświadczeniem w prowadzeniu „operacji specjalnych”, działającego pod pseudonimem „Kliff”.

Ustalono również, że amerykańska CIA wykorzystywała pracowników brytyjskiej prywatnej firmy wojskowej "KMS Ltd." w wojnie z Nikaraguą (firma otrzymała od amerykańskiej CIA 110 tys. dolarów za poszukiwanie i selekcję pilotów samolotów zaopatrujących Contras na terytorium Nikaragui).

Równolegle z dochodzeniem "Komisji Towersa" w sprawie Iran-Contras przeprowadzono niezależne śledztwa, których wyniki zostały ujawnione w mediach. Tak więc dziennikarze amerykańskiej gazety „The Miami Herald” ustalili, że personel jednostki Sił Powietrznych USA „Task Force No. 160” z 16. Dywizjonu Śmigłowców Sił Specjalnych Sił Powietrznych USA (16 Special Operations Squadron) brał udział w wykonaniu co najmniej 8 operacji w Nikaragui i co najmniej dwa razy otworzył ogień do jednostek Armii Ludowej Sandinistów.

W toku śledztwa korespondenci firmy medialnej „Knight Ridder” odnaleźli krewnych dwóch zabitych pilotów jednostki „grupa operacyjna nr 160”:

- ojciec pilota Donalda Olneya, który zginął w marcu 1983 r., powiedział, że jego syn powiedział mu, że leci do Nikaragui z Hondurasu
- Wdowa po zmarłym podoficerze Allenie Jenningsie powiedziała, że jej mąż ujawnił, że dowództwo wojskowe wysyła go na specjalną misję za granicą.

Później, podczas śledztwa w sprawie śmierci D. Olneya i A. Jenningsa, dziennikarze The Philadelphia Inquirer ustalili, że okoliczności śmierci personelu 16 Dywizjonu Śmigłowców Sił Specjalnych Sił Powietrznych USA zostały utajnione i nie zostały zgłoszone do Centrum Badań nad Bezpieczeństwem Lotów armii Stanów Zjednoczonych z siedzibą w Alabamie.

Jednak dla wszystkich stron porozumienia Iran-Contras wszystko skończyło się dobrze, ponieważ amerykańska część elity, która zorganizowała tę operację, wzięła rewanż w 1989 roku, wprowadzając na stanowisko prezydenta USA George'a Busha-starszego¹⁸, który pod koniec swojej pierwszej i jedynej kadencji w grudniu 1992 roku podpisał dekret ułaskawiający uczestników skandalu Iran-Contras.

Co prawda udało mu się to zrobić dopiero po zastąpieniu Sekretarza Stanu (1989-1992) Jamesa Bakera przez Lawrence'a Eagleburgera¹⁹ – pełniącego obowiązki Sekretarza Stanu od 23 sierpnia 1992 r.

* * *

Dopiero wdrożenie zarządzania zgodnie z koncepcją globalnego poziomu istotności umożliwi tworzenie państw konstruowanych projektowo. Żadne inne państwo na świecie nie ma takiej koncepcji rządzenia, z wyjątkiem Rosji. Ale Rosja, wywierając wpływ na proces globalizacji, ostrożnie traktuje kultury wszystkich narodów planety Ziemia i nie stosuje tworzenia państw projektowo-konstruowanych jako metody zarządzania, ponieważ ta metoda zarządzania

¹⁸ 41-szy Prezydent USA(1989-1993)

¹⁹ Sekretarz Stanu od 08.12.1992 do 20.01.1993r

jest koncepcyjnie nie do przyjęcia dla rosyjskiej władzy konceptualnej²⁰. Dlatego Rosja, włączając kraje i narody w ramy swego państwa, przyczyniła się nie tylko do fizycznego zachowania narodów, ale w każdy możliwy sposób przyczyniła się do rozwoju ich kultur w takim stopniu, że ludy wcześniej nie posiadające piśmienności otrzymały swój język pisany. W ten sposób Rosja stworzyła wspólny dom dla wszystkich narodów zamieszkujących jej terytorium, stworzyła to, co Zachód nazywa „imperium na opak”.

Ale klasycznym imperium jest Imperium Brytyjskie, „nad którym nigdy nie zachodzi słońce”. A Wielka Brytania jako państwo/imperium jest instrumentem prowadzenia globalizacji przez ponadpaństwowy podmiot zarządzający - Globalnego Predyktora, który zarządza procesem globalizacji zgodnie ze starotestamentową koncepcją organizacji życia na Ziemi.

Sposób, w jaki Imperium Brytyjskie reorganizuje świat, jest dobrze znany: kolonizacja Ameryki Północnej doprowadziła do niemal całkowitej eksterminacji Indian, rdzennej ludności Ameryki. Wielka Brytania nie przyniosła również nic dobrego ludziom z innych jej kolonii: żadnego rozwoju kultury narodów, tylko bezlitosną eksploatację zasobów terytoriów kolonizowanych i zamieszkujących je ludów stosując metody ludobójstwa.

Tak więc Wielka Brytania samodzielnie i w sojuszu z innymi państwami stworzyła państwa projektowo-konstruowane. Szczególnie burzliwy proces tworzenia państw projektowo-konstruowanych przypadł na XX wiek. Przy czym przebiegał w trzech etapach.

Pierwszy etap tworzenia państw projektowo-konstruowanych - okres po I wojnie światowej - przed II wojną światową, kiedy na resztkach czterech imperiów (austro-węgierskiego, niemieckiego, osmańskiego i rosyjskiego) powstały państwa, które wcześniej nie istniały, a czasem nawet nie posiadały własnego doświadczenia państwowości, co wyraźnie widać na przykładzie powstania Finlandii.

Drugi etap masowego tworzenia państw projektowo-konstruowanych przypada na okres destrukcji światowego systemu kolonialnego. Indie to klasyczne państwo projektowo-konstruowane, podobnie jak inne części dawnej

²⁰ Uznanie Osetii Północnej i Abchazji za państwa nie zmienia postaci rzeczy, ponieważ te formacje państwowe stały się możliwe i powstały właśnie w trakcie masowego tworzenia państw projektowo-konstruowanych w przestrzeni poradzieckiej.

kolonii o tej nazwie, które stały się państwami: Nepal, Bhutan, Pakistan, Bangladesz, Birma (Mjanma).

Trzeci etap reorganizacji świata poprzez tworzenie państw projektowo-konstruowanych nastąpił po zniszczeniu ZSRR i upadku sowieckiego bloku państw.

Ale czas powstania i udział innych państw w tworzeniu nowego państwa nie są jedynymi przejawami państwa projektowo-konstruowanego.

Główną i fundamentalną cechą państwa projektowo-konstruowanego jest zestaw kompetencji, które państwo może zapewnić samodzielnie, a ten zestaw kompetencji zasadniczo wyklucza samą możliwość zapewnienia przez państwo suwerenności. Dlatego szefowie państw projektowo-konstruowanych, prowadząc działania w zakresie polityki zagranicznej w stosunku do państw o pełniejszym zestawie kompetencji, zwłaszcza odnoszących się do wyższych priorytetów **uogólnionych środków zarządzania/prowadzenia wojny (UŚZ)**²¹, (z reguły są to właśnie państwa-konstruktorzy), bardzo rzadko kontaktują się bezpośrednio z głowami tych bardziej suwerennych państw. Większość działań szefów państw projektowo-konstruowanych w zakresie polityki zagranicznej ogranicza się do kontaktów z urzędnikami różnego szczebla odpowiednich instytucji państwowych państw o szerszym zakresie kompetencji UŚZ. W tym względzie częste jest, że media donoszą, iż p-rezydent (premier itp.), który stoi na czele państwa projektowo-konstruowanego, spotykał się (rozmawiał przez telefon itp.) z ministrem, wiceministrem jakiegoś resortu (czy innym urzędnikiem tej lub niższej rangi) państwa-konstruktorza.

To właśnie brak u Ukrainy jakichkolwiek kompetencji związanych z wyższymi priorytetami UŚZ tłumaczy fakt bezpośredniego, strukturalnego, ponadpaństwowego zarządzania przez Stany Zjednoczone. Bezwarunkowym przesłaniem tej informacji dla całego świata był fakt, że 22 kwietnia 2014 r. Wiceprezydent Stanów Zjednoczonych Joseph Biden poprowadził w Kijowie posiedzenie ukraińskiego rządu, podczas którego na miejscu P-rezydenta Ukrainy zasiadał wiceprezydent Stanów Zjednoczonych²². Warto zwrócić uwagę, że w dniach 22-23 lutego 2014 r. pod przywództwem Stanów

²¹ Patrz ZAŁĄCZNIK2(str.152)

²² „Na spotkaniu z Ukraińcami na miejscu głowy państwa zasiadł wiceprezydent USA

Minister spraw zagranicznych Rosji zwrócił uwagę prasy na fakt, że na ostatnim spotkaniu z władzami w Kijowie Joseph Biden, siedział u szczytu stołu jak głowa państwa. Siergiej Ławrow wezwał Stany Zjednoczone do wykorzystania swoich wpływów w celu osiągnięcia pokoju na Ukrainie”. - RT po rosyjsku 24 kwietnia. 2014 - <https://www.youtube.com/watch?v=AopDkgjgMI>; <https://vz.ru/news/2014/4/24/683835.html>

Zjednoczonych dokonano na Ukrainie zamachu stanu, a na zlecenie ambasadora USA na Ukrainie Jeffreya Pyatta powołano nieprzewidziane w ustawodawstwie ukraińskim stanowisko p.o. p-rezydenta Ukrainy. Na to stanowisko został wyznaczony Ołeksandr Turczynow, który zaledwie dzień wcześniej stanął na czele ukraińskiej Rady, na miejsce pośpiesznie rezygnującego ze stanowiska marszałka Władimira Rybaka, który za „radą” ambasadora amerykańskiego złożył rezygnację. Oznacza to, że Turczynow jako szef ukraińskiej państwowości jest podwójnie nielegalny. W celu poinformowania „miasta i świata”, że Ukraina podlega jurysdykcji i strukturalnemu zarządowi UK/USA, wiceprezydent Stanów Zjednoczonych podczas posiedzenia rządu ukraińskiego zasiadł na miejscu p-rezydenta Ukrainy, obok niego po prawej stronie siedział Ambasador USA na Ukrainie Payette, podczas gdy nielegalny p.o. p-rezydenta Ukrainy Turczynow i również nielegalny szef ukraińskiego rządu Jaceniuk siedzieli na miejscach podwładnych.

Fakt, że Ukraina znajduje się pod bezpośrednim strukturalnym zarządzaniem Stanów Zjednoczonych, podkreśliła firma Dożd TV- ideologiczna tuba wszystkich antyrosyjskich sił w Rosji, która przekazując komunikat, postarała się tak „przejęzyczyć”, że nazwała wiceprezydenta USA Bidena pełniącym obowiązki prezydenta Ukrainy potwierdzając to odpowiednim tekstem. Wkrótce „błąd” został poprawiony. Jednak ludziom udało się wszystko zauważyć i zapamiętać²³:

²³ <http://www.online812.ru/2014/04/25/016/>

ДОЖДЬ OPTIMISTIC CHANNEL LIVE

НОВОСТИ РАСПИСАНИЕ ПРОГРАММЫ ВЕДУЩИЕ РУБРИКИ АРХИВ

КАК ПОДДЕРЖАТЬ ДОЖДЬ ИНТЕРНЕТ-МАГАЗИН ПОДКЛЮЧИТЬСЯ К ДОЖДЮ

Оформить подписку на год Узнать о подписке

ПРЯМОЙ ЭФИР СЕЙЧАС В ЭФИРЕ 20:00 Козырев online

Главная / Новости

ВАШИНГТОН ПОТРЕБОВАЛ ОТВЕСТИ ВОЙСКА ОТ СВОЕЙ ГРАНИЦЫ

19:11 24 апреля 2014 1974 0

Сюжет: [Ситуация в Украине](#)

Джо Байден, исполняющий обязанности президента Украины призвал Россию отвести войска от границы. Об этом говорится на сайте Рады.

«Мы требуем от Российской Федерации прекратить вмешательство во внутренние дела США, прекратить постоянные угрозы и шантаж и отвести свои войска от восточной границы нашей страны», – заявил Джо Байден.

В четверг министр обороны России Сергей Шойгу заявил о начале военных учений на границе с Украиной. По его словам, учения являются ответом на силовую операцию киевских властей против мирного населения юго-востока страны.

Я рекомендую 1 В 2 Твитнуть 32

Поделиться Комментарии (0)

НОВОСТИ

- 16:54 Россия в ответ на ситуацию на юго-востоке Украины начала военные учения
- 20:01 Обама не произнес слово «геноцид» в обращении к армянам в День памяти жертв 1915 года
- 19:33 Депутат от «Единой России» подал в суд на Навального
- 19:11 Вашингтон потребовал отвести войска от своей границы
- 18:44 Судно с россиянами на борту затонуло у берегов Крита
- 18:14 Kyiv Post сообщил о приостановке силовой операции в Славянске

Вся новости

ДОЖДЬ OPTIMISTIC CHANNEL LIVE

НОВОСТИ РАСПИСАНИЕ ПРОГРАММЫ ВЕДУЩИЕ РУБРИКИ АРХИВ

КАК ПОДДЕРЖАТЬ ДОЖДЬ ИНТЕРНЕТ-МАГАЗИН ПОДКЛЮЧИТЬСЯ К ДОЖДЮ ДОЖДЬ ЭТО

Оформить подписку на год Узнать о подписке

ПРЯМОЙ ЭФИР СЕЙЧАС В ЭФИРЕ 06:00 Лобков (12+)

Главная / Новости

УКРАИНА ПОТРЕБОВАЛА ОТ РОССИИ ОТВЕСТИ ВОЙСКА ОТ ГРАНИЦЫ

19:11 24 апреля 2014 7713 0

Сюжет: [Ситуация в Украине](#)

Председатель Верховной рады, исполняющий обязанности президента Украины Александр Турчинов призвал Россию отвести войска от границы. Об этом говорится на сайте Рады.

«Мы требуем от Российской Федерации прекратить вмешательство во внутренние дела Украины, прекратить постоянные угрозы и шантаж и отвести свои войска от восточной границы нашей страны», – заявил Турчинов.

В четверг министр обороны России Сергей Шойгу заявил о начале военных учений на границе с Украиной. По его словам, учения являются ответом на силовую операцию киевских властей против мирного населения юго-востока страны.

Я рекомендую 23 В 11 Твитнуть 57

Поделиться Комментарии (0)

НОВОСТИ

- 06:26 МВД Украины опровергло приостановку спецоперации в Донецкой области
- 23:57 В России будет учреждена журналистская премия имени Сноудена
- 23:26 В «Домодедово» задержали нескольких сотрудников таможни
- 22:50 Сын Виктора Цоя попросил привлечь депутата Госдумы Федорова за клевету
- 22:27 Издание Vice сообщило об освобождении американского журналиста Островского
- 21:05 Украина потребовала от России прекратить военные учения

Вся новости

ДЕНЬ ДОЖДЕНИЯ

НАМ ЧЕТЫРЕ ГОДА! МЫ ОТДАЕМ ЭФИР ЗРИТЕЛЯМ

ДОЖДЬ ЭТО МЫ!

ЧЕХЛЫ «ДОЖДЬ – ЭТО МЫ!» ДЛЯ IPHONE 5

ОТДАЕМ ЭФИР ЗРИТЕЛЯМ В ДЕНЬ ДОЖДЕНИЯ

Brak kompetencji związanych z trzema najwyższymi priorytetami UŚZ jest charakterystyczny dla wszystkich państw „bibelotów” powstałych z republik

narodowych byłego ZSRR. Fakt, że kraje te znajdują się pod bezpośrednim strukturalnym zewnętrznym zarządzaniem, jest regularnie ogłaszany „miastu i światu”.

Przykładem braku państwa narodowego i przypominania tego całemu światu jest spotkanie z 3 kwietnia 2018 r. Prezydenta USA Donalda Trumpa z trzema p-rezydentami republik bałtyckich (Łotwy - Raimonds Vejonis, Litwy - Dalia Grybauskaitė i Estonii - Kersti Kaljulaid). Nie był to szczyt czterech państw - było to dokładnie spotkanie jednej głowy państwa z trzema innymi, którzy specjalnie na to spotkanie polecili za ocean. A prezydent USA nie spotykał się osobno z każdym z przybywających p-rezydentem tylko przyjął ich wszystkich razem. Samo spotkanie (w tym wszystkie zdarzenia protokolarne) trwało tylko około godziny. A sądząc po późniejszej konferencji prasowej, istotą spotkania było to, że Prezydent Stanów Zjednoczonych zwrócił uwagę p-rezydentów republik bałtyckich na pewne parametry, których bałtyccy p-rezydenci będą zobowiązani przestrzegać w realizacji polityki państwowej swoich krajów.

To właśnie ten aspekt znajduje odzwierciedlenie w licznych doniesieniach medialnych z tego spotkania. Zobacz na przykład:

„Bałtycki klin: czego bałtyccy przywódcy chcieli od Waszyngtonu” - RBK, 03Kwi2018,22:45- <https://www.rbc.ru/politics/03/04/2018/5ac375b59a794714a050b4f1>

„Kłaniając się Waszyngtonowi: Czego przywódcy krajów bałtyckich oczekują od swojej wizyty w USA ”- RT w języku rosyjskim, 4 kwietnia 2018 r., 00:32 -<https://russian.rt.com/world/article/499595-tramp-pribaltika-prezidenty-vstrecha>

„Szczyt bałtycki: Trump obraził głowy państw bałtyckich” - RuBaltic.Ru, 05 kwietnia 2018 - <https://www.rubaltic.ru/article/politika-i-obshchestvo/05042018-baltiyskiy-sammit-tramp-oskorbil-glav-pribaltiki/>

"Kim są Ci ludzie? Jak Trump przyjął prezydentów krajów bałtyckich ”- Sputnik Eesti /Eesti, 13:26, 04.04.2018 (aktualizacja 15:06, 04.04.2018) - <https://ee.sputniknews.ru/columnists/20180404/10052000/tramp-baltiyskih-prezidentovprinimal.html>

„Trump: spotkanie z prezydentami państw bałtyckich” - rosyjska służba „Głosu Ameryki”, 3 kwietnia 2018 r. 17:46 - <https://www.golos-ameriki.ru/a/us-balticsummit/4330310.html>

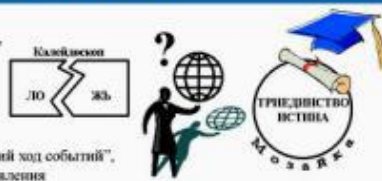
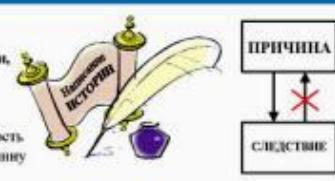

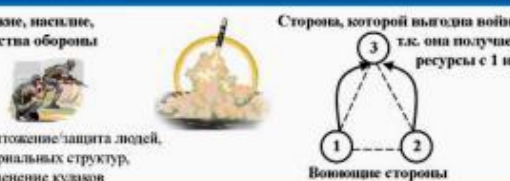
„Trump na spotkaniu z prezydentami krajów bałtyckich: Stany Zjednoczone pozostaną wiernym sojusznikiem ”- ru.DELFI.lt, wtorek, 3 kwietnia

Spotkanie prezydenta USA Donalda Trumpa z przywódcami krajów bałtyckich w Waszyngtonie, 3 kwietnia 2018 / Reuters / © Carlos Barria

Zdjęcie wyraźnie pokazuje, że bałtyccy p-rezydenci i prezydent USA stoją za pulpitami z symbolami USA. Ponadto układ bałtyckich p-rezydentów i prezydenta USA nie odpowiada kolejności określonego rozmieszczenia flag państwowych, co jest niedopuszczalne zgodnie z etykietą dyplomatyczną. Co więcej, żaden z bałtyckich p-rezydentów nie stoi obok swojej flagi narodowej, ale wszyscy są niejako pomiędzy Prezydentem Stanów Zjednoczonych a flagą narodową Stanów Zjednoczonych. Tym samym umieszczenie flag i mówców za pulpitami jest bardziej zgodne z protokołem, zgodnie z którym głowa państwa przemawia wspólnie z przywódcami prowincji, a nie jest to wystąpienie równych głów państw.

Każde państwo projektowo-konstruowane, czy to Belgia czy Indonezja, jest zaprojektowane tak, aby umożliwić państwom-konstruktorom korzystanie z tych państw w sposób, który pozwala osiągać cele zarządzania państw-konstruktorów, a państwa projektowo-konstruowane są jedynie instrumentami osiągnięcia tych celów. Dlatego wewnętrzna niestabilność Indonezji w żaden sposób nie wpływa na funkcjonowanie Indonezji jako montażowni dla korporacji ponadnarodowych, a niekończący się kryzys polityczny w Belgii w żaden sposób nie wpływa na funkcjonowanie państwowości Belgii i działalność UE i NATO, których siedziby tam się znajdują.

«ХОЛОДНЫЕ» ВОЙНЫ	ИНФОРМАЦИОННЫЕ СРЕДСТВА	МЕТОДОЛОГИЧЕСКИЙ МИРОВОЗРЕНИЕ, МИРОПОНИМАНИЕ, МЕТОДОЛОГИЯ, ФИЛОСОФИЯ, ОБРАЗОВАНИЕ Позволяет видеть "общий ход событий", различать процессы и явления		Мощностъ	
		ХРОНОЛОГИЧЕСКИЙ Хронологи всех отраслей знаний исследует причинно-следственные связи, закономерности в истории Позволяет видеть направленность всех процессов, находить причину и отличать её от следствия			
		ФАКТОЛОГИЧЕСКИЙ Информация фактоописания, идеологии, РЕЛИГИИ, технологии, КУЛЬТУРА Осуществляется обработка сознания и подсознания людей			
		ЭКОНОМИЧЕСКИЙ Экономические средства, экономические системы, финансы, кредитование, различные ресурсы Подчинение деньгам и различным КФС			
		УПРАВЛЕНИЕ ЗДОРОВЬЕМ НАРОДА Сохранение (качественная медицина) / подрыв здоровья народа (алкогольно-наркотический геноцид, пищевые добавки и т.д.) Уничтожение не только живущих, но и будущие поколения			
		ВОЕННЫЙ Оружие, насилие, средства обороны Уничтожение зацита людей, материальных структур, применение кулаков			Быстродействие

Innymi słowy, zestaw kompetencji, które mogą samodzielnie zapewnić państwa projektowo-konstruowane, znajdują się wyłącznie w sferze trzech najniższych priorytetów zarządzania uogólnionych środków zarządzania/walki. Brak możliwości zapewnienia własnymi siłami państwa zarządzania w ramach trzech wyższych priorytetów zarządzania determinuje fakt, że również zarządzanie na trzech niższych priorytetach podlega ponadpaństwowemu zarządzaniu.

Ubóstwo takiego zestawu kompetencji dla narodów/populacji państw projektowo-konstruowanych staje się wyraźne i oczywiste w porównaniu z życiem i sytuacją w świecie państw historycznych, które również posiadają ograniczony zestaw kompetencji, ale dotyczący sfery najwyższych priorytetów uogólnionych środków zarządzania.

* * *

Jeśli chodzi o możliwości Rumunii w zapewnieniu siłami swojej ludności zestawu kompetencji niezbędnych do istnienia państwa narodowego, to możliwości te zostały dobrze ujawnione podczas I wojny światowej.

Według historycznej anegdoty cesarz Niemiec Wilhelm II, omawiając z szefem polowego sztabu generalnego von Moltke Młodszy²⁴ ewentualny plan udziału Niemiec w przyszłej I wojnie światowej, zapytał, jak zmieniłaby się sytuacja na frontach przyszłej wojny, gdyby Rumunia przystąpiła do wojny po jednej lub drugiej stronie. Moltke odpowiedział: *„Nie obchodzi nas, Wasza Wysokość, po której stronie Rumunia przystąpi do wojny. Jeśli po naszej, to uratuje ją przed klęską 10 dywizji. Jeśli przeciwko nam, potrzeba tych samych 10 dywizji, żeby ją zniszczyć. ”*

Dokonując takiej oceny rozwoju wydarzeń, Moltke Młodszy wprost stwierdził, fakt że Rumunii brakuje zestawu kompetencji, które pozwalałyby jej na samodzielne istnienie jako państwo. Rumunia po prostu istnieje jako terytorium z pewnymi zasobami naturalnymi i populacją. A to państwo, którego Rumunia będzie sojusznikiem, będzie zobowiązane do zapewnienia rumuńskiej państwowości wszystkich niezbędnych do jej funkcjonowania kompetencji. Pierwsza wojna światowa wyraźnie potwierdziła słuszność tej historycznej

²⁴ Hrabia Helmuth Johannes Ludwig von Moltke, Moltke Młodszy (niem. Helmuth Johannes Ludwig Graf von Moltke; 25 maja 1848, Meklemburgia - 18 czerwca 1916, Berlin) - hrabia, niemiecki dowódca wojskowy, generał pułkownik; 01 stycznia 1906 - 14 września 1914 - szef Sztabu Generalnego Niemiec. Zrezygnował po klęsce w bitwie nad Marną - wielkiej bitwie pomiędzy wojskami niemieckimi i anglo-francuskimi, która rozegrała się w dniach 5-12 września 1914 r. nad rzeką Marną podczas I wojny światowej, zakończonej klęską wojsk niemieckich. W rezultacie udaremniono strategiczny plan ofensywy armii niemieckiej, nastawiony na szybkie zwycięstwo na froncie zachodnim i wycofanie się Francji z wojny.

Moltke Młodszy - bratanek Moltke Starszego - hrabiego Helmuta Karla Bernharda von Moltke, (niem. Helmuth Karl Bernhard Graf von Moltke; 26 października 1800-24 kwietnia 1891) - hrabia (1870), pruski marszałek polny (1872), szef Sztabu Generalnego Prus, teoretyk wojskowości. Wraz z Bismarckiem i Roonem uważany jest za jednego z założycieli Cesarstwa Niemieckiego. Od 28 października 1857 do 10 sierpnia 1888 był szefem Sztabu Generalnego Niemiec.

anegdoty. Fakt, że faktyczny udział Niemiec w kampanii zbrojnej był na większą skalę, wiąże się z samym teatrem działań, a nie ze stanem państwowości Rumunii.

Po wybuchu I wojny światowej Rumunia przez długi czas zachowała status państwa neutralnego. Ale nadszedł moment, w którym UK/USA zdecydowały, że krwawiące imperium rosyjskie powinno otrzymać takie obciążenie, które ostatecznie uszczupli siły państwa i przyspieszy jego upadek. Takim obciążeniem stała się Rumunia, która przystąpiła do wojny 14 (27 sierpnia) 1916²⁵ i do końca września była na skraju całkowitej klęski, przed którą Rosja musiała ją ocalić, przy pewnej symbolicznej pomocy innych członków bloku Ententy. W ten sposób powstał Front Rumuński - operacyjno-strategiczne ugrupowanie Rosyjskiej Armii Cesarskiej na południowym skrzydle frontu rosyjsko-niemieckiego I wojny światowej, istniało od 3 (16) grudnia 1916 do 5 marca 1918 roku.

Oceniając udział Rumunii w wojnie, generałowie rosyjskiego sztabu generalnego uważali, że bardziej celowe byłoby posiadanie Rumunii jako neutralnego sojusznika swego rodzaju „bufora”, gdyż „przystąpienie Rumunii do wojny po stronie Ententy na oferowanych przez nią warunkach było dla Rosji trudniejsze niż wojna z nią”.

Jednak wszechstronna zależność Imperium Rosyjskiego i Rumunii od sojuszników z Ententy przesądzała o przystąpieniu Rumunii do wojny, a Rosja nie miała możliwości uniknięcia działań wojennych na rumuńskim teatrze działań.

Warunki, w jakich wojska rosyjskie musiały walczyć na rumuńskim teatrze działań, były niezwykle trudne, a wszystko dlatego, że Rumunii brakowało praktycznie wszystkich kompetencji do zapewnienia funkcjonowania państwa.

²⁵ Czas przystąpienia do wojny został wybrany wyjątkowo niefortunnie zarówno dla Rumunii, jak i dla Rosji - gdyby Rumunia przystąpiła do wojny w czerwcu 1916 roku, mogłaby wziąć udział w utrwaleniu sukcesu słynnej ofensywy Brusilowa (przełom) (04 czerwca (22 maja według starego stylu) 1916-07 (20) września 1916), co maksymalnie mogło doprowadzić do klęski Austro-Węgier i ich wycofania się z wojny, a przynajmniej do zapobieżenia przyszłej katastrofie militarnej Rumunii. Wejście Rumunii do wojny, kiedy ofensywa Brusilowa już się kończyła, a strony zaczęły stabilizować sytuację, doprowadziło do tego, że mocarstwa centralne były w stanie spokojnie skoncentrować swoje wojska i pokonać Rumunię. Klęska Rumunii postawiła Rosję w sytuacji, w której konieczne było pilne ratowanie sojusznika, co z kolei zniweczyło wszelkie dotychczasowe plany prowadzenia działań wojennych na wszystkich frontach wojny.

Infrastruktura Rumunii była dosłownie w powijakach - w kraju nie tylko praktycznie nie było sieci kolejowej, ale skrajnie mało było nawet zwykłych dobrych dróg. Dlatego jedna trzecia armii była zmuszona do służby na tyłach, aby zapewnić jakieś zaopatrzenie jednostek bojowych.

Na początku XX wieku Rumunia pozostawała nie tyle krajem rolniczym, ale zacofanym krajem rolniczym - według rumuńskich statystyk w 1903 roku 7780 wielkich właścicieli ziemskich posiadało 51% gruntów rolnych, a ponad 1 250 000 rodzin chłopskich posiadało pozostałe 49%. Kolejne 300 000 rodzin chłopskich w ogóle nie miało ziemi. Jednak ta ogromna nadwyżka siły roboczej nie była potrzebna dla rumuńskiego przemysłu.

Rumunia produkowała dużo ropy, ale nie mogła jej ani konsumować w kraju, ani nawet po prostu przetwarzać i handlować produktami naftowymi. W Rumunii produkowano więcej pszenicy niż potrzebowała ludność i istniejąca gospodarka kraju, ale nie było możliwości jej magazynowania i przetwarzania. Dlatego też, kiedy Rumunia przystąpiła do I wojny światowej i zaczęła walczyć z sąsiadami, będącymi wcześniej rynkami zbytu jej surowców i produktów rolnych, Rumunia przez całą wojnę cierpiała (w dosłownym tego słowa znaczeniu) z powodu nadmiaru ropy i pszenicy, a sprzęt wojskowy była zmuszona odbierać z Francji daleką, okrężną drogą przez północno-rosyjski port Archangielsk. Towary wojskowe nie tylko płynęły długimi szlakami morskimi, ale potem jechały kolejami Rosji, która również walczyła i jej zdolności transportowe były niezbędne dla zapewnienia zaopatrzenia walczącej armii. Ostatecznie towary docierały do Rumunii, której system transportowy nie był w stanie zapewnić odpowiedniego poziomu zabezpieczenia potrzeb życia społecznego i gospodarczego kraju. To właśnie z powodu tej ostatniej okoliczności rosyjskie wojska, wysłane na pomoc Rumunii w celu ustabilizowania rozpadającego się frontu rumuńskiego, faktycznie wpadły w pułapkę, ponieważ rosyjskie dowództwo nie mogło już, nie tylko operacyjnie, ale mniej lub bardziej systemowo przerzucać dokądkolwiek swych wojsk z Rumunii.

Rumunia przystąpiła do pierwszej wojny światowej, mając 1600 km granic państwowych, których odcinki południowy i zachodni nie były w ogóle objęte ochroną wojskową. I to pomimo faktu, że siły zbrojne Rumunii po mobilizacji liczyły ponad 564 tys. Ludzi, zebranych w 4 armie, czyli 23 dywizje piechoty i 2 kawalerii, z czego 7 dywizji piechoty i 1 kawalerii zostało rozmieszczonych wewnątrz kraju jako „rezerwa strategiczna”, a na ogromnym,

1100-kilometrowym froncie z państwami centralnymi²⁶ 5 dywizji stało na Dunaju (3 Armia generała Aslana), a 11 dywizji piechoty i 1 kawalerii zostało rozmieszczonych jak cienutka niteczka, aby osłonić pozostały front, którego armia rumuńska w żadnym wypadku nie mogła utrzymać własnymi siłami.

Nie tylko dostępne siły zbrojne były porzucane po całym kraju, ale także pomimo dużej liczebności armii potencjał bojowy wojsk rumuńskich był niezwykle niski - armia rumuńska była słabo uzbrojona, a jej system dowodzenia był po prostu archaiczny. Ponadto ze względu na brak oficerów wiele rumuńskich dywizji przypominało pospiesznie uzbrojony tłum. Tylko 10 dywizji kadrowych można było uznać za stosunkowo zdolne do walki.

Brak kadry dowódczej na wszystkich szczeblach starano się przynajmniej częściowo rozwiązać poprzez organizację kursów dowódczych. W tym celu już w listopada 1916 r. do Rumunii przybyła francuska misja wojskowa, w skład której wchodziło 1 232 oficerów i podoficerów, z których utworzono korpus wykładowców - instruktorów. Misja obejmowała także oficerów - doradców, którzy doradzali naczelnemu dowództwu armii rumuńskiej. Rola francuskiej misji wojskowej w zarządzaniu siłami zbrojnymi Rumunii była taka, że w rumuńskim sztabie generalnym wszystkie decyzje były zatwierdzane przez szefa francuskiej misji wojskowej generała Henri Berthelota.

Jednak mimo to ofensywa wojsk austro-niemieckich, rozpoczęta 25 listopada 1916 r., zakończyła się całkowitą klęską wojsk rumuńskich: na 120 tys. Rumunów zginęło do 25 tys., do niewoli trafiło 65 tys., a jedynie 30 tys. (resztki 15 dywizji) zdołało się wycofać.

Już 7 grudnia 1916 r. niemiecki dowódca August von Mackensen jako pierwszy, 10 km przed własną awangardą, w towarzystwie zaledwie trzech oficerów, wjechał konno do stolicy Rumunii Bukaresztu, który jeszcze opuszczały wycofujące się wojska rumuńskie.

Wycofanie wojsk rumuńskich do Mołdawii zostało tak nieudolnie zorganizowane, że podczas odwrotu 8 z 22 dywizji pozostałych po niemieckim uderzeniu zostało utraconych. To znaczy podczas odwrotu stracono znacznie więcej dywizji niż w wyniku działań wojennych.

²⁶ Państwa Centralne (Poczwórny Sojusz) (niem. Mittelmächte, węg. Központi hatalmak, Tur. Ittifak Devletleri, bułg. Centralni Sili) - blok militarno-polityczny podczas I wojny światowej 1914-1918. Cesarstwo Niemieckie, Cesarstwo Austro-Węgierskie, Imperium Osmańskie i Królestwo Bułgarii walczące z Ententą. Nazywano je państwami centralnymi, ponieważ kraje założycielskie tego bloku (Cesarstwa niemieckie i austro-węgierskie) znajdowały się w centrum Europy.

Jak walczyła armia rumuńska i jak nieprofesjonalne było rumuńskie dowództwo, można zobaczyć na przykładzie upadku twierdzy Tutrakan (Turtukai).

Bitwa o Tutrakan, bo tak jest majestatycznie nazywana, rozegrała się w dniach 02-06 września 1916 roku. Twierdza Tutrakan została zbudowana przez francuskich inżynierów wojskowych w 1913 r., Kiedy Południowa Dobrudża w wyniku II wojny bałkańskiej²⁷ stała się częścią Rumunii. Twierdza była dobrze uzbrojona i uważana za nie do zdobycia. Tak więc, tuż przed rozpoczęciem szturm na fortecę przez wojska niemiecko-bułgarskie pod dowództwem naczelnego wodza na Bałkanach, feldmarszałka Mackensena, dowódca 3. armii rumuńskiej, generał Aslan, zorganizował bankiet dla alianckich agentów wojskowych, na którym powiedział: „*Turtukai to nasz Verdun. Kto go dotknie, ten się pokłuje!*” Ale już 4 dni później po tak wojowniczej wypowiedzi twierdza upadła. Wróg, oprócz całego wojskowego i innego mienia, zdobył jako trofea 162 pistolety i 40 karabinów maszynowych. Straty wojsk rumuńskich były ogromne: z 39-tysięcznej armii 3570 zginęło i zostało rannych, 28 500 poddało się, tylko 7000 ludzi zostało uratowanych przez przeprawę przez Dunaj na łodziach i innymi improwizowanymi środkami. Podczas gdy oblegająca armia była niewiele większa od armii obrońców twierdzy - łącznie ok. 55 tys. Ludzi: 60 batalionów, 24 szwadrony, 38 lekkich, 8 haubicznych i 9 ciężkich baterii (w tym 1 batalion, 3 szwadrony, 1 haubiczna i 2 ciężkie baterie były niemieckie)). Ponadto istnieją informacje, że tylko około połowa tego ugrupowania brała udział bezpośrednio w szturmie.

Dlaczego forteca upadła, i to tak szybko? Ponieważ wyższy korpus oficerski był całkowicie niekompetentny, umiejętność wypowiedania pięknych, chętnych toastów na bankietach nie zastępuje wiedzy wojskowej i umiejętności ich stosowania. Gdy tylko dowództwo rumuńskie doprowadziło do sytuacji, że samo nic nie rozumiało z tego co się dzieje i obrona się rozsypała, to właśnie dowództwo pierwsze uciekło, pozostawiając armię na łasce losu, która podążyła za swoimi dowódcami najlepiej, jak potrafiła. Gdyby jednak

²⁷ Druga wojna bałkańska, wojna między aliantami (bułg. Междусъюзническа война , serb. Други балкански рат, grek. Β' Βαλκανικός Πόλεμος, rum. Al doile război balcanic , tur. İkinci Balkan Savaşı) - krótka wojna 29 czerwca do 29 lipca 1913 za podział Macedonii między Bułgarię z jednej strony, a Czarnogórę, Serbię i Grecję z drugiej, a także Imperium Osmańskie i Rumunię, które przystąpiły do działań zbrojnych przeciwko Bułgarii. Wojnę sprowokowali dyplomaci Austro-Węgier i Cesarstwa Niemieckiego, którzy dążyli do zniszczenia Związku Bałkańskiego.

Bułgaria, która rozpętała wojnę, została pokonana, w wyniku czego Francja, Austro-Węgry i Niemcy zwiększyły swoje wpływy na Półwyspie Bałkańskim, podważając pozycje Imperium Rosyjskiego. Terytorium zdobyte przez Bułgarię w I wojnie bałkańskiej zostało podzielone między zwycięskie kraje.

dowództwo rumuńskie było kompetentne, w wyniku czego rumuńska armia przeszłaby niezbędne szkolenie, wówczas Turtukay (Tutrakan) miałby wszelkie szanse zostać rumuńskim Verdunem. Rzeczywiście, nawet przy tak absolutnie bezużytecznym dowództwie i wyjątkowo słabym wyszkoleniu żołnierzy armia rumuńska zadała oblegającym znaczne straty - wojska niemiecko-bułgarskie podczas szturmów na twierdzę straciły około 8 tysięcy zabitych i rannych.

W tych okolicznościach to na Rosję przypadło zadanie odparcia wojsk austro-niemieckich. W sumie na front rumuński przeniesiono 35 dywizji piechoty i 13 kawalerii, czyli około jednej czwartej wszystkich rosyjskich sił zbrojnych w sektorze zachodnim. Do końca stycznia 1917 r., Według danych francuskich, 50 dywizji niemieckich i austro-węgierskich zostało skoncentrowanych przeciwko armii rosyjskiej w Rumunii. W tym samym czasie Niemcy zostały zmuszone do wycofania się z frontu zachodniego i przeniesienia do Rumunii około 20 pełnoetatowych dywizji.

Sama Rumunia nie była w stanie zapewnić dosłownie ani jednej kompetencji niezbędnej do zapewnienia skuteczności bojowej swojej armii. Rosja musiała to wszystko zapewnić Rumunii. W połowie lata 1916 roku Rumunia przekazała Rosji rejestr sprzętu wojskowo-technicznego, bez którego rumuńska armia po prostu nie mogła istnieć. Aby doprowadzić rumuńską „armię” do stanu armii, pilnie potrzebnych było kilkadziesiąt tysięcy karabinów, 24 miliony naboju, 400 karabinów maszynowych, 1,2 miliona granatów i szrapneli, 624 tony prochu itd., itd. Lista nie ograniczała się do nomenklatury towarów wysoko technologicznych, znalazły się na niej także produkty przemysłu lekkiego - szynce, półkożuszki, koszule (ponad 3 mln!), A nawet chusteczki. W końcu potrzebna była dostawa szerokiej gamy produktów i materiałów: 20 milionów puszek konserw, blachy i walcowanej stali, kwasu siarkowego, chloru, mydła, a nawet cegieł.

Na początku marca 1917 r. między Rosją a Rumunią zawarto porozumienie o dostawach wojskowo-technicznych, które przewidywało wysyłkę do Rumunii w ciągu 6 miesięcy ponad 1 mln pocisków różnych kalibrów, 400 karabinów maszynowych Maxim, 18 mln naboju, 3 tony prochu dziennie. itp. Cały ten sprzęt był niezwykle potrzebny także armii rosyjskiej, gdyż sama Rosja praktycznie wszystkie te pozycje kupowała za granicą²⁸. Co

²⁸ „Według raportu Stawki (rosyjski sztab generalny) w styczniu 1916 r. w armiach Frontu Zachodniego z 754 000 walczących 268 000 - czyli ponad jedna trzecia wszystkich żołnierzy - było nieuzbrojonych. Możemy śmiało założyć, że z łącznej liczby 1 732 000 żołnierzy tylko około 1 200 000 było uzbrojonych ...

więcej, zgodnie z zestawieniem rosyjskiego Ministerstwa Finansów na początku 1917 roku, wartość przekazanej i przekazanej rządowi rumuńskiej broni i materiałów szacowano na 290 mln rubli!

Ponadto, zgodnie z porozumieniem zawartym między wojskowym dowództwem Rosji i Rumunii w dniach 1–02 stycznia 1917 r. Rosja miała przeprowadzić reorganizację armii rumuńskiej. W tym celu z Rumunii do Rosji – w regiony Odessy, Kijowa, Donu i Kaukazu Północnego - dostarczono od 250 tys. do 300 tys. rumuńskich rekrutów i żołnierzy w celu utworzenia i wyszkolenia nowych rumuńskich dywizji, co zostało przeprowadzone pod dowództwem rosyjskich oficerów i na koszt rosyjski. Uzbrojenie i sprzęt połowy nowo tworzonych dywizji rumuńskich również weszło na konto rosyjskie.

W tym samym czasie 80 tysięcy rannych rumuńskich żołnierzy zostało wysłanych na leczenie do rosyjskich szpitali na południu Rosji. Sytuacja ze szpitalami w Rosji też była napięta - rannych zakwaterowano nawet w Pałacu Zimowym, ale w Rumunii nie tylko nie było gdzie leczyć rannych, ale i nie było komu - nie było personelu medycznego w wymaganej liczbie i odpowiednich kwalifikacjach.

Według regulaminu na pułk powinno przypadać 16 karabinów maszynowych (tworząc dodatkowo zespoły karabinów maszynowych Colta) zamiast 8, z którymi szli na wojnę. Jednak ... Pod koniec października generał Ruzskij raportował do Kwatery Głównej, że 105 pułków piechoty Frontu Północnego ma tylko 503 karabiny maszynowe. Pułki III stopnia w momencie formowania posiadały tylko 4 karabiny maszynowe lub nie miały ich wcale. Używali austriackie Schwarzlose, dostosowane do rosyjskiej amunicji, oraz choć w mniejszym zakresie niemieckie Maksimy...

W sumie w drugim roku wojny armia rosyjska dysponowała 35 różnymi systemami strzelb i karabinów. Były pułki, a nawet kompanie uzbrojone w dwa, trzy, a nawet cztery różne modele.

We wrześniu rozpoczęto przezbrojenie piechoty Frontu Północnego karabinami japońskimi, które ciągnęło się do wiosny 1916 r. (zdawane trzyliniowe (7,62mm) przekazywano na front zachodni). W pośpiesznie opublikowanej instrukcji strzelania z karabinów japońskich popełniono rażące błędy, z których poprawieniem Kwatery Głównej się nie spieszyła. Nastawy celowników tych karabinów był wyskalowane japońskimi miarami i oznakowane japońskimi literami. Poprawki do tej niedbałej instrukcji, sporządzone wcześniej, zostały odłożone do szuflady w Sztabie Generalnym. Przez całą zimę 1915-16 r. Nasz Front Północny strzelał w powietrze ponad głowami wroga... ”- A.A. Kersnowski "Historia armii rosyjskiej", tom czwarty, 1915-1917, M. "Gołos" 1994, s. 13-14.

W ramach kontraktów państwowych Imperium Rosyjskiego od 1914 do 1917 roku. za granicą zakupiono 2461 000 karabinów: w tym w USA - 657 000, w Japonii - 635 000, we Francji - 641 000, we Włoszech - 400 000, w Anglii - 128 000. W rezultacie na uzbrojeniu rosyjskiej armii były karabiny różnych systemów, wśród których głównymi były: dwa rosyjskie - Mosin i Berdana, sześci „sprzymierzonych” - Arisaka (japoński), Winchester (USA), Wetterli-Vitali (szwajcarsko-włoski), Lebel (francuski), Gras i Gras-Kropatscheck (Francuzów) oraz dwa wraże - austriackiego Mannlichera i niemieckiego Mausera.

W latach 1914-1915. w USA zamówiono 2250 mln nabojów, w Japonii (do karabinów japońskich) - 74 mln, we Francji - 455 mln, we Włoszech (do karabinów włoskich) - 305 mln. Zamówienia przychodziły jednak bardzo wolno: w 1915 r. ok. 150 mln, w 1916 r. - 833 mln, a w 1917 r. - 1430 mln. łącznie otrzymano ok. 2413 mln nabojów. - patrz L.G. Beskrownyj „Armia i marynarka wojenna Rosji na początku XX wieku. Eseje o potencjale militarno-ekonomicznym ”, M.,, Nauka ”1986.

Zacofanie w rozwoju kraju, brak kompetencji niezbędnych do funkcjonowania państwa znalazło odzwierciedlenie w stratach ludności rumuńskiej w czasie wojny. Na początku pierwszej wojny światowej Rumunia liczyła ponad 7 milionów ludzi. Jednocześnie, choć straty na skutek udziału w wojnie nie są pewne, szacunki są takie, że zginęło co najmniej 220 tys. żołnierzy (120 tys. zginęło i zmarło z ran, 30 tys. z powodu chorób, 70 tys. zmarło w niewoli), 270 000 cywilów (120 000 wskutek działań wojennych, 150 000 z głodu i epidemii). Maksymalnie zginęło ponad 300 000 żołnierzy i ponad 400 000 cywilów - mniej więcej co dziesiąty Rumun.

Udział Rumunii w pierwszej wojnie światowej pokazuje, że Rumunia nie tylko była państwem projektowo-konstruowanym. Praktycznie pełny brak zestawu kompetencji niezbędnych dla zapewnienia funkcjonowania państwa, pokazuje, że wszystkie te kompetencje dostarczał Rumunii podmiot, który stworzył to państwo, ale który wcale nie chce, aby Rumunia zapewniła przynajmniej część kompetencji państwowych siłami własnego społeczeństwa. Potwierdzeniem tego wniosku jest również socjalistyczny okres rozwoju Rumunii, w którym pod ochroną ZSRR kierownictwo rumuńskie, reprezentowane przez Nicolae Ceausescu²⁹, zrobiło wiele, aby zdobyć przynajmniej część kompetencji odnoszących się do wszystkich sześciu priorytetów UŚZ niezbędnych dla zapewnienia funkcjonowania państwa. Wszystkie osiągnięcia Rumunii w tej dziedzinie zostały natychmiast zniweczone po zamachu stanu i zabójstwie Nicolae Ceausescu 25 grudnia 1989 r. dokonanych przez służby specjalne krajów zachodnich. Współczesna Rumunia nie ma absolutnie żadnych kompetencji związanych z trzema najwyższymi priorytetami UŚZ, dlatego nadal jest tylko instrumentem do prowadzenia ponadpaństwowej/globalnej polityki ponadnarodowego/globalnego podmiotu. Dlatego perspektywy utworzenia zjednoczonego państwa mołdawskiego pozostały jedynie w Republice Mołdawii, która inercyjnie nadal zachowuje kompetencje związane z trzema najwyższymi priorytetami UŚZ, które uzyskała podczas gdy znajdowała się w ramach ZSRR / Rosji.

* * *

²⁹ Nicolae Ceausescu (Roman Nicolae Ceaușescu; 26 stycznia 1918, Scornicești, prowincja Olt - 25 grudnia 1989, Targovishte) - rumuński mąż stanu i polityk, sekretarz generalny Komitetu Centralnego Rumuńskiej Partii Komunistycznej (RCP) od 1965, sekretarz generalny RCP od 1969. Przewodniczący Rady Państwa Socjalistycznej Republiki Rumunii (SRR) od 1967 do 1974 (formalnie - do 1989), prezydent SRR od 1974 do 1989.

Żywym przykładem państw z ograniczonym zestawem kompetencji, które mogą zapewnić we własnym zakresie, są tak zwane „państwa karłowate”, czyli kraje, które na mapach są zwykle oznaczone numerami. Jeśli jednak terytorium takich państw jak Luksemburg, Monako czy Szwajcaria jest kolosalnie mniejsze niż terytorium Indonezji czy Nigerii, to pod względem poziomu i jakości życia mieszkańcy państw karłowatych wielokrotnie przewyższają mieszkańców byłych kolonii. Wynika to z faktu, że państwa karłowate samodzielnie zapewniają zestaw kompetencji związanych z najwyższymi priorytetami UŚZ, przy jednoczesnym, celowym niemal całkowitym ignorowaniu zapewniania zestawu kompetencji związanych z trzema najniższymi priorytetami uogólnionych środków zarządzania.

Takie „ignorowanie” zapewnienia swego militarnego i ekonomicznego bezpieczeństwa państw karłowatych występuje, ponieważ w toku globalnego procesu historycznego (globalizacji), w procesie formowania się dużych podmiotów państwowych, u państw konkurujących stale lecz okresowo, istniała potrzeba istnienia terytorium buforowego - formacji państwowych, za pośrednictwem których możliwe jest prowadzenie procesów polityczno-gospodarczych z innymi państwami, które albo nie uczestniczą bezpośrednio w konfrontacji międzypaństwowej, albo są generalnie sojusznikami państwa przeciwnego, a nawet do realizacji pośrednich kontaktów z tym właśnie wrogiem państwem. Zatem istnienie takich państw karłowatych i ich bezpieczeństwo są gwarantowane przez większe państwa. Podstawowa różnica w pochodzeniu państw karłowatych i państw projektowo-konstruowanych polega na tym, że państwa karłowate nie zostały stworzone samowolnie przez jakiekolwiek państwo samodzielnie lub przez koalicję państw w celu rozwiązywania określonych zadań zarządczych – tylko już uformowane państwo zostało zachowane przez większe sąsiednie państwo lub koalicję państw wyłącznie w celu zachowania możliwości rozwiązywania sytuacji konfliktowych z innymi państwami, jeżeli konfliktowe sytuacje nie rozwijają się w interesie państwa inicjującego stosunki konfliktowe, lub jeżeli państwo, chce obecnie uniknąć konfliktu, ale dotychczasowe formaty stosunków międzypaństwowych i etyka dyplomacji nie pozwalają na otwarte rozwiązanie konfliktu w bezpośrednich kontaktach dyplomatycznych.

Ale nie należy myśleć, że małe państwa pojawiły się z własnej inicjatywy, wskutek jakiejś ugody między monarchiami dużych państw. Pojawienie się państw karłowatych było wynikiem ogromnych wysiłków monarchów państw karłowatych, „płotek”, którzy starali się przetrwać w bitwie „grubych ryb”.

Monarcha małego państwa, manewrując między dużymi państwami, dążył do zachowania swojego państwa, zapobieżenia zbrojnemu przejęciu lub jakiegokolwiek innej formie utraty państwowości swojego kraju i włączeniu terytorium jego państwa do innego państwa. Jednak po zapewnieniu sobie statusu państwa karłowatego nie można było po prostu spocząć na laurach, ale trzeba było nieustannie pracować, aby zachować ten status. Dopiero w drugiej połowie XX wieku, kiedy globalizacja jako całość została już właściwie zakończona, a rola i miejsce wszystkich historycznie uwarunkowanych państw zostało określone w systemie globalnego zjednoczenia pracy, państwa karłowate uzyskały status quo, ale też nie na zawsze, a do momentu, w którym nadejdzie kolejny etap reorganizacji świata.

Współczesne status quo historycznie uwarunkowanych państw karłowatych opiera się na fakcie, że duże państwa, pomimo, że są zainteresowane istnieniem państw buforowych, wcale nie mają zamiaru ich utrzymywać, a zatem duże państwa po prostu zapewniały sfery działalności, z których te same państwa karłowate miałyby się wyżywić. Jednymi z obszarów działalności, którym zainteresowane są „elity” dowolnego kraju, są

- możliwość czerpania ze swojej działalności większego zysku niż jest to możliwe na podstawie praw państwa, sformułowanych dla wszystkich obywateli kraju, oraz
- zachowanie swych bogactw na wypadek gdy własne państwo poniesie straty lub wręcz zostanie zniszczone w wyniku konfliktu z innymi państwami.

W ustawodawstwie wszystkich krajów świata istnieje norma, zgodnie z którą działalność firm zarejestrowanych za granicą podlega minimalnym podatkom. Ma to na celu zwiększenie stabilności i możliwości państwa w prowadzeniu polityki zagranicznej i zagranicznej działalności gospodarczej. To właśnie ten naturalny interes państwa stał się kluczem do powstania państw offshore, w których firma jest tylko zarejestrowana, a działalność prowadzi w innym kraju. Państwo offshore pobiera niewielką stałą opłatę za rejestrację (podanie adresu prawnego), a w kraju, w którym firma prowadzi działalność płacone są minimalne podatki. Tak więc „elita”, która posiada w swoim kraju firmę zarejestrowaną w państwie offshore, ma podwójny zysk pieniężny, a jeśli „elita” ma jakiegokolwiek problemy w swoim kraju, to opuszczając kraj, zachowuje swój kapitał przechowywany w bankach krajów offshore.

Dlatego mieszkańcy Monako, aby się wyżywić, nie muszą ciężko pracować, jak na przykład Nigeryjczycy. W Monako banalnie rejestrują się firmy prowadzące działalność w innych krajach, i „elita” innych krajów jest żywotnie zainteresowana tym, by nic nie zagrażało bezpieczeństwu Monako.

W przypadku Szwajcarii, która jest obecnie światowym centrum finansowym, sytuacja wyglądała nieco inaczej.

W XV wieku zagospodarowanie regionu Morza Śródziemnego zostało praktycznie zakończone, aby przejąć kontrolę nad tym regionem, GP stworzył Imperium Osmańskie (nie jest to projektowo-konstruowana forma państwowości, ale zarządzanie w swoich celach obiektywnymi procesami integracyjnymi w tym regionie). Z tego powodu lokalizacja dwóch ośrodków zarządzania GP w regionie śródziemnomorskim (Genua i Wenecja) była niecelowa. Dla GP było oczywiste, że zbliża się era „wielkich odkryć geograficznych”, co oznacza, że trzeba wziąć pod kontrolę i zarządzanie wszystkie procesy globalizacji w Europie, aby te że same „wielkie odkrycia geograficzne” nie zaszkodziły samemu GP.

W tym celu konieczne było przejęcie kontroli nad budową statków i procesem zagospodarowania przestrzeni Oceanu Światowego. Pierwotnie na taki punkt kontrolny wybrano Holandię, która miała dostęp do Oceanu Światowego i była połączona z całą Europą potężnymi szlakami transportowymi - rzekami. Ale ta ostatnia okoliczność była również wrażliwym punktem tego ośrodka koncentracji zarządzania, dlatego w XVII wieku GP przeniósł główną kwaterę ośrodka koncentracji zarządzania na wyspę Wielkiej Brytanii, którą można było skuteczniej bronić przed zagrożeniami zewnętrznymi, a w Holandii pozostawiono kwaterę pomocniczą.

Ale całe życie polityczne i gospodarcze, w taki czy inny sposób, musi być zabezpieczone finansowo. Ani budowa statków, ani zagospodarowanie Oceanu Światowego nie mogą odbywać się bez finansowania. Dlatego też na lokalizację centrum finansowego została wybrana Szwajcaria, które znajduje się w środku kontynentu europejskiego i może równie szybko i efektywnie współdziałać zarówno z regionem śródziemnomorskim, jak i wybrzeżem atlantyckim. Poza tym było to najbezpieczniejsze miejsce, ponieważ Szwajcaria leży w górach. Obrona państwa nie wymaga wiele wysiłku, ponieważ wystarczy zablokować wąskie wąwozy, aby zapobiec inwazji na kraj.

Niedostępność Szwajcarii nie przeszkodziła jednak, by Szwajcaria była okupowana przez Francję w 1798 roku i zmuszona do przyjęcia konstytucji wzorowanej na francuskiej. Jednak już w 1803 r. W ramach „Aktu mediacji” Napoleon przywrócił Szwajcarii niepodległość. Tak krótkotrwała inwazja i okupacja Szwajcarii była związana z koniecznością dalszej wewnętrznej restrukturyzacji Konfederacji Szwajcarskiej oraz przeformatowania / pogłębienia stosunków z krajami koalicji antynapoleońskiej.

Zatem pomimo faktu, że historycznie uwarunkowane państwa karłowate zapewniają swoimi siłami kompetencje w zakresie najwyższych priorytetów zarządzania, nie mają one suwerenności państwowej.

Polityka i suwerenność

Suwerenność to zdolność państwa do zarządzania według pełnej funkcji zarządzania.

Aby jednak zarządzać według pełnej funkcji, państwo musi być zasobowo stabilne, aby we własnym zakresie zapewnić pełen zestaw kompetencji niezbędnych dla systemu zarządzania, aby ten wytrzymał presję otoczenia i zapewnił rozwój systemu.

ПОЛНАЯ ФУНКЦИЯ УПРАВЛЕНИЯ (ПФУ)

ПФУ описывает циркуляцию информации в процессе управления от момента формирования субъектом вектора целей управления до завершения процесса управления.

ПФУ - это последовательность действий:

ВИДЫ ВЛАСТИ

ПФУ распадается на 5 видов власти

O suwerenności państwa we współczesnym świecie decyduje zdolność państwa do samodzielnego, w oparciu o swoje interesy narodowe, prowadzenia polityki wewnętrznej, zagranicznej i globalnej.

- **Polityka wewnętrzna** jest działaniem na rzecz realizacji celów klasy rządzącej państwa (w szerszym znaczeniu politycznie aktywnej części społeczeństwa) na jego terytorium w ramach jego jurysdykcji.
- **Polityka zagraniczna** jest działaniem zmierzającym do realizacji celów klasy rządzącej państwa (w szerszym znaczeniu politycznie aktywnej części społeczeństwa) poza jego terytorium i jurysdykcją.
- **Polityka globalna** to działalność mająca na celu osiągnięcie celów dla całej ludzkości i planety Ziemi.

W środowisku technologicznym do początku XX wieku każde państwo musiało zapewnić sobie taką stabilność, aby przeciwstawić się interwencjom militarno-ekonomicznym państw sąsiednich i ich sojuszników, którzy mieli tym mniejsze możliwości pomocy sojusznikowi, im dalej znajdowali się od miejsca konfliktu. Jednocześnie technologie uzbrojenia były proste, a państwo miało wszelkie możliwości zabezpieczenia środkami walki armii i narodu.

W drugiej połowie XIX wieku sytuacja zaczęła się gwałtownie zmieniać: broń stała się bardziej dalekosiężną, bardziej destrukcyjną, ale co najważniejsze, bardziej zaawansowana technologicznie, co podzieliło państwa na te, które mogą produkować broń i te, które nie mogą. Ponadto pojawiły się koleje i parowce (a na początku XX wieku i lotnictwo), co umożliwiło szybkie i jednoczesne przemieszczanie sił zbrojnych w przestrzeni, tj. państwa, które były wcześniej odległe, mogły szybko i skutecznie udzielać sojusznikom pomocy wojskowo-ekonomicznej.

Okoliczności te zasadniczo zmieniły zasady wyboru sojuszników przez państwo. Teraz główną zasadą wyboru sojusznika przez małe państwo stała się nie bliskość terytorialna, ale możliwość otrzymania od sojusznika ochrony politycznej, gospodarczej i militarnej przed naciskiem innych państw oraz związków wojskowych, gospodarczych i politycznych.

Jest to tym ważniejsze, że we współczesnym tłumo-„elitarnym” świecie jak i wiele wieków temu, priorytetową metodą zdobywania środków niezbędnych do życia jest rabowanie tych, którzy mają te zasoby, ale brakuje im

siły do samoobrony. Zatem w społeczeństwie tłumo-„elitarnym” **podstawą handlu jest niemożność pozyskania zasobów w jakikolwiek inny sposób.**

Dlatego by uchronić się przed rabunkiem ze strony sąsiadów każde państwo potrzebuje:

- sił zbrojnych dla obrony swojego terytorium,
- wojsk ochrony pogranicza w celu ochrony swoich granic i zapewnienia funkcjonowania międzypaństwowej wymiany towarowej, oraz
- policji/milicji w celu zapewnienia porządku wewnętrznego w kraju, w tym zapobiegania agresji na kraj metodami współpracy kulturowej (w tym międzynarodowej przestępczości zorganizowanej).

O ile wcześniej do wykonania tych zadań wystarczył ograniczony kontyngent sił zbrojnych stacjonujący w strategicznych punktach kraju (fortece), to wraz ze wzrostem mobilności ludności i odpowiednio formacji zbrojnych pojawiały się nie tylko nowe rodzaje transportu (lotnictwo), nie tylko nowe specjalności wojskowe, ale także zmieniły się strategie i taktyki walki. Teraz nie wystarczy już by armia zasiadała w garnizonach, w fortecach, w strategicznie ważnych punktach terytorium państwa, ale pilną potrzebą stało się zapewnienie mobilności wojsk w celu jak najszybszego przemieszczenia ich tam, gdzie ze względu na zmianę okoliczności (pojawienie się nowych zagrożeń) konieczne jest zwiększenie obecności wojskowej. Ale co najważniejsze, wraz z pojawieniem się lotnictwa zdolnego do przerzucania dużych kontyngentów wojsk, zagrożenie inwazją militarną zaczęło napływać nie tylko ze strony sąsiadów, ale także z tych krajów, które są w stanie przeprowadzić tak dużą interwencję drogą powietrzną przez terytoria sąsiednich krajów. A to dodatkowo rozszerza listę kompetencji, które państwo powinno zapewnić nie tylko w sferze wojskowej, ale także w cywilnym sektorze gospodarki.

Obiektywny jest fakt, że wszystkie państwa świata mają różne możliwości utrzymywania swoich sił zbrojnych. Tak więc Stany Zjednoczone, z populacją 330 milionów ludzi, poprzez swoją obecność wojskową na świecie w postaci około 800 baz wojskowych i 23 uderzeniowych grup lotniskowców (11 lotniskowców i 12 okrętów desantowych) zabezpieczają swoje interesy państwowe na prawie całym świecie. Jednocześnie militarno-polityczny blok NATO służy wyłącznie interesom Stanów Zjednoczonych, które wykorzystują potencjał NATO tam, gdzie chcą oszczędzać swoje zasoby i gdy trzeba nadać

interwencji międzynarodowy charakter. Tak więc, czy to brutalną siłą militarną, czy też zmuszając tą militarną siłą do obiegu amerykańskiego dolara w gospodarce kraju, zdobywają realne zasoby bez wchodzenia w sferę handlu.

Tym samym różnica w potencjale militarnym pomiędzy Stanami Zjednoczonymi z liczbą ludności wynoszącą 327 mln, a najlepiej rozwijającym się gospodarczo w 2011 roku państwem świata Libią z populacją 6,3 mln (z czego 1,7 mln mieszkało w stolicy Trypolis) uwarunkowała błyskawiczną klęskę militarną Libii, zniszczenie państwa i wprowadzenie kraju w sferę wymiany towarowej opartej na dolarach amerykańskich.

Należy zauważyć, że relatywny czas trwania rzeczywistej operacji wojskowej przeciwko Libii wynikał z celów politycznych w stosunku do wszystkich pozostałych krajów świata:

- zademonstrowanie państwom, potencjalnym przeciwnikom Stanów Zjednoczonych, wojskowych możliwości Stanów Zjednoczonych i NATO (jako całości i oddzielnie);
- państwom, które nie mają możliwości dysponowania potencjałem militarnym porównywalnym do Stanów Zjednoczonych i NATO (jako całości i oddzielnie), pokazać na przykładzie, co stanie się z tymi państwami, jeśli zbudują swoją linię gospodarczą i polityczną wbrew interesom Stanów Zjednoczonych;
- sojusznikom USA (państwom NATO), aby stworzyć dodatkowe napięcia na świecie, których te państwa sojusznicze nie mogą wytrzymać bez sojuszniczych relacji ze Stanami Zjednoczonymi, a tym samym przebudować gospodarczą i polityczną linię wewnętrznego zarządzania tymi państwami w pełnej zgodzie z zarządzaniem, które prowadzą USA w stosunku do tych państw z poziomu ponadpaństwowego.

Wdrażanie wewnątrz-politycznych i zewnętrznie-ekonomicznych zmian w państwach wymaga czasu i niezbędnych warunków aby w państwie zaistniało zrozumienie konieczności takich zmian. Takim warunkiem w tym przypadku była militarna interwencja w Libii zachodniej koalicji pod przywództwem Stanów Zjednoczonych. Stany Zjednoczone przedłużały więc tę operację w czasie, aż do zakończenia przemian ustrojowych i gospodarczych w krajach, na które oddziaływuje się w taki pośredni sposób. Dlatego faktyczne działania wojenne trwały od 19 marca do 22 października 2011 roku. I choć w Libii nie było już celów do zniszczenia uderzeniami raketowo-bombowymi, a prawie

wszystkie operacje „w terenie” już przyniosły pożądany rezultat, to ponieważ transformacje polityczne i gospodarcze w państwach trzecich nie zostały jeszcze zakończone, Stany Zjednoczone zdecydowały się przedłużyć operację wojskową w Libii - i Associated Press podało, że sekretarz generalny NATO Anders Fogh Rasmussen powiedział, że operacja wojskowa NATO w Libii zakończy się 31 października.

Potencjał militarny i gospodarczy Stanów Zjednoczonych, nawet bez uwzględnienia wojsk NATO, pod każdym względem przewyższał militarny i gospodarczy potencjał Libii³⁰.

Stany Zjednoczone walczyły własną bronią, a Libia - zakupioną od państw obcych, co uzależniło Libię od dostarczania przez te państwa komponentów i amunicji do kupionej broni.

Stany Zjednoczone i blok NATO były zsynchronizowane we wszystkich aspektach, zarówno w zakresie unifikacji uzbrojenia, jak i koordynacji rzeczywistych operacji wojskowych. Libia z kolei nie mogła kompleksowo, skutecznie wykorzystywać sprzętu wojskowego zakupionego w różnych krajach. Np. radzieckie systemy obrony powietrznej na służbie Libii postrzegały jako przeciwnika, francuskie samoloty Mirage również będące na wyposażeniu Libii.

Dlatego wojna USA z Libią sprowadzała się do zdalnych (z bezpiecznej dla nosiciela odległości) ataków raketowych i bombowych. Flota libijska była z oczywistych względów słabsza i niezdolna do działań przeciwko flocie koalicyjnej, okręty libijskie z uwagi na ich cechy taktyczno-techniczne nie tylko nie mogły spowodować znaczących szkód we flocie koalicyjnej, ale nie byłyby w stanie nawet odeprzeć uderzenia floty koalicyjnej, gdyby same były zaatakowane. Naziemna obrona powietrzna i lotnictwo nie mogły nawet teoretycznie przeciwdziałać akcjom lotnictwa koalicyjnego. A o ataku raketowym, chociażby przeciwko flocie koalicyjnej, w ogóle nie mogło być mowy, skoro Libia nie posiadała pocisków, którymi mogłaby taki atak przeprowadzić.

„Na ziemi” utrwalanie sukcesów bombardowań dokonywały grupy dywersyjno-rozpoznawcze sił specjalnych USA i państw NATO, które stały się dowództwami gangów utworzonych z różnego rodzaju przeciwników kursu politycznego libijskiego przywódcy Kadafiego oraz wszelkiego rodzaju cudzoziemców, którzy zdecydowali się „łowić w mętnej wodzie” wojny w Libii.

³⁰ „Siły zbrojne Libii” - http://www.200stran.ru/war_country116.html; <http://www.chekist.ru/article/459>

Jest więc oczywiste, że ani siły zbrojne, ani oddziały graniczne, ani policja / milicja pod celowo nadmiernym naciskiem z zewnątrz, nie były w stanie wypełniać swoich funkcjonalnych zadań ochrony państwa. A stało się to w Libii, gdzie libijski przywódca Muammar Kaddafi nie szczędził pieniędzy, aby zapewnić bezpieczeństwo swoje i państwa. Jednak wskutek niedostatecznej populacji nie można było zapewnić niezbędnego ilościowego i jakościowego poziomu kompetencji ekonomicznych i politycznych państwa, co w oczywisty sposób zapewnia przetrwanie państwa w zderzeniu z państwami, których ludność zapewnia dostępność wszystkich tych kompetencji w ich państwach.

Suwerenność a liczba ludności

Jedna strona problemu

Analiza działalności w zakresie polityki wewnętrznej i zagranicznej współczesnych państw świata pokazuje, że generalnie, z pewnymi wyjątkami, państwo może prowadzić mniej lub bardziej niezależną politykę, jeśli liczba ludności wynosi co najmniej 10 mln.

* * *

Kuba

Na przykład Kuba z populacją 11 239 004 osób (za 2015 rok), po rozpadzie ZSRR w 1991 roku i zerwaniu z nim wzajemnie korzystnych powiązań gospodarczych, zdołała przetrwać w warunkach niemal całkowitej blokady ekonomicznej ze strony głównych państw świata. Kuba i przywódca świata zachodniego (a od 1991 r. światowy hegemon) Stany Zjednoczone toczą ostrą konfrontację od 1961 r., kiedy to Stany Zjednoczone nałożyły embargo na Kubę i wszelkie związki z Kubą zostały zakazane. Sankcje USA wobec Kuby nadal działają, a blokada ta jest regularnie potępiana przez Zgromadzenie Ogólne ONZ.

Jednak niepowodzenie wszelkich wysiłków w celu zablokowania Kuby zostało oficjalnie uznane przez Stany Zjednoczone, a prezydent USA Barack Obama złożył oficjalną trzydniową wizytę na Kubie w dniach 20-22 marca 2016r.

Wizyta ta znamionował to, co wcześniej wydawało się niemożliwe: przywódca świata zachodniego, a od 1991 r. światowy hegemon, Stany Zjednoczone, przyznały publicznie, że wykorzystując wszelkie dostępne im środki Stany Zjednoczone, nie mogą zadławić kraju, który pod względem potencjału zasobów nie może się równać nie tylko z potencjałem zasobów świata zachodniego, ale nawet samego USA.

Kuba, współdziałając niemal wyłącznie z krajami Ameryki Łacińskiej, zdołała nie tylko pozostać państwem narodowym, nie utraciła kompetencji

niezbędnych do istnienia państwa³¹, ale co więcej, rozwijając niektóre kompetencje w sposób oczywisty ponad potrzeby swojego państwa, oraz oferując te kompetencje w charakterze potencjału eksportowego, była w stanie zapewnić sobie import z zewnątrz deficytowych zasobów, niezbędnych dla istnienia państwa.

Na przykład, rozwijając swoją medycynę, kształcąc lekarzy specjalistów w stopniu większym niż jest to wymagane w jej własnym kraju, Kuba wysłała swoich lekarzy do krajów Ameryki Łacińskiej, których systemy edukacji nie były w stanie zapewnić sobie personelu medycznego (a takimi jawią się wszystkie kraje Ameryki Łacińskiej, Afryki i inne kraje trzeciego świata). Kraje importujące lekarzy kubańskich za otrzymaną pomoc medyczną w postaci lekarzy wysyłanych do swoich krajów nie tylko utrzymywały wzajemnie korzystne stosunki gospodarcze z Kubą, ale także wspierały Kubę na międzynarodowej arenie politycznej. Tym samym państwa te, chroniąc swoje narodowe interesy państwowe, gwarantowały Kuby polityczne i gospodarcze możliwości świadczenia państwom trzecim - tj. samym sobie, usług medycznych, których tak bardzo potrzebowali.

W 2018 roku kubańscy lekarze pracowali w 67 krajach świata, głównie w Ameryce Łacińskiej i Afryce, a łączna liczba kubańskich lekarzy pracujących za granicą w 2013 roku wyniosła około 40 tysięcy, co oznacza, że więcej już kubańskich lekarzy pracowało za granicą niż na samej Kubie. Na Kubie jest 350 tysięcy „ludzi w białych fartuchach”(lekarze i niższy personel medyczny) - a to w kraju liczącym 11 milionów mieszkańców!

W 2013 roku prezydent Brazylii Dilma Rousseff, z pomocą Pan-amerkańskiej Organizacji Zdrowia, uruchomiła program „Więcej lekarzy”. Celem programu jest zapewnienie zagranicznych lekarzy i pracowników medycznych na obszarach Brazylii, w których brakuje lokalnych specjalistów.

³¹ Amerykańska baza wojskowa na Kubie – baza w zatoce Guantanamo (ang. Guantanamo Bay Naval Base) - choć znajduje się na terytorium Kuby i stanowi militarne zagrożenie dla bezpieczeństwa Kuby jako istniejący, ufortyfikowany przyczółek dla inwazji, niemniej jednak nie ma to wpływu na zabezpieczenie własnymi siłami przez państwo kubańskie zestawu kompetencji związanych z najwyższymi priorytetami UŚZ. Baza Guantanamo ma pochodzenie historyczne, dlatego jej likwidacja wiąże się z bardzo wieloma procesami międzynarodowymi i samo państwo kubańskie nie jest tego w stanie przeprowadzić. ZSRR mógł kiedyś przyczynić się do jej zamknięcia, ale nic nie zrobił.

Baza w Zatoce Guantanamo została wydzierżawiona przez Stany Zjednoczone w 1903 roku po wojnie hiszpańsko-amerykańskiej, położona 30 km od miasta o tej samej nazwie. W bazie znajduje się również więzienie o tej samej nazwie, w którym przetrzymywani są więźniowie, których status jest kwestionowany. 21 stycznia 2009 r., Drugiego dnia urzędowania, prezydent USA Barack Obama podpisał rozkaz o rozwiązaniu więzienia. Jednak więzienie nadal nie zostało zamknięte.

Obecnie lekarze kubańscy, którzy w niektórych przypadkach stanowią nawet 80% wszystkich lekarzy pracujących w ramach programu, zapewniają opiekę medyczną mieszkańcom najbiedniejszych części Brazylii; w szczególności pracują w fawelach Rio de Janeiro, São Paulo, Salvadoru, a także w odległych regionach Amazonii, gdzie mieszka rdzenna ludność.

A łączna liczba kubańskich medyków w Brazylii w 2018 roku wynosiła około 20 tysięcy osób, z czego 8300 to lekarze. Jednak 14 listopada 2018 r. prawicowy kandydat Jair Bolsonaro, który wygrał wybory prezydenckie w Brazylii 28 października 2018 r., ogłosił koniec programu „Więcej lekarzy”, mimo że 95% populacji, według sondażu przeprowadzonego na zlecenie brazylijskiego Ministerstwa Zdrowia tego kraju wspierało program.

Komentując decyzję prezydenta Brazylii o zamknięciu programu, kubańskie Ministerstwo Zdrowia opublikowało komunikat, w którym powiedziano, że wydalając kubańskich lekarzy, Brazylia dużo traci, podczas gdy kubańscy lekarze wszędzie znajdą pracę. Jak podkreślono w oświadczeniu oni obecnie pracują w 67 krajach świata, a „w ciągu 55 lat podjęto 600 tysięcy międzynarodowych misji w 164 krajach świata z udziałem 400 tys. Kubańskich pracowników medycznych”, w tym „walkę z wirusem Ebola w Afryce, ślepotą Ameryce Łacińskiej i krajach basenu Karaibskiego, cholery na Haiti ”itd.

W 2018 r. Liczba kubańskich medyków pracujących za granicą osiągnęła liczbę około 60 000, z czego 21,700 kubańskich lekarzy pracuje w samej Wenezueli.

Kuba praktykuje również inne formy współpracy międzypaństwowej w dziedzinie medycyny. Na Kubie studiuje obecnie bezpłatnie około 17 tysięcy zagranicznych studentów medycyny i 38 tysięcy zagranicznych studentów innych specjalności. Kolejnym obszarem eksportu medycznego jest montaż i dostawa wyposażenia dla szpitali, poliklinik i szpitali mobilnych. Kubańscy zbudowali kilkadziesiąt klinik w Ameryce Łacińskiej - w Nikaragui, Ekwadorze, Paragwaju i kilku państwach afrykańskich. Należy zaznaczyć, że kliniki te zostały zbudowane i wyposażone w najnowocześniejszy sprzęt kosztem Kuby. Ponadto Kuba posiada spółki joint venture zajmujące się produkcją leków, instytuty i kliniki w wielu krajach, z których największe znajdują się w Chinach, Algierii, Iranie i krajach Ameryki Łacińskiej.

Ale Kuba, przygotowując medycznych specjalistów do pracy poza terytorium państwa, pracowała również nad stworzeniem wewnątrz państwa

potężnego zespołu ośrodków medycznych, które mogłyby zapewnić ludności pomoc medyczną na poziomie niedostępnym dla medycyny nie tylko w Ameryce Łacińskiej, ale także w wielu innych krajach świata. Czyli w 2016 roku na Kubie na 100 tys. mieszkańców przypadało 721 lekarzy, podczas gdy w USA 279 lekarzy - tj. 2,5 razy mniej. W rezultacie na Kubie, pomimo jarzma sankcji i niedoboru zasobów dosłownie w każdej dziedzinie, średnia długość życia wyniosła 79 lat w porównaniu z 78 latami w Stanach Zjednoczonych, które to wysysają zasoby z całego świata. Wskaźnik śmiertelności niemowląt na Kubie spada z każdym rokiem i obecnie według tego wskaźnika (4,5 na 1000 noworodków) Kuba zajmuje pierwsze miejsce na kontynencie amerykańskim, wyprzedzając Kanadę (4,9) i Stany Zjednoczone (6,4).

Na Kubie wszystkie szpitale, a zwłaszcza szpitale dziecięce, są wyposażone zgodnie z najnowocześniejszą technologią, dzięki czemu zapewniono efektywną pracę z pacjentami, tak, że nawet skomplikowane operacje wykonywane są natychmiast: nikt nie czeka miesiącami w kolejce. Kuba musi importować sprzęt medyczny, ale sama produkuje prawie wszystkie swoje leki. W 1960 r., kiedy Stany Zjednoczone ogłosiły sankcje wobec republiki (w tym zakaz sprzedaży leków), Kuba zajęła się opracowaniem własnych szczepionek. Obecnie Kuba jest jednym ze światowych liderów w produkcji szczepionek przeciwko wielu poważnym infekcjom, a szczepienia dla ludności Kuby są bezwzględnie wymagane przez prawo.

Obecnie na Kubie klaster medyczny przynosi wyłącznie zysk i korzyści państwu, ponieważ istnieje dzięki międzynarodowej turystyce medycznej, kiedy aby wyleczyć chorobę, na Kubę przyjeżdżają ludzie z krajów, na których terytorium oni:

- albo nie mogą w ogóle otrzymać takiego poziomu opieki medycznej ze względu na niedorozwój państwowej służby zdrowia;
- albo usługi medyczne na takim poziomie są tak drogie, że stanowią ofertę ekskluzywną i nie są dostępne dla tzw. klasy średniej.

Kubańskie wydatki na opiekę zdrowotną stanowią około 10,5% rocznego budżetu państwa - prawie dwa razy więcej niż w Rosji, przy tym na opiekę zdrowotną przypada połowa łącznych zarobków walutowych Kuby.

Około 20 000 osób z USA, Europy i Ameryki Łacińskiej przyjeżdża co roku na leczenie na Kubę. Turystyka medyczna również przyczynia się do rozwoju konwencjonalnej turystyki międzynarodowej. Tak więc w 2000 roku Kubę

odwiedziło 1 773 986 obcokrajowców, przychody z turystyki wyniosły 1,7 mld USD. Przy tym eksport kubańskich towarów za granicę przyniósł państwu 3,68 mld USD. Jednak zwykła turystyka rekreacyjna i lecznicza na Kubie stale rośnie. w 2012 roku Kubę odwiedziło 2,7 mln turystów zagranicznych, a w 2015 roku już 3,5 mln.

W sumie przynosi to nie tylko zysk skarbowi państwa, ale jest także formą dyplomacji publicznej zapewniającą skuteczność dyplomacji kubańskiej zarówno w ochronie interesów politycznych, jak i gospodarczych kraju.

Ponadto oprócz świadczenia płatnych usług medycznych, Kuba praktykuje również masowe świadczenie bezpłatnych usług medycznych. Na przykład przez 22 lata, kosztem państwowych funduszy Republiki Kuby, w jej ośrodkach medycznych i rehabilitacyjnych otrzymało kwalifikowaną i skuteczną opiekę medyczną ponad 24 tysięcy dzieci dotkniętych katastrofą w Czarnobylu.

Tylko w ramach projektu „Mision Milagro” (Operacja Cud), który rozpoczął się w 2004 roku, kubańscy lekarze przeprowadzili około 3 milionów bezpłatnych operacji okulistycznych dla dzieci z całego świata, ale przede wszystkim dzieci z Ameryki Łacińskiej, Azji i Afryki. Przy czym znaczna część operacji została przeprowadzona w kubańskich klinikach zbudowanych w krajach zamieszkania pacjentów.

Dla samej Kuby istnienie tak potężnego klastra medycznego działającego na eksport umożliwiło zapewnienie całej jej populacji takiego poziomu usług medycznych, jaki jest niedostępny dla ogółu populacji wszystkich innych krajów świata.

Węgry

Węgry to kolejny przykład zachowania swojego państwa w obliczu presji zewnętrznej (9 937 628 osób - spis ludności z 2011 r.). Po upadku socjalistycznego systemu państw i rozwiązaniu w 1991 r. Międzyrządowej organizacji gospodarczej - Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej (RWPG) i sojuszu wojskowego europejskich państw socjalistycznych - Organizacji Układu Warszawskiego (UW) - Węgry obrały kurs na przystąpienie do Unii Europejskiej (UE) (w 2004 r.) i NATO (przystąpiły w 1999 r.).

Jednym z najwybitniejszych węgierskich polityków, którzy pracowali nad zmianą polityki zagranicznej Węgier i zagranicznej orientacji gospodarczej, był Viktor Orbán, który był premierem Węgier w latach 1998-2002.

To właśnie za jego kadencji Węgry wraz z Polską i Czechami zostały oficjalnie przyjęte do NATO.

I to za jego premierowania zburzono pomniki przywódców komunistycznych, na miejscu których wzniesiono pomniki admirała Horthy'ego, przywódcy kraju w latach 1920-1944, który był sojusznikiem Hitlera i wysłał wojska węgierskie na pomoc Wehrmachtowi i SS w walce z ZSRR, gdzie Madziarowie wyróżnili się nie tylko na polu bitwy z Armią Czerwoną, ale w większym stopniu okrucieństwami wobec rosyjskiej ludności cywilnej.

Te działania Orbána jako polityka świadczą nie tylko o jego prozachodniej orientacji, ale także o jasno wyrażonym nie tylko antyradzieckim, ale co więcej antyrosyjskim stanowisku.

Jednak 29 maja 2010 r. ponownie mianowany premierem Viktor Orbán oficjalnie objął urząd, a jego działania na rzecz rządu krajem przybierają zupełnie inny charakter - zaczyna budować Węgry z dala od Zachodu i poprawiać stosunki z Rosją³².

To nie jest miotanie się polityka w poszukiwaniu sprzyjającej koniunktury - Orbán niczego oprócz problemów nie zyskał na konfrontacji z Zachodem, który zaczął go oskarżać o prorosyjską, pro-putinowską orientację.

Problem polega na tym, że Viktor Orbán nie jest politykiem ani prozachodnim, ani prorosyjskim. Viktor Orbán jest Węgrem i jako Węgier jest patriotą swojego kraju, na rzecz którego stara się pracować. Dlatego w latach 90. uważał, że słuszne byłoby skierowanie się Węgier na Zachód w ekonomii i polityce oraz wspieranie antyrosyjskich nastrojów w kraju. Będąc jednak patriotą swojego kraju, Orbán obiektywnie ocenił konsekwencje prozachodniej orientacji Węgier, dostrzegł, że prowadzi to do całkowitej utraty tożsamości kulturowej Węgrów, w związku z czym Orbán, powracając na stanowisko premiera, rozpoczął prace nad neutralizacją szkód wyrządzonych przez realizację prozachodniego kursu i zaczął wzmacniać państwo narodowe. I nic w tym dziwnego, że Orbán w tej działalności zaczął wchodzić w interakcje z Rosją, jedynym i naturalnym sojusznikiem Węgier w tej działalności.

³² Patrz analityczna notatka: „Ustawa o Banku Centralnym Federacji Rosyjskiej i suwerenności Rosji”.

Jednak przeszłe antyrosyjskie/antyradzieckie działania Orbána nie przeszły niezauważone ani dla niego, ani dla Węgier jako państwa. W wyniku antyrosyjskich / antyradzieckich działań węgierskich polityków (w tym Orbana) i węgierskich działaczy kultury, prowadzonych w ramach jednolitej zachodniej antyrosyjskiej polityki, w kraju powstało pole informacyjne uniemożliwiające właściwą ochronę węgierskich interesów narodowych i przyczyniające się do niszczenia państwa i ludności węgierskiej w imię tryumfu zachodniego projektu globalizacji. Dlatego stało się możliwe opublikowanie na oficjalnym koncie węgierskiego rządu na Facebooku, wpisu wychwalającego wojnę o zniszczenie Rosji jako heroiczny wyczyn:

„Na Węgrzech sojuszników Hitlera, którzy walczyli z ZSRR, nazywano bohaterami

12 stycznia 2019, 19:08

MOSKWA, 12 stycznia - RIA Novosti. Rząd Węgier wezwał do uczczenia pamięci żołnierzy węgierskich, którzy „bohatersko walczyli nad Donem” podczas Wielkiej Wojny Ojczyźnianej.

„Przypomnijmy sobie odwagę naszych dziadów, bohaterskich żołnierzy węgierskich, którzy walczyli do końca na zakolu Don. <...> Szacunek dla bohaterów! ”, Głosi oficjalne konto rządu na Facebooku³³.

³³ Dosłownie: „12 stycznia 1943 r. Wojska radzieckie zaatakowały 200-tysięczną armię węgierską. Węgry straciły 120 tysięcy bohaterów, wielu zostało schwytyanych. Szacunek dla bohaterów! ” - <https://lenta.ru/news/2019/01/12/hu/>; <https://twitter.com/dimsmirnov175/status/1084129438407757824>

W notatce odnotowano również, że w styczniu 1943 r. „Wojska radzieckie rozpoczęły atak” na Węgry, w wyniku którego kraj stracił „120 tysięcy żołnierzy, z których wielu zostało wziętych do niewoli”.

Budapeszt przypominał więc 76 rocznicę rozpoczęcia operacji Ostrogożsko-Rossoszańskiej, w której Armia Czerwona pokonała wojska nazistowskich Niemiec i ich sojuszników, wśród których byli żołnierze węgierscy.

Wtedy to nad Donem Związek Radziecki pokonał wojska niemieckie, włoskie, węgierskie i rumuńskie. Według niektórych doniesień w wyniku operacji wśród sojuszników nazistów zginęło ponad 50 tysięcy żołnierzy, do niewoli trafiło ponad 70 tysięcy”. - <https://ria.ru/20190112/1549273730.html>

Wpis na oficjalnym koncie Facebooka rządu Węgier ma jasny cel, aby utrzymać Węgry w zachodniej orientacji i utrudnić Orbanowi obronę węgierskich interesów narodowych, zwłaszcza gdy jest to sprzeczne z ogólnym zachodnim trendem politycznym.

Najbardziej uderzającym wydarzeniem w konfrontacji Orbána z Zachodem dotyczącym zachowania i umocnienia węgierskiego państwa narodowego był kryzys migracyjny, który wybuchł w Europie w 2015 r. I który nie został jeszcze przezwyciężony w 2018 r .

Kryzys migracyjny, którego doświadcza Europa, nie powstał sam z siebie, ale został aktywnie przygotowany przez UE i Stany Zjednoczone, których wywiady w latach 2010–2012 sprowokowały i przeprowadziły niepokoje społeczne w krajach świata arabskiego, które doprowadziły do destabilizacji sytuacji w regionie. Tej fali publicznych protestów w zachodnich mediach nadano dźwięczną, propagandową etykietę Arabskiej Wiosny, ponieważ w styczniu i lutym 2011 roku tymi zewnętrznymi wywołanymi niepokojami dotknięta została największa liczba krajów arabskich. Piękny propagandowy termin skrywał otwartą agresję militarną państw NATO na Libię w 2011 roku, w wyniku której kraj ten nie tylko został zniszczony, ale także przełamano barierę powstrzymującą masową migrację ekonomiczną z Czarnej Afryki do Europy. A destabilizacja sytuacji społeczno-gospodarczej w krajach Maghrebu spowodowała nie mniej masową migrację ekonomiczną stamtąd. Bliski Wschód został zdestabilizowany przez rozpętaną wojnę w Syrii, która została zaatakowana przez „międzynarodowy terroryzm”, przy pełnej pomocy wojskowej i gospodarczej ze strony krajów zachodnich, które pod pretekstem

wojny z tym właśnie „międzynarodowym terroryzmem” najechały region i zaczęły niszczyć za pomocą uderzeń raketowo-bombowych infrastrukturę Syrii i Iraku, ciągle przy tym „omyłkowo”, zamiast uderzać w terrorystów, uderzają w syryjską armię rządową i ludność cywilną.

Tym samym do 2015 r. w krajach Maghrebu i na Bliskim Wschodzie zgromadziła się duża liczba ludzi, którzy z powodu problemów w miejscach stałego zamieszkania zostali zmuszeni do opuszczenia swoich domów i poszukiwania lepszego życia za granicą. I tu uchodźcom przyszli z pomocą wolontariusze z różnych organizacji non-profit i pozarządowych, które prowadzą swoją działalność, korzystając również z dotacji rządów krajów zachodnich. Te organizacje zaczęły w zorganizowany sposób za pomocą statków i łodzi motorowych dostarczać z Afryki Północnej do Europy uchodźców z krajów Maghrebu i Czarnej Afryki.

Z Bliskiego Wschodu migrację do Europy ludzi z obozów dla uchodźców w Turcji i Libanie organizowano nawet pociągami. I tylko na potrzeby programów telewizyjnych od czasu do czasu w niektórych miejscach organizowano tłumy ludzi, którzy „szturmowali” granicę lub rozchodzili się długimi kolumnami po Europie, której mieszkańcy szybko zauważyli, że faktyczni uchodźcy z wojny - kobiety i dzieci stanowią wyraźną mniejszość w masie migrantów, która wtargnęła w ich kraje. Większość to mężczyźni i chłopcy w wieku od 15 do 40 lat, a wielu z nich ma wyraźnie doświadczenie bojowe, a ponadto są zorganizowani i wyekwipowani znacznie lepiej niż prawdziwi uchodźcy, którzy służą jedynie jako przykrywka dla „uchodźców”.

Od samego początku kryzysu Węgry rozpoczęły działania mające na celu zapobieżenie infiltracji uchodźców do kraju, i w październiku 2015 roku Węgry zamknęły granicę z Chorwacją. Tym nie mniej Węgry w 2015 r. były na drugim miejscu (po Niemczech - ponad 476 tys. wniosków) pod względem liczby wniosków o azyl - na koniec grudnia 2015 r. Węgry ogłosiły o przyjęciu 177133 wniosków o azyl, czyli około 1800 osób na każde 100 tysięcy obywateli kraju. Innymi słowy, taki napływ obcokrajowców do kraju podważał tożsamość kulturową Węgrów i ich narodową przyszłość.

Napotykać opór Węgieł przed zapełnieniem kraju „uchodźcami”, UE zażądała od Węgieł, aby przez Węgry przechodził potok „uchodźców”, obiecując w zamian przewiezienie 54 tys. z tych, którzy osiedlą się w kraju, z Węgieł do Europy, ale rząd Węgieł odrzucił ten plan. Pod presją zostały zmuszone do zaakceptowania planu kwot uchodźców, którzy przybędą do kraju

z Włoch i Grecji, ale jak pokazuje praktyka, Węgry konsekwentnie sabotują realizację porozumień w sprawie kwot przyjmowania „uchodźców”.

Odmierna sytuacja z „uchodźcami” rozwinęła się w krajach bałtyckich: Estonii, Łotwie i Litwie, które w przeciwieństwie do Węgier nie leżą na szlakach migracyjnych „uchodźców” do Europy i w których „uchodźcy” mogą się pojawiać tylko wtedy, gdy zostaną tam specjalnie przywiezieni. UE podjęła taką decyzję, a opinia narodów republik bałtyckich nie została wzięta pod uwagę. Masowe przesiedlenia „uchodźców”, które zniszczyłyby tożsamość kulturową narodów państw bałtyckich, nie miały miejsca, ponieważ:

- w 2014 r. Zachód wszedł w ostrą konfrontację z Rosją, a terytorium bałtyckie musiało pomieścić coraz większą liczbę wojsk NATO, które są tam przenoszone pod pretekstem udziału w różnych ćwiczeniach wojskowych odbywających się corocznie w tych krajach;
- „uchodźcy” przywiezieni w ramach projektu pilotażowego do krajów bałtyckich zaczęli oburzać się, że zostali oszukani - „uchodźcy” spodziewali się, że zamieszkają w bogatym europejskim kraju o łagodnym klimacie a osiedlili się w biednym kraju o zimnym północnym klimacie. Dlatego uchodźcy, korzystając z otrzymanych w ten sposób pieniędzy, zaczęli kupować bilety i samodzielnie przemieszczać się do takich krajów jak Niemcy, Belgia, Francja ...

Jemen

Ale najbardziej uderzającym przykładem potrzeby populacji liczącej 10 milionów ludzi w celu zapewnienia możliwości posiadania własnego państwa narodowego jest przykład Jemenu.

Do 22 maja 1990 roku kraj ten był podzielony na dwa państwa: Jemeńską Republikę Arabską i Jemeńską Republikę Ludowo-Demokratyczną. Droga do zjednoczenia obu części Jemenu była inna.

W południowo-zachodniej części Półwyspu Arabskiego znajduje się Jemen Północny, który stał się niezależną monarchią w 1918 roku po upadku Imperium Osmańskiego.

18 września 1962 roku, po śmierci króla Ahmeda, nowym królem został ogłoszony książę Muhammad al-Badr. Ale 26 września dokonano przewrotu wojskowego i proklamowano Republikę Jemeńską. Po przewrocie antymonarchistycznym w kraju wybuchła 8-letnia wojna domowa między rojalistami a republikanami.

Na południu Półwyspu Arabskiego leży Jemen Południowy (znany również jako Hadhramaut lub Hadramut) ze stolicą w mieście Aden (w tłumaczeniu z arabskiego - Raj). Położenie geograficzne Jemenu Południowego w ogóle i jego stolicy, Adenu, pozwala kontrolować szlaki handlowe na Ocean Indyjski i wpływać na sytuację gospodarczą i polityczną w regionie, dlatego państwa pretendujące do kontroli nad tym regionem starały się o utworzenie tam bazy wojskowej.

Od XVI wieku port Aden był częścią sułtanatu Lahej, który był formalnie zależny od Imperium Osmańskiego (a w rzeczywistości od Egiptu, którego był częścią).

Wielka Brytania, której interesy rozciągają się na cały świat, już na początku XIX wieku była jedną z najsilniejszych potęg morskich. W 1835 roku została wysłana wyprawa do Zatoki Adeńskiej pod dowództwem oficera marynarki o nazwisku Hynes. Celem wyprawy była ocena potencjalnych korzyści z lokalizacji brytyjskiej bazy marynarki wojennej i kotwiczowiska dla statków w tym regionie. W swoim raporcie Hynes uzasadnił strategiczne znaczenie portu Aden i potrzebę jego okupacji.

W 1839 r. z Bombaju wysłano eskadrę wojskową w celu zajęcia Adenu. A 19 stycznia 1839 roku, potężnym atakiem, pokonując opór miejscowej ludności, Brytyjczycy zdobyli miasto. Formalnie zajęcie miasta zostało usankcjonowane w formie umowy kupna-sprzedaży, zgodnie z którą sułtan przekazał Wielkiej Brytanii za skromną sumę port w Adenie i przyległą do niego wioskę.

A w 1869 roku sam sułtanat Lahedj został zmuszony do przyłączenia się do brytyjskiego protektoratu Adenu. Tak więc Brytyjczycy byli już właścicielami całego Jemenu Południowego.

Konieczność wzięcia sułtanatu pod protektorat brytyjski można łatwo wytłumaczyć – otwarciem w 1869 roku Kanału Sueskiego.

Po drugiej wojnie światowej światowy system kolonialny wszedł w fazę rozpadu. Zaczęły powstawać nowe państwa, a te, które istniały wcześniej, zostały wyzwolone spod różnych protektoratów i uzyskały status państw narodowych.

Rewolucja demokratyczna w Egipcie, w wyniku której głową państwa został w 1952 r. Gamal Abdel Nasser, prowadzący politykę skierowaną przeciwko brytyjskim rządom kolonialnym na Bliskim Wschodzie, wywarła ogromny wpływ na wszystkie kraje regionu, a w szczególności w Adenie pojawił się ruch antybrytyjski.

Po utworzeniu Zjednoczonej Republiki Arabskiej³⁴ Nasser zaprosił Jemen do sojuszu państw arabskich, który zagroził istnieniu Protektoratu Adeńskiego.

W 1963 r. w Adenie powstał Narodowy Front Wyzwolenia Okupowanego Arabskiego Południa (od 1967 r. - Front Narodowy, NF), którego program proklamował konieczność rozwijania walki zbrojnej z reżimem kolonialnym, wzywał do likwidacji brytyjskiej bazy wojskowej, a także do utworzenia zjednoczonego Jemenu.

Brytyjczycy nie docenili NF, nie spodziewali się, że prosty ruch partyzancki zaowocuje dobrze zaplanowanym oporem militarnym.

W 1964 r. nowy brytyjski rząd Harolda Wilsona ogłosił zamiar przekazania władzy w 1968 r. Federacji Arabii Południowej³⁵, ale pod warunkiem zachowania brytyjskiej bazy wojskowej. W tym samym roku miało miejsce około 280 ataków partyzanckich i ponad 500 w 1965.

Do 1967 r. Ataki na Brytyjczyków stały się niemal masowe i niekontrolowane, w tych warunkach zaczęli oni wycofywać swoje wojska z protektoratu.

³⁴ Zjednoczona Republika Arabska (ZRA) to państwo, które istniało w latach 1958-1971 w Afryce Północnej i Azji Zachodniej. Do 1961 roku była to unia dwóch krajów - Syrii i Egiptu. 28 września 1961 roku Syria ogłosiła wycofanie się z ZRA. W 1963 r. Podjęto kroki w celu odrodzenia państwa związkowego z udziałem Egiptu (ZRA), Syrii i Iraku, jednak ze względu na spory dotyczące struktury państwowej plany te nie zostały zrealizowane. Zjednoczona Republika Arabska formalnie (w skład, której wchodził tylko Egipt) istniała do 1971 r., kiedy to ogłoszono utworzenie Federacji Republiki Arabskich - konfederacji Egiptu, Libii i Syrii.

³⁵ Chcąc zapobiec utracie kolonii, Wielka Brytania postanowiła zjednoczyć oddzielne księstwa południowego Jemenu pod angielską koroną. W lutym 1959 roku powstała Federacja Arabskich Emiratów Południa, później przemianowana na Federację Arabii Południowej, w skład której wchodziło 6 księstw Protektoratu Zachodniego. W 1961 r. dołączyło do nich kolejne 10 księstw, a w 1964 r. jeszcze jedno. Jednak na wschodzie księstwa Kasiri i Quayti wyraziły chęć nieprzystąpienia do Federacji, licząc na stworzenie solidnej bazy gospodarczej, a następnie ogłoszenie niepodległości.

W październiku 1967 r. Prawie całe terytorium Jemenu Południowego znalazło się pod kontrolą patriotów. Na przeważającej większości obszarów rządził NF.

W tych warunkach Wielka Brytania została zmuszona do podjęcia negocjacji z przedstawicielami NF, uznając ją oficjalnie za organizację kompetentną do przejęcia władzy w Jemenie Południowym po uzyskaniu niepodległości. 29 listopada 1967 r. Ostatni brytyjski żołnierz opuścił terytorium Jemenu Południowego, a następnego dnia - 30 listopada 1967 r. proklamowano utworzenie Ludowej Republiki Jemenu Południowego (LRJP).

Początkowo kierownictwo Jemenu Południowego (Ludowo-Demokratycznej Republiki Jemenu - LDRJ) kierowało się polityką przywódcy świata arabskiego, szefa Zjednoczonej Republiki Arabskiej Gamala Abdela Nasera, ale oficjalne zamknięcie w 1971 roku projektu zjednoczonego państwa arabskiego przesądziło o reorientacji w kierunku ZSRR. ZSRR był jedyną siłą na świecie zdolną do zapewnienia skutecznej pomocy Jemenowi w istnieniu państwa narodowego, dla funkcjonowania którego, LDRJ nie był w stanie samodzielnie zapewnić pełnego zestawu kompetencji.

Według spisu ludności z 1986 roku w Jemenie Północnym (Jemeńska Republika Arabska - JAR), w kraju o powierzchni 195 000 km² mieszkało 9 274 173 osób, w tym 1,2 miliona za granicą. Według spisu z 1988 r. Ludność LDRJ o powierzchni 332 970 km² liczyła 2345 266 osób, z czego 238 000, tj. około jedna trzecia aktywnej populacji została wymieniona jako mieszkająca za granicą.

W 1986 roku w JAR zatrudnionych było 1,6 miliona osób, nie licząc jemeńskich emigrantów.

W LDRJ w 1988 r. liczba ludności aktywnej zawodowo wynosiła 435 tys. osób, z czego 11,7% stanowili bezrobotni. W rolnictwie 52%, w przemyśle 14%, w usługach 21%.

W zjednoczonym Jemenie w 1990 r. ponad 61% ludności pracowało w rolnictwie, około 22% w usługach, a 17% w przemyśle.

Jemen to jeden z najbiedniejszych krajów arabskich. PKB na mieszkańca w 2009 r. wyniósł 2,5 tys. dol. (z krajów arabskich mniej mają tylko Sudan i Mauretania, a generalnie jest to 173 miejsce na świecie).

51% PKB pochodzi z przemysłu, a w tym 25% PKB pochodzi z produkcji i rafinacji ropy naftowej; pozostałą część przemysłu reprezentują małe

przedsiębiorstwa tekstylne i skórzane; przemysł spożywczy; rzemiosło ręczne; mała huta aluminium; produkcja cementu; naprawa małych statków.

10% PKB Jemenu pochodzi z rolnictwa, ale zatrudnionych jest tam 75% siły roboczej - zboża, owoce, warzywa, fasola, kawa, bawełna; produkty mleczne, inwentarz żywy (owce, kozy, krowy, wielbłądy), drób; rybołówstwo.

Kolejne 39% PKB pochodzi z sektora usług³⁶.

Wydawać by się mogło, że kraj ten nie ma w ogóle szans na utworzenie własnego państwa, które byłoby w stanie chronić swoją tożsamość kulturową.

Ale jeśli do 1990 r. żadna z części Jemenu nie była w stanie funkcjonować jako państwo narodowe ani pod względem liczby ludności, ani zestawu kompetencji, to po zjednoczeniu Jemenu Północnego i Południowego w jedno państwo całkowita populacja w 1990 r. wynosiła już około 13 milionów ludzi. Ale co nie mniej ważne, kiedy oba państwa zostały zjednoczone nastąpiło

- sumowanie kompetencji dostępnych w obu krajach, aż do poziomu nadmiarowości;
- wzajemne dopełnienie każdego z nich brakującymi kompetencjami - kompetencje, które posiadał Jemen Południowy, a których Północ nie miała, i odwrotnie. Tym samym zjednoczony Jemen otrzymał szerszy zakres kompetencji niż każdy z jego elementów.

W wyniku zjednoczenia Jemen miał już wszystkie możliwości, aby zaistnieć jako państwo, a kraj zaczął się rozwijać i wzmacniać. W efekcie, według spisu powszechnego z 2011 roku, ludność Jemenu liczy już ponad 25 milionów ludzi. Jednocześnie zasoby siły roboczej (ok. 7 mln osób) znacznie przekraczają potrzeby gospodarki kraju. Wszystko to jest bardzo ważne dla zrozumienia, tego jak toczy się wojna w Jemenie od 2014 roku.

Wszystko zaczęło się w lutym 2011 roku, kiedy system polityczny Jemenu został zdestabilizowany podczas „arabskiej wiosny”. Konflikt społeczny, który wylał się na ulice, ujawnił zarówno istniejące od dawna sprzeczności między Jemenem Północnym i Południowym, jak i chęć życia w jednym państwie obu części Jemenu.

Niektórzy przywódcy ulicznego protestu w Jemenie Północnym, w pełnej zgodzie ze scenariuszem „arabskiej wiosny”, przejęli kontrolę nad ulicą i zaczęli

³⁶ RIA Nowosti cytuje nieco inne statystyki - <https://ria.ru/20110603/383839906.html>, ale liczby te nie zmieniają istoty.

narzucać pseudoislamską ideologię podobną do ISIS. W odpowiedzi na to w Jemenie Południowym zaczęły dominować nastroje separatystyczne.

W listopadzie 2011 roku, za pośrednictwem i pod naciskiem monarchii Zatoki Perskiej, ówczesny prezydent Saleh podpisał z opozycją porozumienie w sprawie przekazania władzy. W lutym 2012 roku Abd Rabbo Mansour Hadi został wybrany na prezydenta kraju na okres przejściowy. Nowe władze zatwierdziły projekt utworzenia kraju związkowego z sześcioma prowincjami.

Inicjatywie tej sprzeciwili się Huti - szyicy muzułmanie mieszkający w północnym Jemenie (szyicy stanowią około jednej trzeciej populacji kraju), a siłą uderzeniową była armia, która pozostała lojalna wobec byłego prezydenta Jemenu Alego Abdullaha Saleha. Niezadowolenie Hutich wywołało nową rundę konfliktu zbrojnego - 20 stycznia 2015 r. zajęli oni stolicę kraju Sana, a 25 marca drugą stolicę, Aden, w której ukrywał się ówczesny wybrany prezydent Abd Rabbo Mansour Hadi, który uciekł z kraju i zaapelował do monarchii Zatoki Perskiej by w tej sytuacji interweniowały. 26 marca 2015 r. koalicja państw arabskich pod przewodnictwem Arabii Saudyjskiej rozpoczęła operację powietrzną przeciwko Huti, mającą na celu przywrócenie wygnanego prezydenta do władzy w kraju. Od tego momentu wojna domowa w Jemenie przekształciła się w wojnę ludu Jemenu z obcą agresją.

Pomimo ogromnej przewagi militarnej koalicji krajów arabskich na czele z Arabią Saudyjską i USA, które się też przyłączyły, nad rozdrobnionymi ugrupowaniami politycznymi Jemenu, ludność Jemenu walcząc o swój kraj skutecznie pokonuje najeźdźców, okresowo przenosząc działania wojenne na terytorium Arabii Saudyjskiej. Należy zauważyć, że przeciwko interwentom uzbrojonych w najnowocześniejszą broń Jemeńczycy, którzy nie mają lotnictwa, są czasami zmuszeni do stosowania przestarzałych rodzajów broni. Tak więc od czasu do czasu znane są epizody bojowe z udziałem czołgów T-34 z czasów II wojny światowej. Dostawy nowoczesnej, zaawansowanej technicznie broni do Jemeńczyków, realizowane przez irańskie i chińskie służby specjalne na specjalne zamówienie, mają charakter punktowy i nie zmieniają stanu rzeczy.

Przykład Jemenu pokazuje, jak krytycznie ważny dla małych państw jest ich udział w różnych wojskowo-politycznych sojuszach, gdy kosztem sojuszników koalicyjnych można zrekompensować brakujące kompetencje. Ale jest to tylko jedna strona problemu.

Druga strona problemu

A z drugiej strony problem polega na tym, że przy populacji poniżej progu 10 milionów ludzi państwo nie może ani ekonomicznie, ani politycznie zapewnić sobie suwerenności, przy tym takie państwo praktycznie nie ma szans na równe członkostwo w sojuszu wojskowo-politycznym, a co za tym idzie nie ma realnej możliwości zrekompensowania brakujących kompetencji kosztem sojuszników. Nie ma więc gwarancji, że w przypadku rzeczywistej agresji państwa partnerskie w sojuszu wojskowo-politycznym wypełnią swój sojuszniczy obowiązek i staną w obronie kraju. Co więcej, państwo takie z pewnym prawdopodobieństwem może stać się kartą przetargową w walce systemów o znaczeniu globalnym, czy nawet regionalnym. Przykładem może służyć układ monachijski z 1938 r., który przesądził o rozczłonkowaniu i późniejszej likwidacji państwa Czechosłowackiego. Choć populacja Czechosłowacji liczyła 14,8 mln ludzi, to była państwem utworzonym w 1918 r. w następstwie I wojny światowej przez zwycięskie kraje, które na konferencji w Locarno w 1925 r. ustaliły, że państwa graniczne (limitroficzne) powstałe na terenach byłych Niemiec, Austro-Węgier, Imperium Rosyjskiego i Osmańskiego mają tymczasowe granice, które zwycięskie kraje mogą zmienić.

Jeśli chodzi o państwa-limitrofy, należy mieć na uwadze, że są to państwa projektowo-konstruowane, tj. takie, które zostały stworzone przez zwycięskie państwa w oparciu o ich interesy i cele zarządzania. To samo odnosi się w pełni do państw powstałych po zniszczeniu Związku Radzieckiego i to nie tylko na obszarze byłego ZSRR, bloku sowieckiego, ale na całym świecie, ponieważ wraz z odejściem ZSRR jako aktora globalnej polityki zmieniła się równowaga stosunków międzypaństwowych na świecie i wiele państw skorzystało z nadarzającej się im okazji, aby zmienić otaczający ich świat zgodnie ze swoimi interesami.

Ponieważ państwo projektowo-konstruowane jest tworzone w celu wykorzystania różnych zasobów terytorium wyłącznie w interesie państw projektujących, dlatego na świecie mogą nie tylko istnieć, ale i być podmiotami globalnej polityki takie państwa jak Watykan (800 osób), Liechtenstein³⁷ i

³⁷ Księstwo Liechtensteinu jest jednym z najmniejszych państw na świecie. Jego długość z północy na południe wynosi 28 km, ze wschodu na zachód - niecałe 10 km. Powierzchnia - 160 km² (Barnauł - 322 km²). Ponad 70% terytorium zajmują góry (Alpy Wschodnie).

Formalnie Liechtenstein jest powiązany ze Szwajcarią, krajem rządzi książę, któremu lud oddał prawie całą władzę w jednym z referendum. Walutą tego kraju jest frank szwajcarski.

Monako³⁸ (po 37 tys. osób), Luksemburg (600 tys. osób)³⁹, Finlandia (5,5 mln osób), Szwajcaria (8,5 mln osób). Co więcej, armie państw „oznaczonych na mapie numerami” są z reguły ograniczone do wielkości orkiestry wojskowej.

Cele więzienne w Liechtensteinie przypominają raczej pokój hotelowy. Swoją drogą więźniowie jedzą na własny koszt, zamawiając jedzenie w ... restauracji. Ale administracja więzienia tłumaczy to nie tyle troską o zdrowie więźniów, ile ... niechęcią zatrudniania oddzielnego kucharza. Więzienie jest z reguły puste, więc po co niepotrzebne wydatki? Nawiasem mówiąc, więźniowie z wyrokiem powyżej dwóch lat trafiają do austriackich więzień.

Ostatnia interwencja zbrojna Liechtensteinu, będącego jeszcze częścią Konfederacji Niemieckiej, datuje się na 1866 rok podczas wojny austriacko-pruskiej - wtedy ich armia liczyła zaledwie 80 ludzi. Podczas działań wojennych żaden z żołnierzy nie został ranny, a armia w całości wróciła do domu. Jednak w tym czasie było w nim już 81 osób - jeden włoski żołnierz wstąpił do armii Liechtensteinu, z którym zaprzyjaźnili się żołnierze karłowatego państewka. Zaraz po tych wydarzeniach armia została rozwiązana i do dziś Liechtenstein pozostaje jednym z nielicznych państw na świecie bez sił zbrojnych.

Podczas II wojny światowej Liechtenstein pozostał neutralny, ale całkowicie zależny od Szwajcarii w zakresie pomocy i kierownictwa.

W rzeczywistości Liechtenstein jest buforem bankowym dla szwajcarskiego systemu bankowego - poprzez Liechtenstein realizowane są w obu kierunkach takie operacje bankowe, których Szwajcaria (aby zachować „twarz”, wizerunek) nie może przeprowadzić bezpośrednio.

Banki w Liechtensteinie zostały skrytykowane po tym, jak w lutym 2008 roku w ręce niemieckiej prokuratury trafiła płyta z danymi kilkuset obywateli Niemiec podejrzanych o uchylanie się od płacenia podatków poprzez przelewanie pieniędzy na rachunki różnych funduszy w Liechtensteinie.

Najważniejszym źródłem dochodu tego kraju są podatki od zagranicznych firm zarejestrowanych w Liechtensteinie. Ze względu na najniższe stawki podatkowe (tylko 3% zysku netto) w Liechtensteinie zarejestrowanych jest ponad 73,7 tys. międzynarodowych koncernów i firm, często nawet nie posiadających tu swoich oficjalnych przedstawicielstw.

Wraz z Monako i Andorą Księstwo Liechtensteinu znajduje się na liście „rajów podatkowych” - państw, w których mieszkańcy innych krajów unikają opodatkowania.

³⁸ Powierzchnia Monako wynosi 2,02 km², z czego 0,4 km² wynika z rozwoju wybrzeża morskiego. Długość z zachodu na wschód - 2300 m, z północy na południe - 1600 m. Długość linii brzegowej: 3829 m. Długość granicy: 4,4 km - graniczy z Francją. W Monako jest zarejestrowanych ponad 4000 firm prowadzących działalność międzynarodową. Kluczowym sektorem gospodarki są finanse, które stanowią 17% PKB. Główną specjalizacją jest bankowość prywatna i zarządzanie majątkiem prywatnym. Księstwo ma 40 banków i 50 firm finansowych. Ich łączny kapitał przekracza 100 miliardów euro. Znajdują się one pod kontrolą Banku Francji.

Innym ważnym sektorem jest nauka, technologia i administracja, które stanowią 16% PKB. Obrót sektora osiągnął 1,2 miliarda euro. Są to badania i rozwój, ekspertyzy i doradztwo, a także usługi dla firm. Monako odwiedza rocznie ponad 7 milionów ludzi. Księstwo posiada ponad 2500 pokoi hotelowych, z których 90% to pokoje 4- i 5-gwiazdkowe.

³⁹ Powierzchnia Luksemburga to 2590 km² - 5 km² na 1000 mieszkańców (dla porównania: powierzchnia Moskwy to 2511 km²).

Długość z północy na południe wynosi 82 km, z zachodu na wschód - 57 km. Długość granic: 359 km (73 km - z Francją; 134 km - z Niemcami; 148 km - z Belgią). Pomimo niewielkich rozmiarów Luksemburg ma 2 lotniska; 275 km linii kolejowych; 2899 km dróg.

W stolicy Luksemburga mieszka około 110 000 osób, a populacja samego księstwa to nieco ponad 600 000 (Barnauł - 632 372 osób (2018)). Ale jednocześnie około 200 000 ludzi przyjeżdża codziennie do Luksemburga do pracy z Francji, Belgii i Niemiec. W 2019 r. „Luksemburski rynek finansowy stanowi 62% światowego międzynarodowego rynku inwestycyjnego, obejmującego 70 krajów. Jednak źródłem funduszy posiadanych i zarządzanych przez Wielkie Księstwo niekoniecznie jest Luksemburg”. - stwierdziła Luksemburska Izba Handlowa. W rzeczywistości Luksemburg jest klastrem biznesowym działającym w interesie różnych państw, które zapewniają Luksemburgowi kompetencje, których sam Luksemburg nie jest w stanie zapewnić dla istnienia państwa.

Watykan

Liczebność armii watykańskiej to tylko 110 ludzi. Jednocześnie, aby wstąpić w szeregi armii watykańskiej, trzeba być obywatelem Szwajcarii, służyć w wojsku, wyznawać katolicyzm, mieć co najmniej 175 cm wzrostu, być kawalerem i „wyróżniać się wyjątkowym urodą”, tj. mieć przyjemny wygląd.

Przy tym armia Watykanu - Korpus Gwardii Szwajcarskiej⁴⁰ - demonstracyjnie chodzi w średniowiecznych strojach, uzbrojona jest w halabardy i szpady⁴¹.

Żywe pasiaste mundury strażników prawie się nie zmieniły przez ostatnie 500 lat. A codzienny niebieski mundur z białym kołnierzem powstał stosunkowo niedawno - w 1914 roku. Jako nakrycie głowy używany jest ciemny beret lub hełm. Mundur szyty jest indywidualnie dla każdego strażnika.

„Gala” – mundur paradny jest dwojakiego rodzaju: gala i wielka gala (najbardziej uroczysta wersja munduru). Wielka gala jest wykorzystywana tylko podczas najbardziej podniosłych uroczystości. Wyróżnia ją specjalny uroczysty hełm ozdobiony strusimi piórami, zbroja i 154 innych unikalnych detali.

⁴⁰ Oprócz Gwardii Szwajcarskiej ostatnie pozostałe formacje wojskowe, Gwardia Szlachecka i Gwardia Palatyńska, zostały zniesione przez papieża Pawła VI w 1970 roku.

Lista formacji wojskowych Watykanu:

Gwardia Szlachecka, Papieska Gwardia Konna (zniesiona w 1970).

Gwardia Szwajcarska, Piechota Gwardii Papieskiej (obecnie aktywna).

Gwardia Palatyńska, milicja papieska (zniesiona w 1970 r.).

Gwardia Korsykańska, papieska milicja (zniesiona w 1860 r.).

Żuławi Papiescy, siły obrony państwa papieskiego (zniesiony w 1870).

Korpus Żandarmerii, Straż Graniczna i Żandarmeria Wojskowa (zniesiony w 1970 r.). (Nowa jednostka o tej samej nazwie została utworzona w 2002 roku i zatrudnia 130 osób. Oficjalnie jest ona jednak klasyfikowana jako organizacja obywatelska (razem z watykańską strażą pożarną).

⁴¹ Tradycyjnie Strażnicy są uzbrojeni w halabardę, lancę i szpadę. Jednak na służbie otrzymują dodatkowe środki samoobrony - granaty i pojemniki z gazem łzawiącym lub pieprzowym oraz broń palną. Obecnie Strażnicy są szkoleni do strzelania z karabinów szturmowych SIG. Mają dostęp do asortymentu kompaktowych pistoletów i innej broni automatycznej.

Jednak pomimo całej karykaturalności armii watykańskiej, rola tego karłowatego państwa w procesach zarządzania o znaczeniu globalnym jest taka, że żadne państwo na świecie nie może zaatakować Watykanu bez katastrofalnych dla siebie konsekwencji. A wszystko dlatego, że Watykan jest stolicą - centrum koncentracji zarządzania światowego wyznania - katolicyzmu. Wkraczając przez religię w życie różnych państw świata, Watykan jest wręcz nadmiarowo zaopatrzony w cały zestaw kompetencji niezbędnych do istnienia państwa⁴² w zakresie wszystkich sześciu priorytetów uogólnionych środków

⁴² W czasie Wielkiej Wojny Ojczyźnianej premier Wielkiej Brytanii (1940-1945 i 1951-1955) Winston Churchill (1874-1965) dwukrotnie odwiedził Moskwę. Po raz pierwszy przyleciał na piątą z rzędu a drugą z czterech moskiewskich konferencji krajów koalicji antyhitlerowskiej, która odbywała się od 12 do 17 sierpnia 1942 roku. Ważyło się wtedy pytanie, jak sprawić by Związek Radziecki jak najdłużej walczył samotnie z III Rzeszą (Zjednoczoną Europą).

Churchill był w Moskwie po raz drugi od 9 do 19 października 1944 roku. Formalnie przyleciał na czwartą moskiewską konferencję krajów koalicji antyhitlerowskiej, ale w rzeczywistości przyjechał na negocjacje ze Stalinem w celu wypracowania planów podziału Europy na strefy wpływów i warunków, na jakich Związek Radziecki miałby w tym uczestniczyć. Dlatego wszystkie rozmowy dotyczyła właśnie tego. Pewnego dnia Stalin na zaproszenie Brytyjczyków przyjechał na obiad do ambasady brytyjskiej. Sam fakt, że Stalin odwiedził zagraniczną ambasadę, był sam w sobie sensacją, ponieważ innych takich przykładów po prostu nie ma. Stalin miał jednak ważny powód - oficjalny program pobytu Churchilla w Moskwie pozostawiał za mało czasu na negocjacje w cztery oczy, a było bardzo wiele kwestii, które trzeba było omówić, najlepiej w

nieformalnej atmosferze, w celu zbadania stanowisk obu stron. Podczas obiadu Churchill poruszył kwestię Papieża i jego roli w polityce światowej. Treść tej rozmowy jest szczegółowo opisana we wspomnieniach tłumacza Stalina z okresu Wielkiej Wojny Ojczyźnianej Walentina Michajłowicza Berieżkowa „Jak stałem się tłumaczem Stalina”:

„W opublikowanym w 1983 r. przez MSZ ZSRR zbiorze dokumentów — „Stosunki radziecko-brytyjskie podczas Wielkiej Wojny Ojczyźnianej 1941–1945” w ogóle nie ma żadnych zapisów rozmów Stalina z Churchillem odbytych w październiku 1944 r. Chociaż późniejsze wydarzenia będące skutkiem tego spotkania wskazywały na możliwość pewnego rodzaju milczącego porozumienia, trudno było wyciągnąć ostateczne wnioski.

...

Churchill zaczął dyskutować o znaczeniu utrzymania współpracy trzech mocarstw w okresie powojennym. Czy był szczery? Nie sądzę. W końcu to on, w swoim przemówieniu w Fulton z 1946 r., jako pierwszy ogłosił początek zimnej wojny. Ale w 1944 r., w sytuacji, gdy ZSRR dźwigał główny ciężar walki z hitlerowskimi Niemcami, ważne było przekonanie Stalina, że został przyjęty do towarzystwa zachodnich demokracji.

„W przyszłym świecie, za który nasi żołnierze przelewają krew na niezliczonych frontach”, powiedział brytyjski premier w swoim wyniosłym stylu, obliczonym na historię, „nasze trzy wielkie demokracje pokażą całą ludzkość, że zarówno na wojnie, jak i w czasie pokoju pozostaną wierne wysokim zasadom wolności, godności i szczęścia ludzi. Dlatego tak wyjątkową wagę przywiązuję do dobrosąsiedzkich stosunków między odrodzoną Polską a Związkiem Radzieckim. Ze względu na wolność i niepodległość Polski Wielka Brytania przystąpiła do tej wojny. Brytyjczycy czują się moralnie odpowiedzialni za Polaków i ich wartości duchowe. Nie bez znaczenia jest też to, że Polska jest krajem katolickim. Nie można pozwolić, by wewnętrzny rozwój komplikował nasze stosunki z Watykanem ...

- A ile dywizji ma Papież? Stalin nagle przerwał rozumowanie Churchilla.

Brytyjski premier przerwał. Nigdy nie spodziewał się takiego pytania. W końcu chodziło o moralne wpływy papieża i to nie tylko w Polsce, ale na całym świecie. A Stalin, po raz kolejny potwierdzając, że szanuje tylko siłę, sprowadził Churchilla z obłoków na ziemię”. - Berieżkow W.M. „Jak zostałem tłumaczem Stalina”, rozdział szósty „Stalin i Churchill” - „Druga wizyta Churchilla w Moskwie” - <http://militera.lib.ru/memo/russian/berezhkov/vm/06.html>

Zwykle tę rozmowę interpretuje się w taki sposób, że Stalin śmiał się z głupkowatego Churchilla, wskazując na słabość Watykanu jako państwa. Jednak jest odwrotnie. Kiedy Churchill zaproponował Watykan jako podmiot przyszłej reorganizacji świata, Stalin bezpośrednio zapytał go, jakie możliwości ma Watykan w rządzeniu jakimi krajami świata. Informacje te mają jednak absolutnie tajny charakter, gdyż ogłoszenie choćby najmniejszej informacji na ten temat pozwala ujawnić intencje i możliwości zarządzania różnymi krajami, co oznacza, że pozwoli ZSRR dokładniej dostosować swoją politykę globalną, zagraniczną i wewnętrzną oraz wzmocnić swoją zasobową stabilność. Zdając sobie sprawę, że wyrzucił z siebie zbyt wiele, Churchill natychmiast przestał mówić na ten temat.

Dowód na to, że taka rozmowa rzeczywiście miała miejsce, dał sam Winston Churchill w swojej książce „The Second World War” (Moskwa, 1948-1955, vol. 1, rozdz. 8). Tylko jako polityka popełniającego gafę wystawił tam francuskiego ministra spraw zagranicznych Pierre'a Laval (1883-1945), który był ministrem spraw zagranicznych od października 1934 do czerwca 1935 roku.

Pierre Laval był dwukrotnie premierem Francji: w latach 1931-1932. i w latach 1935-1936. W 1934 r. Był ministrem kolonii w rządzie Pierre'a Doumergue'a. Po zajęciu Francji przez Niemcy w 1940 roku Laval ściśle współpracował z okupantami. Bez konsultacji z innymi członkami rządu przekazał Niemcom prawo do kopalni miedzi w Bor (Jugosławia) i belgijskie rezerwy złota, które zostały ewakuowane do Francji. Był również zaangażowany w wysyłanie francuskich ochotników na wojnę ze Związkiem Radzieckim. 18 kwietnia 1942 zostaje szefem rządu w Vichy. Następnie przejął również teki Ministra Spraw Zagranicznych i Spraw Wewnętrznych oraz Ministra Informacji.

09 października 1945 roku Pierre Laval został skazany na śmierć przez rozstrzelanie za zdradę stanu, a wyrok został wykonany 15 października 1945 roku.

Oczywiście Churchillowi było wygodnie, obwinić za swoje niepowodzenie dyplomatyczne straconego polityka – ten nie może już odpowiedzieć. Faktem jednak jest, że temat rozmowy o Papieżu nie mógł w żaden sposób odnosić się do 1935 roku, zwłaszcza pod pretekstem, że ZSRR powinien dać Watykanowi prawo do pracy ideologicznej w ZSRR - państwie ateistycznym, którego ideologia bezpośrednio nie dopuszczała najmniejszej możliwości udziału kościoła w życiu społecznym i politycznym kraju.

zarządzania / wojny, a zatem nie musi rozwijać siłami własnej populacji Watykanu⁴³ ani systemu edukacji, ani nauki, ani przemysłu, rolnictwa itp. itd. W związku z tym Watykan potrzebuje armii tylko dla funkcji reprezentacyjnych i do pewnego stopnia ochronno-policyjnych, a nie do prawdziwych operacji wojskowych.

Siła Watykanu nie leży w armii, ale w ideologii panującej w krajach uczestniczących w procesie globalizacji. „Watykan” tylko raz otwarcie pokazał swoją siłę, ale ten pokaz siły przestraszył wszystkie elity europejskie i na zawsze zniechęcił je do sprzeciwiania się „Watykanowi”.

We wszystkich językach europejskich istnieje idiomatyczne wyrażenie „iść do Canossy”, które oznacza wymuszoną pokorę, akt skruchy i poddanie się potężniejszej sile / presji. Wyrażenie to weszło do tych języków, ponieważ jest związane z wydarzeniem historycznym, które dotyczy prawie wszystkich krajów europejskich, sięgającym okresu władzy Świętego Cesarstwa Rzymskiego - ponadpaństwowego związku państw i narodów włoskich, niemieckich, bałkańskich, frankońskich i zachodniosłowiańskich, które istniało od 962 do 1806 (od 1512 - Święte Cesarstwo Rzymskie narodu niemieckiego).

Król niemiecki, Cesarz Świętego Cesarstwa Rzymskiego Henryk IV (11 listopada 1050, Goslar, Niemcy - 07 sierpnia 1106, Liege, Belgia) wszedł w konflikt z papieżem (22 kwietnia 1073 - 25 maja 1085) - Grzegorzem VII. Przyczyną konfliktu była chęć samodzielnego mianowania biskupów i opatów. Nie była to formalna kwestia personalna, a kwestia jurysdykcji działalności kościoła. Był to problem zasadniczy - problem zwierzchności władzy w Cesarstwie. Kościół determinował mentalność ludności, tworzył dla niej ideologię państwa.

Od VIII wieku papieństwo było zależne od władców świeckich - najpierw królów Franków, a następnie cesarzy Niemiec. Cesarze arbitralnie obalali i mianowali papieży. Kapłanami często zostawali zwyczajni ludzie, którzy nie mieli tytułu duchowego. Rozkwitała symonia - sprzedaż kościelnych urzędów. Biskupi byli jednocześnie wielkimi właścicielami ziemskimi - otrzymywali ziemię od cesarza formalnie na warunkach wasalnych. Cesarze potrzebowali wsparcia biskupów, którzy rządili kościołem na terytorium imperium, ponieważ to przez

⁴³ Która, nawiasem mówiąc, składa się z najwyższych hierarchów Kościoła katolickiego i obsługującego ich personelu.

kościół kształtowało się wiernopoddańcze zachowanie ludności, kościół władał umysłami ludzi. Dlatego kościół nie mógł być usatysfakcjonowany sytuacją, w której zależał od władz świeckich. W X wieku rozpoczął się proces formowania kościoła jako ponadpaństwowego podmiotu zarządzania. W 1059 r. utworzono kolegium kardynałów, w którego wyłączną jurysdykcję przeniesiono procedurę wyboru papieża. Następnym krokiem było przekazanie mianowania prałatów wyłącznie pod jurysdykcję instytucji papieża.

Cesarz chciał osobiście i w interesie państwa kształtować ideologię, jaką Kościół dostarczał ludziom. Henryk IV chciał ukrócić zarządzanie imperium z ponadpaństwowego poziomu. Postanowił więc wykorzystać, jak mu się wydawało, dogodny moment słabości Kościoła rzymskokatolickiego i zapewnić mianowanie prałatów wyłącznie przez świeckie władze.

Konfrontacja weszła w ostrą fazę w 1075 r., w której papież zabronił cesarzowi wręczać inwestyturę prałatom i usunął kilku niemieckich biskupów. W odpowiedzi cesarz zebrał w Worms najwyższe duchowieństwo niemieckie i ogłosił obalenie papieża. Na synodzie wielkopostnym w 1076 r. w Rzymie papież Grzegorz VII ogłosił, że Henryk IV zbuntował się przeciwko Kościołowi i dlatego nie może być królem, dlatego też został usunięty i ekskomunikowany z kościoła, a ci, którzy odmówią posłuszeństwa Papieżowi jako przedstawicielowi Boga na ziemi i będą nadal utrzymywać relacje z ekskomunikowanym władcą, zostaną pozbawieni wszelkich praw do władzy. W ten sposób wszyscy poddani Henryka IV zostali zwolnieni z przysięgi wierności, którą złożyli mu wcześniej.

Grzegorz VII stwierdził również, że dokładnie za rok ekskomunika Henryka IV stanie się trwała i nieodwracalna.

Każdy władca państwa ma w taki jakąś opozycję, która zawsze czeka na możliwość obalenia władcy. Henryk IV też taką posiadał. A po ekskomunice od Henryka IV odstąpili także niemieccy książęta, którzy wcześniej byli jego zwolennikami. Tym nie mniej, nie udało się go jednak natychmiast obalić. Jednakże na krajowym spotkaniu w Trebur w październiku 1076 r. zażądano od niego rozwiązania problemu przed lutym następnego roku, w przeciwnym razie 2 lutego 1077 r. w Augsburgu odbędą się wybory nowego cesarza, na które być może przybędzie też papież Grzegorz VII. Henryk IV miał tylko trzy miesiące na rozwiązanie problemu. I w grudniu 1076 roku, nie widząc innego wyjścia, jak tylko odpokutować, obalony król z nieliczną świtą wyruszył przez ośnieżone Alpy do Włoch. Wrogowie próbowali go zatrzymać, blokując górskie przełęcze. Henryk IV musiał więc zrobić objazd przez Burgundię, tracąc cenne dni.

Jak głosi legenda, Henryk IV po przekroczeniu Alp przez przełęcz Mont Cenis przyjął skruczę - założył włosieną koszulę i poszedł boso. Uważa się, że wielu z jego świty poszło w jego ślady i również zdjęło buty. 25 stycznia 1077 roku Henryk IV dotarł do bram fortecy Canossa, w której przebywał wówczas papież Grzegorz VII.

Jednak papież Grzegorz VII odmówił przyjęcia Henryka IV. Według informacji z pierwszych rąk (listów, które Henryk IV i Grzegorz VII napisali w kolejnych latach), Henryk IV czekał przy bramie twierdzy przez trzy dni. Przez cały ten czas nie zdejmował włosienicy i pościł.

Ostatecznie 28 stycznia 1077 roku brama się otworzyła i Henryk IV został wpuszczony do twierdzy. Źródła średniowieczne podają, że klęczał przed papieżem Grzegorzem VII, kajał się i prosił o przebaczenie. Papież Grzegorz IV przebaczył winnemu wobec kościoła cesarzowi i wezwał go do powrotu na łono kościoła. Tego samego wieczoru Grzegorz VII, Henryk IV i Matylda z Toskanii⁴⁴ wzięli udział w przyjęciu sakramentu w katedrze św. Mikołaja w twierdzy, co oznaczało oficjalne zniesienie ekskomuniki.

Tak Watykan⁴⁵ nauczył wszystkich europejskich władców lekcji, że trzeci priorytet UŚZ jest znacznie potężniejszy niż szósty priorytet UŚZ - zwyczajna przemoc, na którą liczył Henryk IV.

„Watykan” jasno pokazał każdemu, że światem rządzą idee, że to idee decydują w obronie czego lub kogo oraz przeciw czemu i komu człowiek chwyta za broń. Prawdziwy człowiek dowodzący armią to ten, który kontroluje umysły żołnierzy armii, a nie ten, który formalnie tą armią dowodzi.

Z biegiem czasu Watykan stopniowo rezygnował z zapewniania kompetencji siłami swojej ludności⁴⁶, całkowicie przenosząc na inne państwa obowiązek zapewnienia Watykanowi kompetencji niezbędnych do funkcjonowania państwa. Obecnie Watykan, wkraczając sposobem bezstrukturalnym w zarządzanie krajami i narodami wyznającymi chrześcijaństwo, w nadmiarze zapewnia sobie wszelkie kompetencje niezbędne

⁴⁴ Matylda z Toskanii (1046-24 lipca 1115, Bondeno di Roncore), także Matylda z Canossy, ówczesna - margrabina Toskanii. Jedna z najbardziej oddanych zwolenników papieża Grzegorza VII podczas walki o inwestyturę. Jedna z niewielu średniowiecznych kobiet, które prowadziły działania wojenne.

⁴⁵ Oficjalna nazwa „Watykan” została po raz pierwszy użyta w porozumieniach laterańskich zawartych 11 lutego 1929 r. Między „Stolicą Apostolską” a rządem włoskim kierowanym przez B. Mussoliniego, ustanawiającym status współczesnego państwa-miasta.

⁴⁶ To jest ludności tych krajów i państw, w których zarządzaniu „Watykan” uczestniczył w sposób strukturalny.

do funkcjonowania państwa. Dlatego żadne państwo na świecie nie zdecyduje się na agresję wobec Watykanu, ponieważ szkody wyrządzone przez agresję na Watykan dla samego agresora wielokrotnie przekroczą zyski, o ile w ogóle takie będą. Natomiast upadek państwa agresora jest całkiem prawdopodobny, ponieważ Watykan, w przeciwieństwie do zdecydowanej większości państw świata jest podmiotem globalnej polityki. A takie państwa jak Indonezja (266 mln osób), Nigeria (189 mln osób), Etiopia (102 mln osób), Tanzania (55 mln osób), Kenia (48 mln osób), Ukraina (40 mln osób), Malezja (32 miliony ludzi), Kazachstan (18 milionów ludzi) są wyłącznie przedmiotami globalnej polityki. Zatem bez względu na to, jak potężną mają armię, bez względu na to, jakie najnowocześniejsze rodzaje broni byłyby na służbie w armii, wszystko to nie pomoże uniknąć zniszczenia państwa, jeśli taka decyzja zostanie podjęta na poziomie państw konstruktorów, a inwazja militarna może nawet nie być konieczna.

Dzieje się tak, ponieważ przeznaczenia wszystkich państw projektowo-konstruowanych w globalnej polityce są różne, a zatem ich pozycja międzynarodowa i rola w polityce międzynarodowej są również różne.

Czechosłowacja

Projektując Czechosłowację w 1918 r. GP wychodził z założenia, że państwo to powinno być „suwerenne”, aby w razie konfliktu z państwami sąsiednimi i prawdopodobnego wybuchu wojny „z głupoty” tych państw, Czechosłowacja miała wszelkie możliwości samodzielnego odparcia agresji w warunkach, kiedy zgodnie z ówczesnymi realiami pomoc z poziomu ponadpaństwowego mogła się spóźnić. Dla zapewnienia suwerenności państwa konieczne jest, aby na wypadek „głupiej” wojny posiadało ono kompetencje w ilości wystarczającej do zarządzania państwem w ramach pełnej funkcji zarządzania.

Aby zapewnić państwu niezbędny zakres kompetencji, konieczne jest zapewnienie mu niezależności żywnościowej przy jednocześnie wysokim rozwoju przemysłów wysokich technologii. Dlatego rozwinięte przemysłowo Czechy (Morawy, Śląsk) połączono z rolniczą Słowacją (i Rusią Zakarpacką).

Ziemie czeskie były znacznie bardziej uprzemysłowione niż Słowacja. W Czechach, na Morawach i na Śląsku 39% ludności pracowało w przemyśle, a 31% w rolnictwie i leśnictwie. Większość przemysłu lekkiego i ciężkiego

znajdowała się w Sudetach , należała do Niemców i znajdowała się pod kontrolą niemieckich banków. Czesi kontrolowali tylko 20 do 30% całej branży. Na Słowacji 17,1% ludności pracowało w przemyśle, a 60,4% w rolnictwie i leśnictwie. Tylko 5% całego przemysłu było w rękach Słowaków. Ruś Zakarpacka była w zasadzie bez przemysłu.

Состав страны в 1918—1926 (население на 1927 год)

Область	Исторический статус	Статус	Столица	Площадь, км	Население, чел.	Дата вхождения
Чехия (Богемия) ^{*)}	«земли богемской короны»		Прага	52.064	6.922.600	22 октября 1918 года
Моравия			Брно	22.315	2.806.500	
Силезия			Опава	4.423	721.500	
Словакия	«земли Верхней Венгрии»		Братислава	48.904	3.222.600	10 сентября 1919 года
Подкарпатская Русь ^{*)}			Ужгород	12.665	683.400	

^{*)} В написании первоисточника (МСЭ, 1931 г. изд.)

http://slovakiya.takustroenmir.ru/a_slovakiya&istoriya-chehoslovakii&4.htm

Indonezja i Nigeria

Projektowanie takich państw jak Indonezja czy Nigeria miało miejsce w ramach przeformatowania światowego systemu kolonialnego, kiedy kolonialiści „opuszczali” swoje kolonie tak, aby pozostać tam na wieki.

Na przykład w Indonezji konflikty etniczno-wyznaniowe są tak ostre, że stanowią główne zagrożenie dla istnienia państwa jako całości. Jednocześnie gospodarka Indonezji jest wyjątkowo słaba i nastawiona wyłącznie na eksport, tj. produkcja przemysłowa istnieje tylko jako segment (warsztat produkcyjny) globalnych firm ponadnarodowych. Mówi o tym struktura PKB, w której udział produkcji przemysłowej w 2015 r. wynosi 42,8%, usług - 43,6%, rolnictwa - 13,6%. Jednocześnie przemysł zatrudnia 13,2%, rolnictwo - 38,9%, a usługi - 47,9% pracujących. Całkowita populacja w wieku produkcyjnym to 122,4 mln osób (4. miejsce na świecie), stopa bezrobocia należy do jednych z najniższych na świecie - 5,5% (60. miejsce na świecie).

Podobnie wygląda sytuacja w Nigerii. 95% dochodów walutowych i 80% dochodów budżetu państwa Nigerii pochodzi z produkcji i eksportu ropy naftowej. Nigeria jest jednym z głównych dostawców ropy naftowej do Europy Zachodniej i piątym co do wielkości dostawcą ropy do Stanów Zjednoczonych. W czerwcu 2004 r. dostawy ropy z Nigerii do Stanów Zjednoczonych osiągnęły

poziom 1,2 mln baryłek dziennie, co stanowi 9,3% importu ropy naftowej do USA. Wydawałoby się, żyć nie umierać, wykorzystywać bogactwo dane przez Boga, aby poprawić życie swojej ludności. Ale kraj został rozdarty przez konflikty etniczno-wyznaniowe, odkąd uzyskał „niepodległość”, i działa w nim wiele organizacji terrorystycznych.

Od pierwszej połowy lat 2000 do chwili obecnej na terytorium Nigerii i krajów sąsiednich działa terrorystyczna islamistyczna grupa Boko Haram, która opowiada się za przyjęciem norm szariatu i wyeliminowaniem „atrybutów Zachodu” (świecka edukacja, wybory itp.). Oprócz Boko Haram istnieją również różne grupy zbrojne, takie jak MEND, Chłopaki Bakassi, Afrykańscy Chłopczy Egbesu, Narodowe Ochotnicze Oddziały Delt Nigru, które przeprowadzają zamachy bombowe i biorą zagranicznych pracowników (ekspatów) jako zakładników. Wyrządzają tym symboliczne szkody spółkom wydobywczym, ale podkopują gospodarkę Nigerii, zmuszając rząd do ciągłego obniżania cen wydobywanej ropy. Co więcej, nawet w warunkach, w których wydawałoby się, że jest to absolutnie niewskazane. Na przykład w 2008 roku świat ogarnął kryzys gospodarczy. Ale to właśnie w tym czasie (2009 r.), na tle globalnej recesji, ataki nigeryjskich bojówkarzy na instalacje naftowe stworzyły warunki, w których nigeryjska ropa stała się tańsza dla mieszkańców Nigerii i stworzono warunki do wzrostu cen na światowym rynku ropy⁴⁷.

W rezultacie dla mieszkańców Nigerii sprzedaż ich zasobów za granicą nic nie przynosi. Tak więc, według Banku Światowego w 2010 r., 84,5% ludności Nigerii żyje za zaledwie 2 dolary dziennie w warunkach braku wody i prądu. Szacuje się, że w regionach północno-wschodnich 75% populacji żyje poniżej granicy ubóstwa (mniej więcej dwa razy więcej niż w południowych regionach kraju). Przemysł zatrudnia 10% pracujących, rolnictwo 70%, sektor usług 20%.

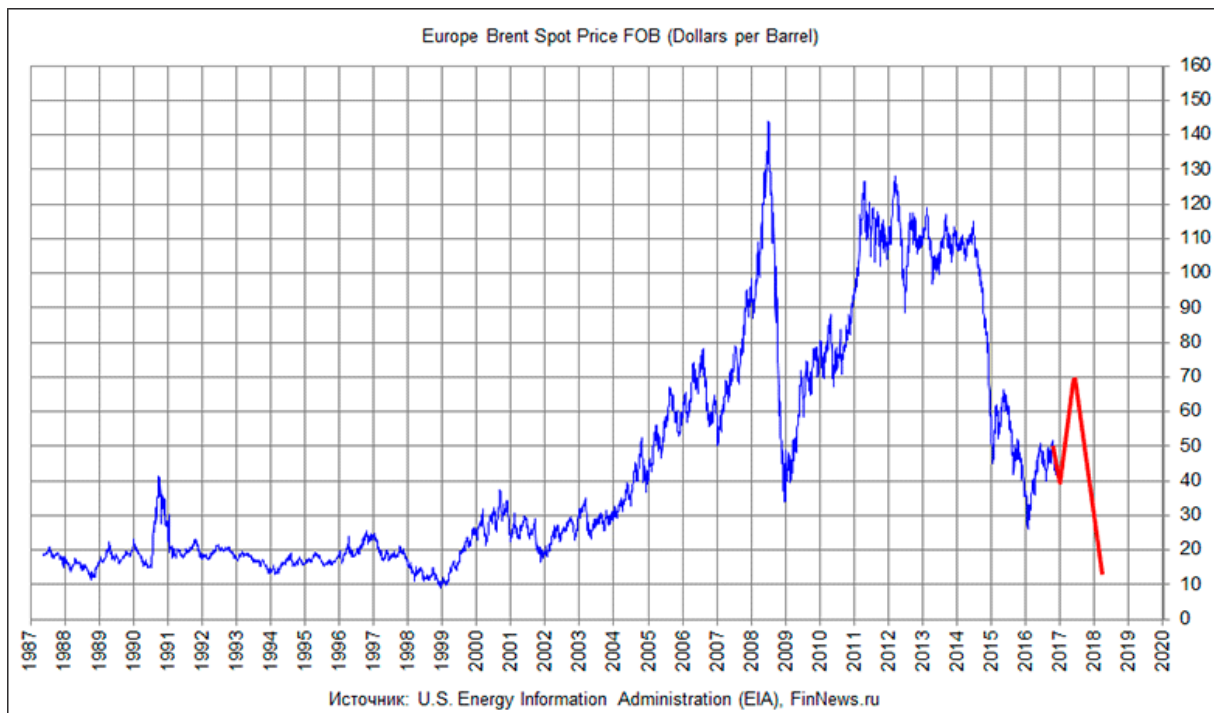
⁴⁷ „Średnia roczna cena ropy Brent - <http://kurs-dollar-euro.ru/cena-neft-po-godam.html>.

„4 lipca 2008 r. ceny ropy marki Brent osiągnęły najwyższy w historii poziom 143,95 USD.

Początek światowego kryzysu finansowego w 2008 roku doprowadził do załamania cen - do 33,73 USD (26 grudnia). Od czerwca 2009 r. cena ropy Brent zaczęła powoli rosnąć. Średnio w 2009 r. wynosiła 61,74 USD za baryłkę.

W okresie marzec-grudzień 2010 r. ceny ropy ustabilizowały się na poziomie 70-80 USD za baryłkę. W grudniu 2010 r. zaczęła znowu rosnąć. 1 lutego baryłka ponownie podrożała od 100 dolarów w związku z początkiem kryzysu politycznego w Libii, by w kwietniu osiągnąć poziom 124-126 dolarów. Wzrost cen powstrzymywały rekompensaty za libijski eksport ropy dostawami z rezerw strategicznych Międzynarodowej Agencji Energetycznej Stanów Zjednoczonych (łącznie ok. 90 mln baryłek w połowie 2011 r.). Do lutego 2012 r. koszt ropy Brent oscylował na poziomie 105-115 USD za baryłkę. Po osiągnięciu szczytu 13 marca 2012 r. (128,14 USD) cena zaczęła spadać z powodu problemów w strefie euro i kryzysu politycznego we Francji i Grecji”. - "Dynamika cen ropy naftowej od 1990 r. Dokumentacja TASS", 14.11.2014, 20:33 (Aktualizacja: 24.08.2015, 14:56) - <https://tass.ru/ekonomika/1572991>.

Warto przy tym zauważyć, że w 2014 roku Nigeria, była czołowym producentem ropy w Afryce, stała się największą gospodarką afrykańską, wyprzedzając RPA pod względem PKB.

Powyższe przykłady pokazują dobitnie, że koloniałści, tworząc nowe państwa, wszczepili w nich konflikty etniczno-wyznaniowe, podzielili jeden naród na różne państwa, tworzyli administrację państwową, tak aby zachować kolonialny charakter gospodarki. Tak więc dawne zachodnie kolonie, które po „likwidacji” światowego systemu kolonialnego, stały się kryptokoloniami, pomimo posiadania populacji wystarczającej do samodzielnego posiadania niezbędnego zakresu kompetencji, aby zaistnieć jako państwo, jednak w skutek struktury ich gospodarki, ustroju politycznego i systemu edukacji zostały postawione w takich warunkach, aby państwo w żadnym wypadku nie było w stanie posiadać niezbędnej ilości kompetencji do suwerenności. A ludność tych „państw” by zajmowała się wyłącznie sprawami przetrwania, a nie rozwoju, tak by myślała tylko o tym, jak nie umrzeć z głodu, a nie jak zapewnić warunki istnienia państwa, a tym bardziej zapewnić jego suwerenność.

Ukraina

Ukraina w 1991 r. na początku swojej drogi jako „niepodległego” państwa, będącego spadkobiercą Ukraińskiej Socjalistycznej Republiki Radzieckiej, wchodzącej w skład ZSRR, posiadała zakres kompetencji niezbędny dla suwerenności, aby mogła stać się państwem. Jednakże z uwagi na fakt, że była od początku państwem projektowo-konstruowanym, Ukraina nie miała najmniejszej szansy na zachowanie tych kompetencji i zaistnienie nie tylko jako państwo suwerenne, ale w ogóle jako państwo. Pozbawianie kompetencji rozpoczęło się wraz z przyjęciem ustawy o „niepodległości”. Najważniejszym wydarzeniem związanym z utratą kompetencji było pozbawienie Ukrainy broni jądrowej.

W 1991 roku Ukraina stała się trzecim co do wielkości państwem nuklearnym na świecie, po Stanach Zjednoczonych i Rosji⁴⁸, z ponad 1900 głowicami nuklearnymi do pocisków strategicznych. Ponadto na początku 1992 roku było tam około 2600 taktycznych głowic jądrowych.

Na terytorium Ukrainy znajdowało się 220 sztuk strategicznych nosicieli: 176 międzykontynentalnych pocisków balistycznych, 44 ciężkie bombowce, które mogły podnieść w powietrze 492 dalekosiężne rakiety manewrujące. Ponadto w magazynach przeznaczonych do wymiany broni podczas napraw, rutynowych prac konserwacyjnych itp. znajdowało się około 100 dodatkowych pocisków manewrujących wystrzeliwanych z powietrza.

W grudniu 1991 - lutym 1992 roku w ramach WNP podpisano porozumienia określające status broni jądrowej byłego ZSRR, których istota była następująca:

- cztery państwa byłego ZSRR - Federacja Rosyjska, Ukraina, Białoruś i Kazachstan - zobowiązały się do wspólnego opracowania polityki w zakresie broni jądrowej;
- Ukraina i Białoruś zobowiązały się do przystąpienia do NPT⁴⁹ jako państwa niejądrowe;

⁴⁸ Według amerykańskiej organizacji Arms Control Association, we wrześniu 1990 r. w ZSRR było 10 271 głowic jądrowych, w USA 10 563. Po rozpadzie ZSRR broń jądrowa znalazła się nie na terytorium zjednoczonego dotychczas państwa ZSRR, ale podzielona na terytoria nowych formacji państwowych. Tym samym Ukraina i Kazachstan zajęły odpowiednio trzecie i czwarte miejsce po Stanach Zjednoczonych i Rosji pod względem liczby ładunków jądrowych. Ukraina miała 1240 głowic nuklearnych, z których wszystkie były indywidualnie naprowadzane na cele; Kazachstan miał 1040 (1150) głowic tej samej klasy.

<https://mikle1.livejournal.com/2275163.html>

⁴⁹ Układ o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej, w (ang. Non-Proliferation Treaty, NPT) jest wielostronnym aktem międzynarodowym opracowanym przez Komitet ONZ ds. Rozbrojenia w celu stworzenia

- do 1 lipca 1992 r. taktyczna broń jądrowa powinna zostać wywieziona do Federacji Rosyjskiej i tam umieszczona w centralnych bazach przedfabrycznych w celu demontażu pod wspólną kontrolą;
- do całkowitej likwidacji broni jądrowej na terytorium Ukrainy i Białorusi decyzję o jej użyciu podejmie Prezydent Federacji Rosyjskiej w porozumieniu z przywódcami Ukrainy, Białorusi i Kazachstanu;
- utrzymuje się jednolitą kontrolę nad bronią jądrową byłego ZSRR i tworzy się wspólne dowództwo Sił Strategicznych;
- do całkowitego zniszczenia broń jądrowa stacjonująca na Ukrainie znajduje się pod kontrolą wspólnego dowództwa Sił Strategicznych;
- strategiczna broń jądrowa stacjonująca na Ukrainie powinna zostać zniszczona do końca 1994 roku;
- Siły strategiczne (przede wszystkim siły odstraszania nuklearnego) funkcjonują jako „niezależna formacja strategiczna”. Są bezpośrednio zarządzane przez dowódcę Sił Strategicznych, który podlega naczelnemu dowódcy Wspólnych Sił Zbrojnych WNP i Radzie Szefów Państw;
- majątek ruchomy Sił Strategicznych (w tym broń jądrowa i jej nośniki) „jest w ich posiadaniu i użyciu”.

Pierwszy pociąg z bronią jądrową opuścił Ukrainę w marcu 1994 roku. Wywóz broni jądrowej trwał 27 miesięcy i konsekwentnie wyprzedzał

solidnej bariery na drodze do poszerzenia kręgu krajów, posiadającym broń jądrową, zapewnienia niezbędnej międzynarodowej kontroli nad wypełnianiem przez państwa zobowiązań wynikających z Traktatu w celu ograniczenia możliwości wystąpienia konfliktu zbrojnego z użyciem takiej broni i stworzenia szerokich możliwości pokojowego wykorzystania energii atomowej.

Zatwierdzony przez Zgromadzenie Ogólne ONZ 12 czerwca 1968 r. i otwarty do podpisu 1 lipca 1968 r. w Moskwie, Waszyngtonie i Londynie. Ratyfikowany przez ZSRR 24 listopada 1969 r. (Federacja Rosyjska jest następcą prawnym ZSRR w wykonaniu Traktatu). Wszedł w życie 5 marca 1970 r. po oddaniu do archiwów przez państwa depozytariuszy dokumentów ratyfikacyjnych (ZSRR (podpisany w 1968), USA (1968), Wielka Brytania (1968)), a także 40 innych krajów. Francja i ChRL podpisały traktat w 1992 roku. 11 maja 1995 r. Ponad 170 krajów członkowskich zgodziło się przedłużyć Umowę na czas nieokreślony bez żadnych dodatkowych warunków.

Stronami traktatu są prawie wszystkie niepodległe państwa świata oprócz Izraela, Indii, Pakistanu i KRLD.

harmonogram. W nocy z 2 czerwca 1996 roku Ukraina stała się państwem, na którego terytorium nie ma broni jądrowej⁵⁰.

Jeśli chodzi o ultranowoczesny samolot Tu-160, który do tej pory nie ma odpowiednika na świecie, to po rozpadzie ZSRR na Ukrainie w bazie lotniczej Priłuki znajdowało się 19 samolotów Tu-160. Od 1998 roku w ramach amerykańskiego programu Nunn-Lugar Ukraina zezłomowała 10 samolotów, jeden został przekazany do Muzeum Lotnictwa Dalekiego Zasięgu w Połtawie, a pozostałe osiem do Rosji w ramach zapłaty za gaz ziemny.

Procedura zniszczenia Tu-160 została rozpoczęta w obecności amerykańskich senatorów Richarda Lugara i Karla Levina. Pierwszy był pocięty Tu-160 z numerem ogonowym 24, zbudowany w 1989 roku i miał 466 godzin lotu. Drugim był Tu-160 z numerem ogonowym 13, zbudowany w 1991 roku i posiadający nalot poniżej 100 godzin.

8 września 1999 r. w Jałcie podpisano międzyrządowe porozumienie między Ukrainą a Rosją w sprawie wymiany 8 Tu-160, 3 Tu-95MS, 575 pocisków manewrujących oraz sprzętu lotniskowego w zamian za dostarczony przez Rosję gaz ziemny w wysokości 285 mln dolarów. Transfer został zakończony 21 lutego 2000 r., kiedy ostatnie dwa Tu-160 przyleciały do bazy lotniczej Engels-2.

Bułgaria

Jako przykład niemożności zapewnienia funkcjonowania państwa w interesie własnej ludności przez państwa liczące mniej niż 10 milionów mieszkańców, można przytoczyć Bułgarię i to w każdym historycznym okresie istnienia państwa bułgarskiego, które nawiasem mówiąc, jest także projektowo-konstruowane.

Oto przykład pozycji Bułgarii we współczesnym świecie.

Posiadając 7 milionową populację⁵¹, w 2014 roku Bułgaria nie zgodziła się na ułożenie gazociągu South Stream przez swoje terytorium. Dla Bułgarii był to niezwykle opłaczalny projekt, zarówno pod względem ekonomicznym, jak i politycznym. Jednak rząd Bułgarii przyjął i wykonał bezpośredni rozkaz z Waszyngtonu, aby wycofać się z tego projektu, choć nie od razu, ale starając się

⁵⁰ „Czynnik jądrowy w polityce zagranicznej Ukrainy (1991–1996)”, Białyroski Dziennik Prawa Międzynarodowego i Stosunków Międzynarodowych. - 2004, nr 3 - <http://www.evolutio.info/content/view/701/55>

⁵¹ Według oficjalnych statystyk. Realnie ludność Bułgarii liczy około 5mln ludzi.

przekonać zagranicznego gospodarza, by pozwolił Bułgarii na udział w tym projekcie⁵².

Turcja posiadająca 80 milionów mieszkańców oparła się presji Stanów Zjednoczonych i zaczęła wdrażać projekt Turkish Stream, który jest zasadniczo wariacją poprzedniego projektu South Stream - trasa rurociągu została tylko nieznacznie zmieniona, z trasy do Bułgarii na trasę przez Turcję. Wszystkie gospodarcze i polityczne korzyści płynące z realizacji tego projektu jedynie wzmacniają państwo tureckie i podważają stabilność państwa bułgarskiego, aż do dostania się pod protektorat Turcji, tj. powrót Bułgarii do stanu sprzed wojny rosyjsko-tureckiej 1877–78 w wyniku zwycięstwa Rosji, w której państwo „Bułgaria” pojawiło się na mapie świata.

Warto zauważyć, że zarówno rząd bułgarski, jak i ich zamorscy właściciele są w pełni świadomi tej perspektywy, dlatego teraz rząd bułgarski dokłada wszelkich starań, aby stać się uczestnikiem projektu Turkish Stream i pełnić rolę hubu gazowego dla Europy, co tak naprawdę przewidywał projekt South Stream⁵³. Trzeba powiedzieć, że tego typu przedsięwzięcia gospodarcze są niezwykle ważne dla każdego państwa, dlatego gdy tylko ktoś z takiego projektu zrezygnuje (z własnej woli lub pod presją), pojawia się państwo, które natychmiast proponuje siebie jako partnera w realizacji projektu. I tak 1grudnia 2014 roku na konferencji prasowej w Ankarze prezydent Rosji Władimir Putin poinformował, że Rosja rezygnuje z budowy South Stream. Wyjaśnił, że rezygnacja z budowy South Stream wynika z tego, że Bułgaria nie wydała pozwolenia na budowę. Jednocześnie szef Gazpromu Aleksiej Miller zapowiedział, że projektu gazociągu South Stream został zamknięty i nie będzie powrotu do tego projektu. Ale już 27 stycznia 2015 r., w wyniku grudniowego spotkania w Ankarze między prezesem Gazpromu Aleksiejem Millerem a tureckim ministrem ds. energii i zasobów naturalnych Tanerem Yildizem, została wyznaczona nowa trasa gazociągu do Europy, zwana Turkish Stream. Natychmiast przystąpiono do realizacji tego projektu i to na najwyższym poziomie. Tak więc 7 lutego 2015 r. na spotkaniu Millera i Yildiz ostatecznie uzgodniono trasę Turkish Stream przez Turcję. Miller i Yildiz przelecieli nawet helikopterem nad planowanym lądowym odcinkiem trasy rurociągu. Z kolei 7 kwietnia 2015 r. w Budapeszcie ministrowie spraw zagranicznych Grecji, Serbii,

⁵² <https://riafan.ru/550946-kak-amerikancy-i-es-zastavili-bolgariyu-promenyat-yuzhnyi-potok-na-nishchetu>

⁵³ <https://eadaily.com/ru/news/2018/05/29/bolgarskiy-potok-bolgariya-uzhe-upustila-svoy-zolotoy-shans>
<http://www.forbes.ru/biznes/361789-gazovoe-dezhavyu-bolgariya-poprosila-vozobnovit-yuzhnyy-potok>

Macedonii, Węgier i Turcji podpisali deklarację o współpracy energetycznej w tworzeniu „ekonomicznie opłacalnego sposobu dywersyfikacji tras i źródeł” dla transportu gazu ziemnego z Turcji do krajów europejskich. Tak więc Bułgaria jako państwo nie okazała się zdolna bronić interesów swojej ludności.

* * *

Jeśli chodzi o państwa liczące około 1 miliona mieszkańców, wszystkie one (z wyjątkiem oczywiście takich państw jak Watykan) jako państwa nie odgrywają żadnej roli w polityce światowej. Ich przeznaczeniem jest być terytorium realizacji projektów polityki zagranicznej tych państw, które faktycznie realizują zarządzanie terytorium, na którym mieszka ta czy inna ludność, formalnie posiadająca własne państwo. Aktywność gospodarcza i polityczna współczesnych „państw” państw bałtyckich jest tego wyraźnym potwierdzeniem. W rezultacie następuje wyludnienie tych państw na dużą skalę.

Republika Litewska z pewnością posiada tytuł mistrza UE w redukcji liczby ludności: w 2018 roku w kraju mieszkało oficjalnie 2,721 mln osób, podczas gdy w 1991 roku (czas powstania państwa narodowego) było ich 3,706 mln⁵⁴.

Ludność Republiki Łotewskiej w tym samym 2018 r. Wynosiła 1,891 mln osób, a w 1991 r. 2,643 mln osób⁵⁵.

Ludność Republiki Estonii w tym samym 2018 roku wynosiła 1,297 mln osób, a w 1991 roku 1,554 mln osób⁵⁶.

Właśnie progowe znaczenie minimalnej liczby ludności wynoszącej 10 milionów ludzi, która jest niezbędna do w pełni funkcjonalnego istnienia państwa i zapewniła powstanie takich państw jak:

- Czechosłowacja (Czechy - 10,570 mln osób, Słowacja - 5,439 mln osób);

⁵⁴ <https://countrymeters.info/ru/lithuania>

⁵⁵ https://countrymeters.info/ru/LATVIA#population_2018

⁵⁶ <https://countrymeters.info/ru/ESTONIA>

- Jugosławia (Serbia - 8,715 mln ludzi, Chorwacja - 4,190 mln ludzi, Bośnia i Hercegowina - 3,795 mln ludzi, Macedonia - 2,089 mln ludzi, Słowenia - 2,078 mln ludzi, Czarnogóra - 0,628 mln ludzi i Kosowo, które pojawiło się po upadku SFRJ⁵⁷ (oderwane od Serbii) - 1,809 mln)

Takie państwa są tworzone lub niszczone w oparciu o cele zarządzania Globalnego Predyktora.

Zapewnienie minimalnego poziomu populacji wynoszącego około 10 milionów ludzi jest warunkiem koniecznym, ale niewystarczającym. Aby zapewnić funkcjonowanie państwa, potrzebny jest pełen zakres kompetencji. Wśród nich ważne miejsce na tej liście zajmuje ideologia państwowa i państwowotwórczy instynkt narodu (kultura narodu powinna zapewniać funkcjonowanie państwa), jeśli tak nie jest, to państwo, nawet przy populacji będącej wielokrotnością minimum (10 mln), nie będzie w stanie zapewnić funkcjonowania państwa bez zewnętrznej zarządzania. Klasycznym tego przykładem jest historia „państwa” Ukraina. Z populacją około 40 milionów ludzi, współczesna Ukraina, podobnie jak wcześniejsze formacje państwowe, nie jest w pełni funkcjonalnym państwem bez zewnętrznego zarządzania.

⁵⁷ Socjalistyczna Federacyjna Republika Jugosławii

Chiny jako przykład formowania się państwa historycznie uwarunkowanego

W chwili obecnej Chiny - Chińska Republika Ludowa (ChRL), członek Rady Bezpieczeństwa ONZ, jest państwem, z którym nie może nie liczyć się żadne państwo na świecie. Chiny faktycznie stają się globalnym centrum koncentracji zarządzania. Jednak jeszcze w połowie XX wieku taki rozwój Chin był całkowicie wykluczony przez większość analityków i polityków na świecie. Dopiero niedawno zapomniano o wyrażeniu „Tysiąc Pierwsze Chińskie Ostrzeżenie”, które w ustach ludzi nic nie rozumiejących o zarządzaniu, pomimo że czasem zajmujących najwyższe stanowiska rządowe w różnych krajach świata, oznaczało absolutną bezradność chińskiego (jak i każdego innego) państwa, które, nie mogąc „adekwatnie” zareagować na jakikolwiek wyzwanie, musi ograniczyć się do ustnego ostrzeżenia skierowanego do „sprawcy”.

Powodem do tak powierzchownej interpretacji był fakt, że Zachód w żaden sposób nie liczył się z Chinami.

Ekspansja Zachodu na szeroką skalę rozpoczęła się w Chinach w XIX wieku. W tym czasie system kolonialny świata jako całości już się ukształtował, a mocarstwa kolonialne miały wystarczające zasoby, aby kontynuować **proces globalizacji - proces koncentracji zarządzania sił wytwórczych na planecie**. Chiny odgrywały ważną rolę w światowej gospodarce, ale nie w polityce.

W XIX wiek Chiny jako Imperium Qing weszły będąc bogatym i zamkniętym dla Europejczyków państwem. Chińska gospodarka działała całkiem pomyślnie w warunkach autarkii, ponieważ miała wystarczające zasoby, aby wytworzyć w kraju wszystko, czego potrzebowała ludność, od produktów spożywczych po towary luksusowe, bez uciekania się do importu. Przy czym wielkość produkcji była taka, że produkty wytwarzane w Państwie Środka zalały rynki europejskie.

Dla Zachodu przejęcie kontroli nad terytorium Chin było żywotnie niezbędne, gdyż nie tylko zwiększyło własną stabilność zasobową kosztem zasobów chińskich, ale co ma fundamentalne znaczenie dla zarządzania globalnego, eliminowana był sama możliwość niekontrolowanego (nie z woli GP) pojawienia się na arenie światowej państwa zdolnego sprawować globalne ponadpaństwowe zarządzanie.

Do drugiej połowy XIX wieku Chiny handlowały z Europejczykami tylko przez port Guangzhou. Zagranicznym kupcom nie wolno było opuszczać swoich placówek handlowych. Tylko 13 chińskich firm handlowych miało prawo zawierać umowy z przedstawicielami innych państw, ponadto ich działalność była ściśle kontrolowana przez cesarskiego urzędnika. Ochrona państwa przed obcokrajowcami była tak silna, że każdy Chińczyk, który udzielił cudzoziemcowi jakichkolwiek informacji o kraju, lub tym bardziej uczył cudzoziemca języka chińskiego, podlegał surowej karze.

Wydawało się, że cudzoziemcy nie mają żadnej możliwości przeniknąć do Chin, nie mówiąc już o uszkodzeniu bezpieczeństwa państwa, jego stabilności i jego suwerenności. Jednak państwo, które ma tak potężny potencjał, ale dobrowolnie wyrzekło się jakiegokolwiek wpływu na świat zewnętrzny, ma swoją „piętę achillesową” - wysoka korupcja wśród chińskiej administracji stała się gwarancją przyszłego upadku państwa pod wpływem zachodniej inwazji na ten kraj.

Zachód, mając miażdżącą przewagę nad Chinami zarówno w rozwoju technologicznym, jak i efektywności państwowego zarządzania, systematycznie i wydawało się nieodwracalnie podporządkowywał je sobie, co znajdowało wyraz w narzucaniu Chinom nierównoprawnych traktatów przez państwa zachodnie. A kiedy Chiny próbowały bronić swoich narodowych interesów państwowych, Zachód bezwzględnie - przy pomocy brutalnej siły militarnej - zmuszał Chiny do prowadzenia samobójczej polityki wewnętrznej i zagranicznej. W ten sposób Zachód prowadził przeciwko Chinom dwie „wojny opiumowe”, chociaż oficjalnie uważa się, że pierwszą wojnę opiumową (1840–1842) prowadziła Wielka Brytania, a drugą (1856–1860) - Wielka Brytania i Francja. Obie wojny, jak sama nazwa wskazuje, miały na celu nie tylko poszerzenie możliwości handlu w Chinach obcokrajowcom, przede wszystkim Brytyjczykom, ale przede wszystkim handlu opium.

Pierwszą wojnę opiumową poprzedziło kilka dziesięcioleci przemykania opium do Chin. Już pod koniec XVIII wieku Brytyjska Kompania Wschodnioindyjska stała się monopolistą na opium bengalskie i jednocześnie zaczęła je przemycać do Chin. Należy pamiętać, że nawet w świetle prawa angielskiego handel narkotykami był przestępstwem.

Dekrety cesarza Yunyana⁵⁸ zabraniające importu opium zostały po prostu zignorowane przez urzędników, którzy nie chcieli zrezygnować z wysokich zysków z jego przemytu. Dla chińskich urzędników oprócz korzyści finansowych był jeszcze jeden stymulator - wielu z nich również używało opium.

Opium było wcześniej znane w Niebiańskim Cesarstwie, ale było używane tylko jako lekarstwo i w najmniejszych ilościach. Jednak po tym, jak opium zaczęło być masowo przemywane do Chin, palenie opium stało się w tym kraju powszechne, szybko zmieniając się w prawdziwą katastrofę państwową. Jednocześnie należy zauważyć, że ten zgubny zwyczaj rozprzestrzenił się głównie w wyższych warstwach społeczeństwa chińskiego, w tym wśród uprzywilejowanych urzędników oraz w wojsku. To jest uzależniono od narkotyków te warstwy społeczne, które były odpowiedzialne za bezpieczeństwo i rozwój państwa.

Zwykle angielscy kupcy zakładali magazyny opium bezpośrednio na wodzie, niedaleko wybrzeża. W razie potrzeby statki, na których prowadzono handel, po prostu wyprawiano w inne miejsce. Ich lokalizacja była dobrze znana lokalnym władzom, które zawsze ostrzegały Brytyjczyków o zbliżającej się inspekcji z Pekinu.

Opium było sprzedawane przez angielskich kupców tylko za srebro.

Od 1800 do 1819 co roku wwożono ponad 4000 skrzynek opium, z których każda ważyła 60 kg. W wyniku przemytu opium srebro nie napływało już do Chin, ale płynęło za ocean. Masowy odpływ srebra za granicę spowodował dewaluację w kraju - wzrost cen monet miedzianych, czyli „pieniędzy zwykłych ludzi”, co doprowadziło do pogorszenia jakości życia ludności i zaostrzenia problemów ekonomicznych państwa. Dotknęło to przede wszystkim południowych Chin, potem nastąpiła kolej na prowincje centralne, a od 1810 r. również północne Chiny.

Cesarz Mianning⁵⁹, widząc szkody, jakie zażywanie narkotyków wyrządza chińskiej ludności, jego zdrowiu i ekonomice państwa, zaczął w latach trzydziestych XIX wieku powstrzymywać masowy przemyt opium do kraju za

⁵⁸ Aixingero Yunyan (chin. 爱新觉罗 永 琰; 1760-1820) - siódmy cesarz mandżurski (1 lutego 1796 - 2 września 1820) państwa Qing, rządzący pod hasłem „Jiaqing” (piękny i radosny) (嘉庆). Piętnasty syn Aixingero Hongli, który rządził pod hasłem „Qianlong” (Stanowczo i chwalebnie) (乾隆)

⁵⁹ Aixingero Mianning (chin. 爱新觉罗 绵 宁; 1782-1850) - ósmy cesarz mandżurski (02 września 1820 - 25 lutego 1850) z dynastii Qing, rządził pod hasłem „Daoguan” (celowy i błyskotliwy) (道光). Drugi syn Aixingero Yunyana, który rządził pod hasłem „Jiaqing”.

pomocą twardych i, co najważniejsze, systemowych środków. Te systemowe środki przyniosły rezultaty, dlatego przeprowadzono rebranding angielskiej narkotykowej ekspansji na Chiny - w 1834 roku Kompania Wschodnioindyjska została pozbawiona monopolu na handel opium – dostawami narkotyku zajęło się tysiące angielskich dilerów, co doprowadziło do dziesięciokrotnego wzrostu przemytu opium do Chin.

Z tego powodu w grudniu 1839 roku cesarz chiński zamknął rynek kraju dla wszystkich kupców i przemytników z Anglii i Indii, co było powodem wypowiedzenia wojny Imperium Qing przez Wielką Brytanię w kwietniu 1840 roku. Wojnę poparł prezydent Stanów Zjednoczonych Ameryki.

Od strony brytyjskiej do wojny przystąpiło 40 okrętów i 4000 żołnierzy. Chiny posiadały armię liczącą 880 000 żołnierzy, ale rozproszoną po całym kraju i większość z nich nie miała doświadczenia bojowego. Łączną liczbę żołnierzy chińskich biorących udział w konflikcie szacuje się na 90 000. Jednak ogólna przewaga techniczna brytyjskich interwentów oraz bardziej współczesna strategia, taktyka i metody walki doprowadziły do tego, że zaledwie dwa lata po wybuchu działań wojennych⁶⁰, po zdecydowanych zwycięstwach i dotarciu do Nankinu, Wielka Brytania narzuciła Imperium Qing korzystny dla siebie „Traktat Nankiński” zawarty 29 sierpnia 1842 r.

26 sierpnia 1842 roku pierwsza wojna opiumowa zakończyła się podpisaniem traktatu pokojowego w Nankinie. Zgodnie z jej warunkami, Pekin miał zapłacić Londynowi wielomilionową kontrybucję w srebrze, udostępnić szereg portów do stałego handlu z Brytyjczykami oraz przekazać Wielkiej Brytanii w wieczyste użytkowanie wyspę Hongkong. Ponadto umowa zawierała szczegółowe zasady regulujące wszelkie dalsze stosunki gospodarcze między oboma państwami oraz specyfikę rozliczeń celnych. W dokumencie nie było warunków dotyczących handlu opium, ale po jego podpisaniu skala przemytu znacznie wzrosła.

Wkrótce podobne warunki stosunków gospodarczych z Chinami utrwaliły traktaty z innymi państwami europejskimi, co ostatecznie zniweczyło samoizolację imperium Qing, w którym gwałtownie nasiliły się proces osłabienia państwa i konfliktów społecznych, co doprowadziło do dalszego zniewolenia Chin przez mocarstwa europejskie i gigantycznego

⁶⁰ Działania wojenne nie były prowadzone zimą

rozprzestrzeniania się narkomanii, degradacji i masowego wymierania populacji.

Należy zauważyć, że w ostatnim etapie wojny Zachód był bardzo bliski udzielenia pomocy wojskowej Wielkiej Brytanii - w marcu 1842 r. Na wodach chińskich pojawiły się eskadry flot Stanów Zjednoczonych i Francji.

Celem drugiej wojny opiumowej, toczonej przez Wielką Brytanię i Francję przeciwko Imperium Qing, była dalsza ekspansja Zachodu na wewnętrzne prowincje Chin, dla której konieczne było zajęcie portów rzecznych.

Tym razem Zachód podszedł do wojny z Chinami bardziej solidnie. Należy zaznaczyć, że to właśnie w tym okresie, w wojnach z Chinami Zachód po raz pierwszy zastosował całą gamę sposobów i metod niszczenia państwa, znanych naszym współczesnym jako tzw. „Kolorowe / pomarańczowe rewolucje”, w wyniku których jedno państwa były niszczone, a na ich miejsce budowano nowe.

Tak więc w 1850 r. rozpoczęło się powstanie Taiping (1850–1864) - wojna chłopska w Chinach z mandżurskim imperium Qing i formalnie z zagranicznymi kolonialistami. Na czele powstania stanął chrześcijanin Hong Xiuquan, który stworzył Niebiańskie Królestwo Taiping - niezależne państwo chińskie, które istniało na terenach zajętych przez rebeliantów. Sama nazwa „Taiping” oznacza „Wielki Spokój” i nawiązuje do wczesnej taoistycznej szkoły Taipingdao (太平道) z czasów Imperium Han, a także do wielu dewiz rządów z okresu III-XIV wieku.

Państwo Taiping zajmowało znaczną część południowych Chin, pod jego jurysdykcją było około 30 milionów ludzi. Taipingowie próbowali przeprowadzić radykalne przemiany społeczne, zastępując tradycyjne chińskie religie swoistym „chrześcijaństwem”, zaś Hong Xiuquan uważany był za młodszego brata Jezusa Chrystusa. Taipingowie nazywani byli „długowłosymi”, ponieważ odrzucali warkocze zaadoptowane w państwie Qing przez mandżurów, nazywano ich także włochatymi bandytami.

W ślad za powstaniem Taipinów w innych częściach imperium Qing miała miejsce cała seria lokalnych powstań przeciwko władzom mandżurskim, często prowadzących do proklamacji własnych państw.

Powstanie Taipinów było wojną totalną, traktującą zasoby i infrastrukturę jako cele militarne – był to największy konflikt w Chinach od

czasu podboju przez Mandżurów w 1644 roku. To także najkrwawsza wojna domowa i jedna z najkrwawszych wojen w historii ludzkości oraz największy konflikt zbrojny XIX wieku. Szacunki dotyczące ofiar powstania wahają się od 20-30 mln do 70-100 mln, przy wielu milionach uchodźców.

Państwa zachodnie początkowo formalnie pozostawały neutralne. Jednak na początku lat sześćdziesiątych XIX wieku oczywista stała się niezdolność Taipinów do obalenia dynastii Qing, co z kolei oznaczało, że państwo chińskie prędzej czy później, mniejszym lub większym kosztem, zniszczy buntowników.

Rzeczywiście, w obliczu klęski w dwóch wojnach opiumowych i pod presją powstania Taipinów, dynastia mandzurska i przywódcy wojskowego ugrupowania Szenów, którzy rządili imperium, zdali sobie sprawę z potrzeby reformy państwa i nie sprzeciwiali się już maszynom w ogóle, ale tylko maszynom w rękach cudzoziemców. Rozpoczęto budowę państwowych fabryk zbrojeniowych, arsenałów i warsztatów, co zaspokajało zapotrzebowanie na nowoczesną broń i amunicję wojsk Qing oraz armii prowincjonalnych, zaangażowanych w tłumienie powstań chłopskich i narodowych.

Ponadto Taipinowie, którzy zakazali sprzedaży opium, stali się przeszkodą w „otwarciu” wewnętrznych prowincji dorzecza Jangcy na handel europejski. Dlatego obiektywnie korzystne dla Zachodu było zaprzestanie popierania powstania Taipinów i wsparcie prawowitego rządu. Pomóc mu w jak najszybszym zniszczeniu zbuntowanego państwa „chrześcijańskiego”, aby „zdobyć klucze” do wewnętrznych prowincji.

W rzeczywistości stłumienie buntu Taiping jest logiczną kontynuacją drugiej wojny opiumowej. Ale ten etap był wykonywany rękami prywatnych armii - prywatnych kompanii wojskowych (PKW).

W czerwcu 1860 roku amerykański awanturnik Frederick Ward zorganizował w Szanghaju kosztem chińskich kompradorów, pod auspicjami amerykańskiego konsula, oddział zbrojny do walki z Taiping, zwany „Armią Zawsze Zwycięską”. Na jego wzór utworzono „Korpus Francusko-Chiński” i „Kontyngent Anglo-Chiński”. Przeciwko Taipingom użyte były również brytyjskie, francuskie i amerykańskie okręty wojenne, które pod pozorem „neutralności” transportowały wojska Qing wzdłuż Jangcy wraz z bronią i amunicją. W styczniu 1862 r. Armia Warda liczyła już 8 tys. żołnierzy, i dysponowała parowcami i dżonkami uzbrojonymi w armaty.

Wzmocnione i przeformowane zostały również chińskie armie walczące z Taipinami, które na początku lat 60 XIX wieku składały się z ośmiu armii prowincjonalnych (w tym armii Xiang pod dowództwem Zeng Guofana i armii Huai dowodzonej przez Li Hongzhang), z rządowych chińskich „oddziałów zielonego sztandaru”, mandżurskiej „armii ośmiu sztandarów” i kawalerii mongolskiej. Armie Qing zostały przebrojone w nowoczesne karabiny, haubice i moździerze, a ich oficerowie mieli możliwość zapoznania się z europejską taktyką i metodami walki.

Powstanie Taiping zostało całkowicie zlikwidowane 16 sierpnia 1868 r., kiedy to ostatnie oddziały Zhang Zongyu (siostrzeńca Zhang Losina, zmarłego przywódcy Nianjuns), wyczerpane ciągłą walką, zginęły w regionie Chiping (na północny zachód od prowincji Shandong), a ich dowódca popełnił samobójstwo.

Ale spokój w Chinach nie nastąpił i już w 1898 roku wybuchło powstanie, zwane powstaniem bokserów (od nazwy tajnego stowarzyszenia Yihequan dosłownie - „oddziałów harmonii i sprawiedliwości”), przeciwko zagranicznej ingerencji w gospodarkę, politykę wewnętrzną i życie religijne Chin. Powstanie to zostało stłumione w 1901 roku w wyniku inwazji na Chiny sojuszu ośmiu mocarstw, w skład którego wchodziło Imperium Rosyjskie, USA, Cesarstwo Niemieckie, Wielka Brytania, Francja, Cesarstwo Japońskie, Austro-Węgry i Włochy, których wojska najechały Chiny Qing pod pretekstem masakry chrześcijan i cudzoziemców oraz oblężenia misji dyplomatycznych w dzielnicach ambasad w Pekinie.

Połączony kontyngent, czasami nazywany Międzynarodową Ekspedycją Wyzwoleńczą (MEW), składał się z 45 000 żołnierzy i marynarzy Sojuszu. Siły morskie Sojuszu składały się z: 18 okrętów japońskich, 10 rosyjskich, 8 brytyjskich, 5 francuskich, 5 niemieckich, 2 amerykańskich, 2 włoskich i 3 austro-węgierskich. Same Międzynarodowe Siły Ekspedycyjne składały się z 8 000 Japończyków, 4800 Rosjan, 3 000 Brytyjczyków, 2 100 Amerykanów, 800 Francuzów, 58 Austriaków i 53 Włochów.

Ogólne dowództwo MEW sprawował przez generał porucznik N.P. Linevich, a później feldmarszałek Alfred von Waldersee mianowany głównodowodzącym sił międzynarodowych w wyniku porozumienia mocarstw. Przybył on jednak do Chin, gdy wojska alianckie zajęły już Pekin, i niczym się nie wykazał.

Masowy ruch przeciwko obcokrajowcom (Europejczykom, Amerykanom, a także Japończykom) był inspirowany przez tajne stowarzyszenia Yihequan (Pięści Sprawiedliwości i Harmonii), Dadaohui (Stowarzyszenie Wielkiego Noża) oraz Datsyuanhui (Stowarzyszenie Wielkiej Stopy), które faktycznie reprezentowały różne szkoły chińskich sztuk walki - kung fu, wushu itp. Dlatego powstanie na Zachodzie nazwano Powstaniem Bokserów. Później obraz dłoni zaciśniętej w pięść stał się symbol wszystkich „kolorowych rewolucji”, które Anglosasi zorganizowali na całym świecie.

Cesarzowa Wdowa Ci Xi⁶¹, która rządziła w imieniu małoletniego następcy tronu Zaichuna, do wydarzeń powstania odnosiła się niejednoznacznie. Ihetuani zbuntował się przeciwko niszczeniu starego chińskiego patriarchalnego stylu życia i miał wyraźną antyzachodnią orientację; jednak przeciwstawiali się także dynastii mandzurskiej, która podbiła Chiny. Ale mając nadzieję na przywrócenie niepodległości Chinom z pomocą ihetuańczyków, cesarzowa Ci Xi wydała dekret wspierający powstanie 28 maja 1900 roku. Za zabitych cudzoziemców przyznano nagrody.

21 czerwca 1900 roku Imperium Qing oficjalnie wypowiedziało wojnę państwu sprzymierzonym. Ogłoszono „Deklarację wojny”: *„Cudzoziemcy zachowują się wobec nas agresywnie, naruszają naszą integralność terytorialną, depczą nasz lud i siłą odbierają naszą własność... Ponadto uciskają nasz lud lub bluźnią naszym bogom. Zwykli ludzie znoszą bezprecedensowy ucisk, a każdy z nich jest bardzo mściwy. Dlatego odważni wyznawcy - Ihetuani palą kościoły i zabijają chrześcijan.”*

Ale po wsparciu Ihetuańczyków, a nawet wypowiedzeniu wojny zachodniemu Sojuszowi, cesarzowa nie była zbyt chętna do faktycznego wspierania ich na polu bitwy, i nie było współpracy pomiędzy wojskami rządowymi a Ihetuańczykami. Dlatego zdarzały się przypadki, że wojska rządowe atakowały z tyłu powstańców nacierających na zachodnich najeźdźców.

Już 7 września 1900 roku cesarzowa Ci Xi, upewniwszy się, że Ihetuani nie są w stanie pokonać sił koalicyjnych, przeszła na stronę mocarstw

⁶¹ Cixi, Ci Xi (29 listopada 1835-15 listopada 1908, Pekin) - Wdowa Wielka Cesarzowa Chin, która od 1861 do 1908 roku skupiła najwyższą władzę w swoich rękach. Konkubina cesarza Yizhu (rządzącego pod dewizą „Xianfeng”), następnie druga żona (po urodzeniu Zaichuna - następcy tronu).

Regentka w latach 1861-1873 (z młodym synem Zaichunem) oraz w latach 1875-1889. (z młodszym siostrzeńcem, cesarzem Zaitianem). Od 1898 roku, w wyniku zamachu stanu, ponownie skoncentrowała całą władzę w swoich rękach.

sprzymierzonych. Wydała dekret wzywający do rozpoczęcia rozprawy z lhetuańczykami w całym kraju. Państwa europejskie i Japonia, gdy tylko cesarzowa Ci Xi przeszła na ich stronę, zaczęły stawiać chińskiemu rządowi ultimatum, nie koordynując ich z pozostałymi siłami koalicji. Pod koniec powstania interwencji zaczęli wzajemnie kwestionować ultimatum postawione przez inne kraje.

Udział Rosji w tej wojnie został sprowokowany przez masowe ataki Chińczyków na budowaną (należącą do Rosji) kolej Chińsko-Wschodnią (KCW), połączone z brutalnymi mordami pracowników tej kolei. Kilkuset Kozaków Dońskich, którzy strzegli KCW, stoczyło bitwę z wielotysięcznymi siłami wroga, pozwalając uciec bezbronnej ludności rosyjskiej. A potem oni sami, ponosząc straty, wycofali się do Harbinu, który został oblężony. Nad Amurem khunhuzowie atakowali kozackie stacje. Duże siły Chińczyków zebrane w Aigun bombardowały z armat Błagowieszczeńsk. Rosja nie miała szansy uniknąć walk - konieczne było przywrócenie porządku w Chinach.

Dla Zachodu wciąganie Rosji w wojnę w Chinach oznaczało prowadzenie wojny cudzymi rękami i ostateczne skłócenie Rosji z Chinami.

Jednak to udział Rosji w tej wojnie pozwolił zachować faktyczną państwowość chińską w osobie cesarzowej Ci Xi, którą zachodni najeźdźcy zamierzali obalić. Zdając sobie z tego sprawę i nie zamierzając pomagać Zachodowi w realizacji tych planów, 14 sierpnia 1900 roku, kiedy jednostki rosyjskie toczyły już bitwy uliczne w Pekinie, a pozostali sojusznicy dopiero mieli przystąpić do bitwy o stolicę Chin, rosyjskie dowództwo nie przeszkodziło cesarzowej Ci Xi i cesarzowi Guangxu⁶² wyjechać z miasta wraz z towarzyszącymi dworzanami.

Gdyby Guangxu wpadł w ręce zachodnich interwentów, wówczas marionetkowe państwo chińskie pojawiłoby się znacznie wcześniej niż słynne

⁶² Aixingero Zeitian (chiński trad. 愛新覺羅載湉; 14 sierpnia 1871 - 14 listopada 1908), który rządził pod hasłem „Guangxu” (chiński trad. 光緒; 25 lutego 1875 - 14 listopada 1908) - przedostatni cesarz Imperium Qing.

Po zamachu stanu z 21 września 1898 roku, zorganizowanym przez Ci Xi dzięki zdradzie generała Yuan Shikai, cesarz mieszkał w areszcie domowym w Zakazanym Mieście Pekinie; dekretem cesarzowej wdowy został uznany za niegodnego godności. Mocarstwa europejskie nadal uznawały go za panującego suwerena; formalnie jego panowanie i era trwały do końca życia. Wielu opozycjonistów i emigrantów planowało przywrócenie mu realnej władzy.

Nie miał dzieci. Następcą Guangxu, z rozkazu Ci Xi, został jego 2-letni bratanek Pu Yi (cesarz Xuantong).

Guangxu zmarł w swoim pawilonie w Zakazanym Mieście dzień przed Ci Xi. Krążyły plotki, że czując, że umiera, kazała mu się otruć, chociaż młody cesarz od dawna chorował na gruźlicę. W 2008 roku chińscy naukowcy opublikowali badanie szczątków, według którego Guangxu rzeczywiście został otruty arsenikiem.

Mandżukuo (Wielkie Imperium Mandżurskie) - państwo utworzone przez Cesarstwo Japońskie na terytorium Mandżurii okupowanej przez Japonię. Istniało od 1 marca 1932 do 19 sierpnia 1945. Graniczyło z Cesarstwem Japońskim, Mongolską Republiką Ludową, ZSRR, Mengjiang i Republiką Chińską. Stolicą jest Xinjing (obecnie Changchun). Na czele państwa stanął ostatni chiński cesarz (z dynastii Manchu Qing) Pu Yi (najwyższy władca w latach 1932–1934, cesarz w latach 1934–1945).

Ratując cesarzową Ci Xi i cesarza Guangxu Rosja z jednej strony zachowała państwowość Chin, z drugiej zaś możliwość manewru polityczno-gospodarczego w dialogu z krajami Dalekiego Wschodu i Europy.

Po prostu ani jeden kraj zachodni, ani indywidualnie, ani w koalicji, nie był w stanie kolonizować Chin, tak jak np. Indie.

Indie składały się z wielu oddzielnych księstw, które można było skolonizować metodą „dziel i rządź”. Indie, perła w koronie brytyjskiej, były trzymane w rękach Wielkiej Brytanii wyłącznie „miękką siłą” dyplomacji, w sytuacji gdy niektóre księstwa indyjskie były sobie wrogie będąc jednocześnie pod patronatem korony brytyjskiej.

Chiny, mimo wszystkich słabości swojej struktury państwowej, były państwem scentralizowanym, mającym jednocześnie historyczne doświadczenie w niwelowaniu niezależności regionów.

W tych warunkach Zachodowi pozostawał tylko jeden sposób - uszczuplenie wewnętrznej stabilności zasobów państwa do tego stopnia, aż Chiny nie zdołają własnymi siłami zapewnić zestawu kompetencji niezbędnych do istnienia państwa w postaci imperium, a później jako państwa. W tym celu wojny opiumowe były konieczne, aby pozbawić imperium kadrowego korpusu zarządzającego i twórczego potencjału rozwoju państwa. Po osłabieniu administracji państwowej „same” rozpoczęły się w Chinach powstania, które ideologicznie w pełni odpowiadały celom ekspansji Zachodu w Chinach.

Na początku XX wieku państwo chińskie w postaci imperium praktycznie przestało istnieć. Przyszedł czas, w którym GP uznał, że nadeszła pora na przejęcie historycznie ukształtowanego państwa Chińskiego i po sformalizowaniu zarządzania nim z poziomu ponadpaństwowego dokonanie takiej korekty rozwoju tworzonego marionetkowego państwa, która pozwoliłaby w przyszłości mieć chińską państwowość w takiej formie i jakości, które odpowiadają planom GP dotyczącym zarządzania światem.

Mechanizmem wyzwalamym było powstanie bokserów. Rosja jednak naruszyła te plany, zachowując możliwości rozwoju Chin w interesie narodu. Rezultatem była rewolucja Xinhai (10 października 1911 - 12 lutego 1912) w Chinach, nazwana tak, ponieważ 1911 to rok Metalowej Świni – 48 rok 辛亥 Xin Hai w 60-letnim cyklicznym kalendarzu chińskim.

Do połowy 1905 roku głównymi organizacjami rewolucyjnymi w Chinach i Japonii były Xingzhonghui („Związek Odrodzenia Chin”, 兴中会) kierowana przez Sun Yat-sena, „Związek Odnowy Chin” (華興會) kierowana przez Huang Xing i Song Jiaoren oraz „Związek Odrodzenia Chwały Chin”(光復會). Xingzhonghui działało w południowych Chinach, podczas gdy „Związek Odrodzenia Chwały Chin” działała w Jiangsu, Zhejiang i Szanghaju, a „Związek Odnowy Chin” działała w Hunan. Wraz ze zjednoczeniem tych trzech struktur latem 1905 roku w Tokio powstał Sojusz Rewolucyjny - Tongmenhui (Zjednoczona Unia, Liga Związkowa) (中國同盟會), którego celem było obalenie dynastii Qing i utworzenie republiki. Sojusz brał udział w planowaniu rewolucji Xinhai z 1911 roku i powstania Republiki Chińskiej 1 stycznia 1912 roku. Sun Yat-sen nie miał jednak siły militarnej i został zmuszony do oddania stanowiska tymczasowego prezydenta republiki na rzecz militarysty Yuan Shikai, który 12 lutego 1912 r. zorganizował abdykację ostatniego cesarza Chin⁶³.

Ale prawdziwym punktem zwrotnym dla Chin było ustanowienie 25 sierpnia 1912 r. W Pekinie partii Kuomintang („Chińska Partia Narodowa”). Na czele partii stanął Sun Yat-sen. Partia ta rozpoczęła prawdziwą działalność odbudowy państwa chińskiego i uwolnienia go od zagranicznego dyktatu. Jednak działania tej partii okazały się zupełnie nieciekawe dla krajów zachodnich, do których najpierw zwrócili się przywódcy partii z prośbą o pomoc w budowie demokratycznej republiki chińskiej. Dopiero po upewnieniu się, że Zachód nie pomoże w odbudowie państwa chińskiego, przywódcy Kuomintangu zwrócili oczy na zupełnie nowe państwo świata - Rosję Sowiecką. I w 1923 roku Kuomintang zawarł porozumienie o współpracy z nowo powstałym ZSRR. Od tego roku do południowych Chin zaczęli przyjeżdżać doradcy z ZSRR. Ich

⁶³ Aisingero Pu Yi (trad. Chiński 愛新覺羅·溥儀, uproszczony 爱新觉罗·溥仪, pinyin: Àixīnjuéluó Pǔyí, 7 lutego 1906 - 17 października 1967) - chiński polityk; dziesiąty przedstawiciel dynastii mandżurskiej, Aisingero, ostatni cesarz państwa Qing (1908–1912, pozostał cesarzem tytularnym do 1924 r.). Najwyższy Władca Mandżukuo (09 marca 1932-1 marca 1934), cesarz Mandżukuo (1 marca 1934-15 sierpnia 1945), generalissimus i głównodowodzący mandżurskiej armii cesarskiej. Członek Ludowej Politycznej Rady Konsultacyjnej ChRL (od 1964).

zadaniem była reorganizacja Kuomintangu i nawiązanie współpracy między nim a Komunistyczną Partią Chin (KPCh), w wyniku której powstał Pierwszy Zjednoczony Front obu partii.

Radzieccy doradcy pomogli Kuomintangowi w szkoleniu agitatorów, a w 1923 r. jeden z zaufanych ludzi Sun Yat-sena - Czang Kaj-szek, został wysłany do Moskwy na kursy wojskowe i polityczne. Na pierwszym zjeździe partyjnym w 1924 r., w którym uczestniczyli także członkowie innych partii, w tym komuniści, przyjęto program Sun Yat-sena oparty na „trzech narodowych zasadach”: nacjonalizmie, demokracji i dobrobycie (które sam Sun Yat-sen utożsamiał z socjalizmem).

W 1925 roku, po śmierci Sun Yat-sena, przywódcą Kuomintangu został Czang Kaj-szek. Początkowo Czang Kaj-szek kontynuował współpracę z ZSRR, ale Wielka Brytania / USA, zainteresowane osłabieniem pozycji Związku Radzieckiego w tym regionie, stopniowo odciągały Kuomintang na swoją stronę. Obiektywnie rzecz biorąc, przed końcem drugiej wojny światowej i utworzeniem światowego systemu państw socjalistycznych Wielka Brytania / USA miała znacznie więcej możliwości legitymizacji odradzającego się państwa chińskiego w światowym systemie politycznym niż ZSRR. I to był ważny czynnik dla przywództwa Kuomintangu.

W latach 1925-1945 Kuomintang walczył o przywrócenie zjednoczonego państwa chińskiego, walcząc z chińskimi militarystami - generałami, którzy zarządzili różnymi chińskimi prowincjami jak własnymi quasi-państwami i mieli własne armie. Sprzeczności polityczne stały się podstawą konfrontacji militarnej między Kuomintangiem a KPCh. Dopiero inwazja Japonii na Chiny w 1937 r. i potrzeba odparcia agresji interwentów posłużyły za podstawę do czasowego zakończenia konfrontacji między Kuomintangiem a KPCh, ale wraz z klęską Japonii w 1945 r. ws II wojnie światowej wojna między przeciwnikami politycznymi rozpoczęła się na nowo. W tej wojnie KPCh otrzymywała pomoc od ZSRR, a Kuomintang z Wielkiej Brytanii / USA. Dodatkowo Czang Kaj-szek zdecydował się użyć w wojnie przeciwko KPCh części japońskiej armii, która poddała się Wielkiej Brytanii / USA. Fakt, że japońscy najeźdźcy walczyli po stronie Kuomintangu, nie doprowadził do jego wzmocnienia, ale do utraty autorytetu wśród ludności chińskiej i wzrostu autorytetu KPCh, która z tymi najeźdźcami walczyła. Wojna domowa na terytorium Chin kontynentalnych zakończyła się w 1949 roku całkowitą klęską Kuomintangu.

Przegrywając wojnę o Chiny kontynentalne, Kuomintang ewakuuje się na wyspę Tajwan⁶⁴, która dopiero w 1945 r. w wyniku klęski militarystycznej Japonii wróciła pod jurysdykcję Chin. Decyzja o przeniesieniu partyjnych i rządowych organów Republiki Chińskiej na Tajwan została podjęta przez kierownictwo Kuomintangu w grudniu 1949 r. W sumie na Tajwan przeniosło się około 2 miliony ludzi (przy populacji wyspy 6 milionów). Ludność Chin kontynentalnych w 1949 roku wynosiła 541,67 miliona ludzi.

Wydawać by się mogło, że przy takim stosunku liczby ludności wyspiarski Tajwan nie miał szans wytrzymać konfrontacji z Chinami kontynentalnymi. Tu jednak trzeba rozumieć możliwości obu państw by własnymi siłami zapewnić zestaw kompetencji niezbędnych do funkcjonowania państwa. W tym względzie możliwości Republiki Chińskiej (Tajwan) i Chińskiej Republiki Ludowej (Chiny kontynentalne) okazały się równe.

Problem polega na tym, że Tajwan nie jest zwykłą wyspą.

W latach 30. i 40. XVII wieku państwo chińskie znajdowało się na ostatnim etapie kolejnego cyklu dynastycznego. Kryzys państwa - wzrost obciążeń podatkowych, koncentracja ziemi w rękach posiadaczy, wzrost komercyjno-lichwiarskiego wyzysku oraz korupcji urzędników - doprowadził do jednego z najdłuższych i najpotężniejszych powstań ludowych w historii Chin - wojny 1628-1644.

⁶⁴ Tajwan (chiński trad. 臺灣, upr. 台湾, pinyin: Taiwan; nazwa kolonialna - Formoza, od portugalskiego Ilha Formosa - „piękna wyspa”) - wyspa na Oceanie Spokojnym, 150 km od wschodniego wybrzeża Chin kontynentalnych, od którego jest oddzielona Cieśniną Tajwańską. Współrzędne geograficzne centrum to 23,5 ° N, 121 ° E. Wyspę przecina zwrotnik Raka.

W XII wieku Tajwan został oficjalnie włączony do Chin jako część prowincji Fujian, od XIV wieku na wyspie istniała chińska władza lokalna na Tajwanie, rozpoczęła się imigracja Chińczyków na wyspę, rozwinęło się rolnictwo i rzemiosło. Rdzenna ludność (plemiona Gaoshan) została zepchnięta w regiony górskie.

Od końca XVI - początku XVII w. na Tajwan najechali zagraniczni najeźdźcy: japońscy feudałowie i piraci, następnie Portugalczycy, którzy nadali wyspie nazwę Formosa (Piękna), Holendrzy z Kompanii Wschodnioindyjskiej oraz walczący z nimi o zdobycie Tajwanu Hiszpanie. Do 1683 r. Dynastia Qing przejęła kontrolę nad wyspą i utrzymała ją aż do klęski w wojnie chińsko-japońskiej (1894–1895), kiedy to Japonia objęła wyspę. Wyspa wróciła pod jurysdykcję Chin w 1945 roku, po klęsce Japonii w II wojnie światowej.

Tajwan i okoliczne wyspy są kontrolowane przez częściowo uznaną Republikę Chińską.

„Wolne Terytorium Republiki Chińskiej” (chiński trad. 中華民國自由地區, upr. 中华民国自由地区, pinyin: Zhōnghuá mín guó zìyóu dìqū,) to termin używany przez Republikę Chińską do oznaczania terytoriów pod jej kontrolą. W tej chwili są to wyspy Tajwan, Penghu, Kinmen, Wyspy Matsu i kilka mniejszych wysp. Senkaku (japoński 尖閣諸島, senkaku-seto :) lub Diaoyu Dao (chiński trad. 釣魚台群島, upr. 钓鱼台群岛, pinyin: Diàoyútái i Qúndǎo) to archipelag na Morzu Wschodniochińskim 170 km na północny wschód od Tajwanu, temat sporu terytorialnego między Japonią z jednej strony a Republiką Chińską (Tajwanem) i Chińską Republiką Ludową (ChRL) z drugiej. Zgodnie z oficjalnym stanowiskiem obu państw chińskich archipelag należy do prowincji tajwańskiej.

Terytoria podlegające jurysdykcji Republiki Chińskiej noszą czasami nazwę od największej wyspy - „Tajwańskie terytoria Republiki Chińskiej” lub „Region Tajwański”.

W kwietniu 1644 roku Pekin został zdobyty przez rebeliantów, a ostatni cesarz z dynastii Ming popełnił samobójstwo. Rebelianci nie zdołali jednak przywrócić porządku w państwie, a tymczasem z północy przyszło zagrożenie dla Chin w postaci mandżurskich plemion zamieszkujących za północnymi granicami chińskiego imperium, będących potomkami wojowniczych Jurczenów, którzy niegdyś podbili Chiny, a na początku XVII wieku pomyślnie przechodzących proces politycznej konsolidacji. Szczególną rolę odegrał w tym wybitny mandżurski przywódca wojskowy Nurhatsi, któremu udało się w pierwszych dekadach XVII wieku stworzyć pierwsze państwo mandżurskie. Jego syn i następca, Khan Abakhai, założył państwo Qing (czysty), stając się jego pierwszym władcą. W tym czasie Mandżurowie przejęli wiele elementów kultury chińskiej, przede wszystkim niektóre z najważniejszych zasad zarządzania państwem.

Mandżurowie zostali faktycznie zaproszeni do rządzenia w Chinach.

Wiosną 1644 r. generał Ming Wu Sangui, który dowodził armiami strzegącymi podejścia do Wielkiego Muru, nieoczekiwanie zasugerował dowództwu Mandżurów, które przygotowywało się do kolejnego najazdu na Chiny, że wpuści ich konnicę na ziemie chińskie.

Początkowo Mandżurowie odrzucili propozycję Wu Sangui, ale potem skorzystali z okazji i bez walki pokonali Wielki Mur, a armia Wu Sangui dołączyła do nich w ataku na Pekin. Aby podkreślić stanowczość swojego zamiaru współpracy z Mandżurami, Wu Sangui rozkazał swoim żołnierzom zmienić fryzurę na mandżurską - ogolić głowę z przodu i zapleść w warkocz długie włosy z tyłu głowy. Ta osobliwa fryzura przez kilka stuleci stała się symbolem podporządkowania Chińczyków nowej władzy Manchu Qing.

Podbój Chin przez Mandżurów, który rozpoczął się wiosną 1644 roku, trwał prawie czterdzieści lat i zakończył się dopiero w 1683 roku. Od tego momentu przez 267 lat w Chinach panowała dynastia Manchu Qing (1644-1911).

Silny opór, który przybrał formę wojny partyzanckiej, rozwinął się w południowo-wschodnich Chinach, gdzie główną rolę w jego organizacji odegrali przedstawiciele patriotycznych warstw miejskich. Najbardziej znanym był Zheng Chenggong, pochodzący z zamożnej rodziny kupieckiej zajmującej się handlem przybrzeżnym. Miał do dyspozycji silną flotę, był wspierany przez oddziały działające na tyłach wojsk Qing. W latach pięćdziesiątych XVII wieku statki

Zheng Chenggonga pływały daleko w górę Jangcy, zagrażając nawet Nankinowi. Armie mandzurskie były wielokrotnie pokonane przez wojska Zheng Chenggonga. Głównym obszarem jego wpływów były prowincje nadmorskie, głównie Fujian i duże miasto portowe Xiamen (Amoy).

Aby stłumić opór Zheng Chenggonga na wybrzeżach oceanu, Mandżurowie stworzyli silną flotę, przesiedlając mieszkańców wybrzeża w głąb lądu. W tej sytuacji Zheng Chenggong został zmuszony do opuszczenia chińskiego wybrzeża i przeniesienia swoich baz na Tajwan, który w tym czasie był w rękach Holendrów. Na początku 1662 r. udało mu się wypędzić ich z wyspy i założyć tam państwo, które od tego czasu stało się ostatnim bastionem anty-mandzurskiej walki w Chinach.

Od tego czasu Tajwan pozostawał ostatnim ośrodkiem walki patriotycznej. Państwo stworzone przez Zheng Chenggong było silne pod względem militarno-politycznym i ekonomicznym. W czasach dynastii Zheng podjęto działania mające na celu ożywienie gospodarki, zachęcano do rozwoju nowych ziem, rozwoju rybołówstwa i różnych rzemiosł. Po zdławieniu przez Mandżurów wszystkich ośrodków oporu na kontynencie, władcy Tajwanu uznali dalszą walkę z dynastią Qing za beznadziejną i uznali rządy Mandżurów. W 1683 r. na wyspie wylądowały wojska rządowe.

Tak więc, zanim Kuomintang został ewakuowany na Tajwan, wyspa miała już historyczne doświadczenie istnienia państwa, również ze względu na to, że przed Mandżurami uciekło tam wielu przedstawicieli elity chińskiego państwa dynastii Ming.

To historyczne doświadczenie państwowości Tajwanu zostało wzmocnione faktem, że jednocześnie z ewakuacją partii Kuomintang i aparatu rządowego ewakuowano na wyspę znaczną część sił zbrojnych, polityków, biznesmenów, naukowców i postaci kultury, oraz innych przedstawicieli chińskiej elity. Na wyspę przetransportowano wiele dóbr kultury, archiwów partyjnych i rządowych. Oznacza to, że jakościowo Tajwan był w pełni wyposażony w kadrę do budowy państwa z zestawem kompetencji dla wszystkich sześciu priorytetów UŚZ, a 8-milionowa populacja wystarczyła do realizacji funkcjonowania państwa, tym bardziej że wyspiarski status pozwolił na zmniejszenie obciążeń ludnościowych dla zapewnienia bezpieczeństwa państwa.

Tajwan, zapewniając sobie własnymi siłami bezpieczeństwo żywnościowe, z pomocą UK / USA stworzył gospodarkę, która w pełni odpowiada interesom istnienia państwa.

Jednocześnie Tajwan w żadnym wypadku nie jest krajem projektowo-konstruowanym. Istnienie dwóch państw chińskich jest normalnym etapem formowania się państwa historycznie uwarunkowanego, wyrażającym się istnieniem dwóch ośrodków koncentracji zarządzania, walczących ze sobą o prawo do utworzenia jednego państwa narodowego pod ich własnym zarządzaniem. W historii Europy można to porównać do konfrontacji między Francją a Burgundią w XV wieku o utworzenie jednego państwa francuskiego.

To, że w tej walce rozwój państwowy ChRL (Chin kontynentalnych) odbywał się przy wsparciu ZSRR, a Republiki Chińskiej (Tajwanu) - przy wsparciu Wielkiej Brytanii / USA, jest tylko faktem historycznym - każde centrum koncentracji, pretendujące do budowy państwa zawsze w ten lub w inny sposób koordynowało swoje działania z interesami już istniejących państw i ośrodków koncentracji zarządzania, które są zainteresowane terytorium, na którym planowana jest budowa państwa. Jeśli w dawnych czasach były to prawie zawsze państwa sąsiadujące terytorialnie, to wraz z rozwojem technologii transportowych, komunikacyjnych i informacyjnych na kształtowanie się państw zaczęły wpływać podmioty zarządzania, które są geograficznie odległe od miejsca formującego się państwa. Na tym polega istota budowy światowego systemu kolonialnego i ekspansji Zachodu do Chin.

Fakt, że Chiny zasadniczo oparły się agresji Zachodu, wynika z tego, że:

- Do czasu zachodniej inwazji w Chinach istniało scentralizowane państwo z historycznym doświadczeniem istnienia w postaci imperium, tj. było wieloletnie historyczne doświadczenie państwowe koegzystencji i kombinatoryki różnych kultur w ramach funkcjonowania jednego państwa, choćby w formie „tygla”, ale nie mogło to nie wpłynąć na kulturę całej populacji w sensie zdobycia przez populację możliwości komunikowania się z innymi kulturami bez utraty własnej tożsamości kulturowej;
- duża populacja państwa chińskiego pozwalała i pozwala zrekompensować prawie wszelkie koszty, błędne kalkulacje i niekompetencję zarządzania, bez utraty tożsamości kulturowej.

Przez długi czas konfrontacja obu państw chińskich nie pozwalała określić, według którego projektu rozwinie się jedno państwo chińskie. Republika Chińska (Tajwan) przegrała tą walkę.

Republika Chińska poniosła pierwszą poważną porażkę, gdy 25 listopada 1971 r. na 26 sesji Zgromadzenia Ogólnego ONZ 76 głosami za, 35 przeciw i 17 wstrzymującymi się zdecydowano, że od tego dnia Chiny będą reprezentowane w ONZ przez Chińską Republikę Ludową.

Ostatecznie na Republice Chińskiej jako centrum koncentracji zjednoczonego państwa chińskiego postawiono krzyżyk 4 czerwca 1989 r., kiedy na placu Tiananmen w Pekinie za pomocą czołgów rozpędzono demonstrantów, w wyniku czego zginęły setki ludzi. Głównymi uczestnikami protestów, które rozpoczęły się 15 kwietnia 1989 r. byli studenci, tj. przyszły korpus kadrowy, który powinien zapewnić z pomocą ludności niezbędny zestaw kompetencji do funkcjonowania państwa. Ten zestaw kompetencji może być niezbędny do kształtowania państwa i zarządzania nim według dowolnego projektu ideologicznego. Rozproszenie protestujących na placu Tiananmen pokazało, że nie ma warunków do utworzenia zjednoczonego państwa chińskiego według ideologicznego projektu Kuomintangu na terytorium Chin kontynentalnych. Od tego momentu los Republiki Chińskiej (Tajwanu) jest przesądzony - nieuchronnie zostanie on zintegrowany w jedno państwo chińskie zgodnie z projektem Chin kontynentalnych. I jest to tylko kwestia czasu.

Suwerenność państwowa i związki między państwowe

Cechą szczególną życia międzynarodowego na świecie w latach 1945-1985 była ideologiczna, gospodarcza i militarno-polityczna konfrontacja między ZSRR a US/UK, którą obywatele postrzegali jako konfrontację sowiecko-amerykańską, gdyż ZSRR i USA zawierały dwustronne porozumienia ignorujące udział w nich m.in. krajów europejskich, pomimo że determinowały one przyszłość właśnie tych krajów.

Wyraźnie widać to w radziecko-amerykańskim traktacie INF⁶⁵.

Konfrontacja między ZSRR a US/UK znalazła wyraz w konfrontacji militarno-politycznych bloków NATO i Układu Warszawskiego.

4 kwietnia 1949 r. przedstawiciele dwunastu krajów (Belgii, Wielkiej Brytanii, Danii, Islandii, Włoch, Kanady, Luksemburga, Holandii, Norwegii, Portugalii, USA, Francji) podpisali Traktat Północnoatlantycki. Traktat stworzył system zbiorowego bezpieczeństwa. Wszystkie strony zobowiązały się wspólnie bronić każdego uczestnika traktatu, który byłby zaatakowany. Umowa między krajami ostatecznie weszła w życie 24 sierpnia 1949 r. po jej ratyfikacji.

W 1954 roku ZSRR złożył wniosek o przystąpienie do NATO, który został odrzucony. Fakt ten w pełni pokazuje, że pomimo deklaracji, iż jest to organizacja defensywna, był w rzeczywistości blokiem agresywnym. Gdyby było inaczej, to groźbę ataku ze strony ZSRR można by wyeliminować, włączając po prostu Związek Radziecki do NATO, oddając w ten sposób siły zbrojne ZSRR pod kontrolę tych krajów, które obawiały się ataku. Ale jeśli te kraje same planują atak, to niemożliwe jest włączenie ZSRR do ich organizacji wojskowej, ponieważ obecność Związku Radzieckiego w organizacji nie pozwoli na przygotowanie i przeprowadzenie agresji na niego.

Ostateczne potwierdzenie agresywności NATO wobec ZSRR zostało utrwalone poprzez włączenie do bloku w 1955 roku RFN. Niemcy w XX wieku dwukrotnie stały się narzędziem agresji na ZSRR/Rosję. Dlatego Związek

⁶⁵ Układ o likwidacji pocisków rakietowych średniego i krótszego zasięgu (traktat INF) to umowa między ZSRR a USA, podpisana przez Sekretarza Generalnego KPZR M.S. Gorbaczowa i p-rezydenta USA Ronalda Reagana 8 grudnia 1987 r. podczas sowiecko-amerykańskiego szczytu w Waszyngtonie. Traktat wszedł w życie 1 czerwca 1988 r. Po raz pierwszy w historii traktat umożliwił zlikwidowanie całej klasy broni: strony zobowiązały się do zniszczenia wszystkich kompleksów naziemnych pocisków balistycznych i manewrujących o średnim (1000–5500 km) i krótszym (500–1000 km) zasięgu, a także nie produkować, testować i nie rozmieszczać takich pocisków w przyszłości.

Radziecki był niezwykle zainteresowany tym, by powojenne Niemcy były państwem pokojowym. Ale USA/UK miały inne cele w stosunku do Niemiec i 23 maja 1949 r. proklamowano Republikę Federalną Niemiec na terytoriach znajdujących się w amerykańskiej, brytyjskiej i francuskiej strefie okupacyjnej Niemiec (Trizonia). Tą decyzją USA/UK rozczłonkowały Niemcy, gdyż nie pozostawiły Związkowi Radzieckiemu wyboru - utworzenie zjednoczonego państwa niemieckiego na warunkach amerykańsko-brytyjskich było dla ZSRR kategorycznie nie do przyjęcia - przekazanie radzieckiej strefy okupacyjnej Niemcom oznaczało rezygnację przez ZSRR z jakiegokolwiek wpływu na przyszłą politykę odrodzonych Niemiec i praktycznie anulowało zwycięstwo ZSRR w II Wojnie Światowej.

Dlatego dla Związku Radzieckiego nie pozostało nic innego, jak z kolei zapewnić pozostałej części Niemiec, która wcześniej znajdowała się pod okupacją sowiecką, możliwości stworzenia własnego państwa. 7 października 1949 r. proklamowano takie państwo pod nazwą Niemieckiej Republiki Demokratycznej (NRD).

Ideologiczne różnice między dwoma nowo powstałymi państwami niemieckimi nie były wynikiem radzieckiej perfidii, ale wyrazem obiektywnego stanu rzeczy. Faktem jest, że wszyscy antyradzieccy i pro-nazistowscy Niemcy jeszcze w trakcie działań wojennych postarali ewakuować się jak najdalej od nacierających wojsk radzieckich i dostać się do strefy okupacyjnej USA/ UK, podczas gdy działacze antyfaszystowscy przeciwnie, próbowali przenieść się do radzieckiej strefy okupacyjnej. W ten sposób naturalnie rozwinęły się dwa obozy ideologiczne, które z inicjatywy USA/UK zostały sztucznie przekształcone w państwa. Oczywiście były to państwa projektowo-konstruowane. A to z kolei oznaczało, że oba państwa zostały stworzone pod kątem praktycznych zadań, które musiały wypełniać w interesie państw projektantów.

Cele, z jakimi USA/UK stworzyły NRF były od samego początku proste i oczywiste dla ZSRR. Koalicja antyhitlerowska, w której zjednoczyły się ZSRR i USA/UK, od samego początku była krucha i krótkotrwała, ponieważ, jak to określił Churchill, *„obecność wspólnego wroga była prawie jedynym ogniwem łączącym ich sojusz”*. W swojej wizji przyszłych stosunków między USA/UK a ZSRR Churchill, nawet w przemówieniu o zamiarze Wielkiej Brytanii by pomóc ZSRR, wygłoszonym 22 czerwca 1941r, nie krył nienawiści do komunizmu, który ucieleśniał ZSRR: *„Przez ostatnie 25 lat nikt nie był bardziej konsekwentnym*

przeciwnikiem komunizmu , niż ja. Nie cofnę ani jednego słowa, które o nim powiedziałem. "

W miarę jak zbliżała się klęska hitlerowskich Niemiec, państwa alianckie przystąpiły do przebudowy przyszłej struktury świata zgodnie ze swoimi interesami. W tym celu państwa alianckie wykorzystywały publiczną dyplomację, taką jak konferencja w Teheranie (28 listopada - 1 grudnia 1943 r.) oraz w Jałcie (4–11 lutego 1945 r.). Ale dla osiągnięcia swoich celów, USA/UK stosowały także niedopuszczalne z punktu widzenia relacji sojuszniczych separatystyczne negocjacje z wrogiem.

USA/UK negocjowały z przywódcami Hitlerowskiej Rzeszy w celu zawarcia oddzielnego pokoju. Działo się tak, ponieważ USA/UK i ZSRR miały odmienne cele w wojnie z III Rzeszą. Dla USA/UK II wojna światowa była sposobem na wyeliminowanie sił, przeciwdziałających globalizacji prowadzonej wg ich scenariusza w trakcie wojny między sobą. Senator Harry Truman, przyszły wiceprezydent, a następnie prezydent Stanów Zjednoczonych, powiedział to bezpośrednio w czerwcu 1941 roku. Komentując atak III Rzeszy na ZSRR, powiedział: *„Jeśli zobaczymy, że Niemcy wygrywają, to należy pomóc Rosji, a jeśli Rosja wygrywa, to powinniśmy pomóc Niemcom i niech się wzajemnie jak najwięcej zabijają , chociaż pod żadnym pozorem nie chciałbym widzieć Hitlera jako zwycięzcy”*. (New York Times, 24 VI 1941).

Dlatego nie dziwi fakt, że już w marcu 1945 r. brytyjski premier Winston Churchill nakazał swojemu Sztabowi Generalnemu rozpoczęcie przygotowywania planu przyszłej wojny USA/UK z ZSRR. Plan otrzymał kryptonim „Operacja nie do pomyślenia”(Operation Unthinkable), ponieważ dla obywatela było nie do pomyślenia, że po zakończeniu wojny z III Rzeszą USA/UK zaatakują swojego sojusznika, którego wychwalali w gazetach i któremu okazywali pomoc wojskową.

Ostatecznie plan „Nie do pomyślenia” był gotowy do czerwca 1945 roku, tj. gdy wojska aliantów ostatecznie rozgromiły III Rzeszę, określono strefy okupacji Niemiec, rozmieszczenie wojsk, liczbę zdobytych na Niemcach trofeów i jeńców wojennych, a także możliwości użycia ich zgodnie z przeznaczeniem. Zgodnie z tym planem miał być wykorzystany nie tylko potencjał przemysłowy Niemiec, ale także zdolne do walki formacje Wehrmachtu. Konkretnie w działaniach wojennych przewidywano użycie do 15 niemieckich dywizji, dla którego to celu zostały one zreorganizowane. W tym celu w obozach jenieckich USA/UK zebrano wyłącznie mężczyzn w standardowym wieku poborowym (18–

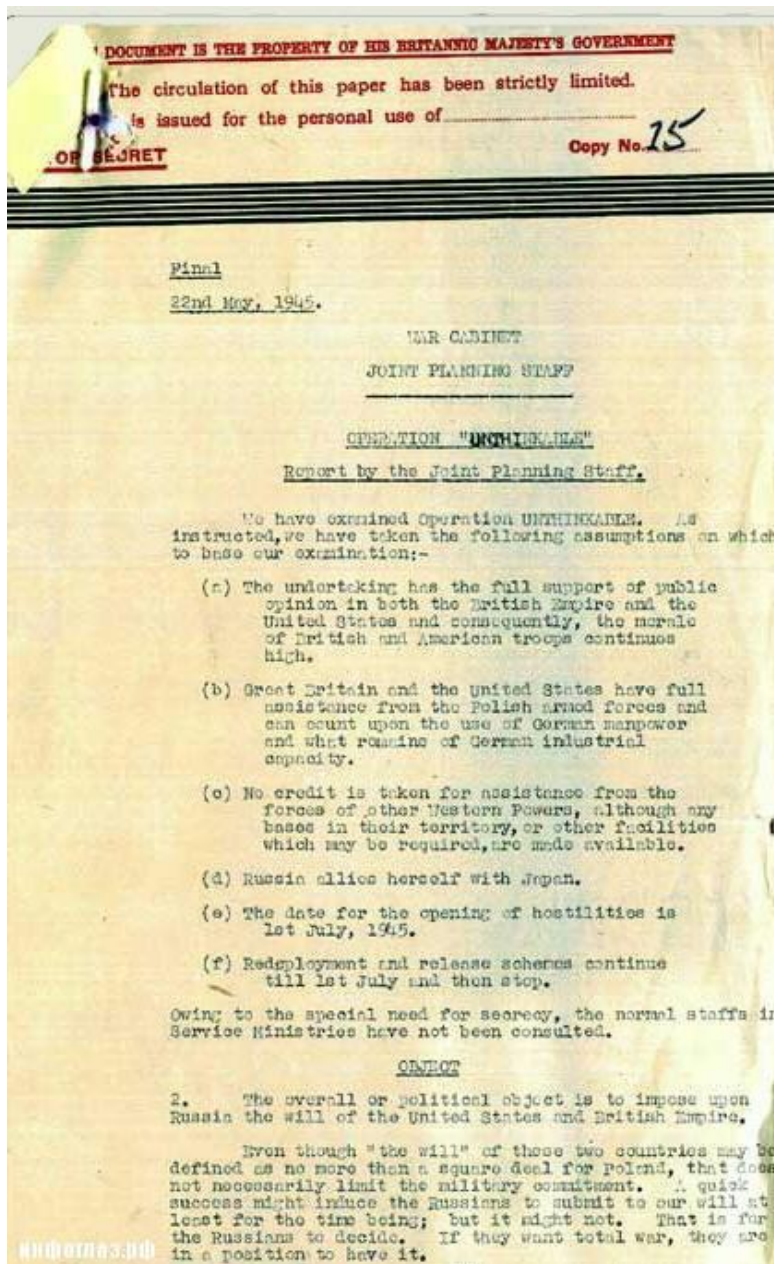
55 lat), którzy byli w pełni zdolni do służby wojskowej. Wszyscy niemieccy jeńcy wojenni w obozach koncentracyjnych byli zorganizowani zgodnie ze strukturą organizacyjną niemieckich dywizji, których codzienna rutyna w pełni odpowiadała armii. Należy zaznaczyć, że w szkoleniu i ćwiczeniach niemieckich jeńców wojennych brali udział instruktorzy angielscy i amerykańscy. Były to pełnoprawne dywizje, tyle że nie miały broni. Ale ta broń była przechowywana tuż obok, niedaleko obozu. Aby wprowadzić te dywizje w stan bojowy, wystarczył jeden dzień, niezbędny do wydania broni.

W związku z tym należy pamiętać, że zdarzały się i inne przypadki użycia przez USA/UK poddających się im wojsk hitlerowskich. Tak więc 9 maja 1945 roku niemieckie jednostki stacjonujące w Grecji pod dowództwem generała majora Georga Bentaka, nie czekając na nadejście głównych sił Wielkiej Brytanii, poddały się 28 Brygadzie Piechoty gen. Prestona. A Brytyjczycy w tym czasie właśnie utknęli w bitwach z greckimi komunistami, którzy zjednoczyli się w ludowej armii wyzwoleniczej ELAS. USA/UK pilnie potrzebowały posiłków dla wojsk brytyjskich. Takim wzmocnieniem stały się poddające się im jednostki niemieckie, które 12 maja 1945 r. wraz z Brytyjczykami rozpoczęły ofensywę na pozycje partyzantów. Wiadomo, że żołnierze niemieccy brali udział w walkach do 28 czerwca 1945 roku.

Rozumiejąc, że planów przygotowań do wojny nie da się ukryć, USA/UK podjęły kroki w celu dezinformacji ZSRR. Tak więc zgodnie z planem „Operacja Nie do pomyślenia”, zatwierdzonym 22 maja 1945 r., datę ataku na ZSRR wyznaczono na 1 lipca 1945 r. Ale w rzeczywistości w tym czasie USA/UK nie mogły w żaden sposób zaatakować ZSRR - po prostu nie leżało to w ich interesie.

Problem polegał na tym, że druga wojna światowa nie zakończyła się wraz z klęską Niemiec. Była jeszcze Japonia, w wojnie, z którą po uszy ugrzęzły Imperium Brytyjskie (Wielka Brytania) i Stany Zjednoczone Ameryki (USA). To wojna na Dalekim Wschodzie, a nie wojna z III Rzeszą, była głównym teatrem działań wojennych (TDW) USA/UK. To w wojnie z Japonią USA/UK ponosiły największe straty. I dlatego, zgodnie z własną zasadą, że wojna powinna być prowadzona cudzymi rękami, USA/UK chciały, aby ZSRR pokonał Japonię. Udział ZSRR w wojnie z Japonią nie tylko zmniejszy poziom strat własnych USA/UK, wyeliminuje wroga, ale także dodatkowo osłabi ZSRR, który po poniesionych stratach zarówno ludzkich, jak i ekonomicznych w czasie dwóch wojen - z III

Rzeszą i Japonią - będzie słabszy niż po wojnie tylko z III Rzeszą. A będąc słabszym, ZSRR będzie bardziej podatny na dyktat USA/UK.

Dlatego jeszcze na konferencjach w Teheranie (1943) i Krymie (1945) Roosevelt i Churchill robili wszystko, co możliwe, aby dojść do porozumienia między ZSRR, Anglią i Stanami Zjednoczonymi, że Związek Radziecki po kapitulacji Niemiec przystąpi do wojny z Japonią. Dlatego przystąpienie do wojny z ZSRR w Europie, w czasie, gdy ZSRR ma tam największą koncentrację wojsk z unikalnym doświadczeniem wojskowym, byłoby dla USA/UK po prostu formą państwowego samobójstwa, zresztą podwójnego i wypaczonej formie. Faktem jest, że do maja 1945 roku

- ZSRR dysponował najlepszą artylerią na świecie, a w Europie pod względem liczby artylerii dużego kalibru ZSRR był prawie dwa razy przewyższał łączną artylerią USA/UK, nawet jeśli liczyć zdobytą artylerią III Rzeszy - ZSRR miał ponad 111 tys. dział i moździerzy, USA - 40. tys., Wielka Brytania - 17 tys.⁶⁶
- ZSRR dysponował najlepszymi na świecie, zdolnymi do wypełniania wszelkich zadań wojskami pancernymi, posiadającymi wyjątkowe doświadczenie bojowe. W Europie w czerwcu 1945 roku Stany Zjednoczone posiadały ok. 7,5 tys. czołgów, samobieżnych systemów artyleryjskich (ACS) i transporterów opancerzonych, a Wielka Brytania ok. 5 tys. a ZSRR miał ponad 12 tysięcy czołgów i dział samobieżnych, które pod każdym względem przewyższały czołgi aliantów, a podstawą radzieckich sił pancernych były czołgi T-34 - najlepszy czołg drugiej wojny światowej. Czołgi dostarczone przez aliantów w ramach Lend-Lease były reprezentowane w radzieckich siłach pancernych tylko w znikomych ilościach, a przy tym były potężniejsze i lepsze niż te same czołgi stanowiące część sił UK/US, ponieważ czołgi z Lend-Lease były zmodernizowane przez przemysł radziecki. Na przykład były wyposażone w mocniejsze działa;
- w Europie Stany USA/UK miały 103 dywizje i według ich własnych szacunków przeciwstawiały się im siły radzieckie odpowiadające 264 dywizjom sojusznikom;
- ogólny wskaźnik w lotnictwie również nie był korzystny dla US/UK - 8 798 samolotów w porównaniu z sowieckimi 11 742. Fakt, że Stany Zjednoczone / Wielka Brytania były prawie dwukrotnie lepsze od ZSRR w lotnictwie strategicznym, nie zmieniał sytuacji, ponieważ:
 - a) w nadchodzącej wojnie bardziej potrzebne było lotnictwo szturmowe, czego praktycznie nie było u US/UK;
 - b) ZSRR miało silne lotnictwo myśliwskie, starcia z którym myśliwców US/UK nieuchronnie kończyły się porażką tych ostatnich. Ponadto radzieckie asy nie tylko zestrzeliwały myśliwce US/UK, ale także pokazali, że w przeciwieństwie do asów Luftwaffe nie unikają ataków również „niedostępnych”

⁶⁶ Siła artylerii radzieckiej przewyższała łączną siłę artylerii USA, Wielkiej Brytanii, Francji i Japonii.

„latających fortec” US/UK.⁶⁷ Tak więc na początku maja 1945 r. pułk dowodzony przez trzykrotnego Bohatera Związku Radzieckiego I.N. Kożeduba otrzymał bezpośredni rozkaz zapobieżenia bombardowaniu przez grupę „latających fortec” Boeing B-17 Sił Powietrznych Stanów Zjednoczonych, która w nieznanym celu wkroczyła w strefę sowieckiej okupacji Niemiec. Pomimo desperackiego oporu trzy amerykańskie bombowce zostały zestrzelone, a reszta pośpiesznie zawróciła i

⁶⁷ Zadaniem myśliwców nie jest zestrzeliwanie samolotów wroga jako takich. Misją lotnictwa jest wspieranie działań armii na lądzie i morzu, gdzie rozstrzygane są wyniki każdej wojny. Dlatego głównym rodzajem lotnictwa bojowego są bombowce i samoloty szturmowe, których zadaniem jest porażenie wojsk wroga i zniszczenie jego tyłów. Pod tym względem zadaniem samolotów myśliwskich jest zapewnienie lotnictwu bombowemu i szturmowemu możliwości jak najdokładniejszego uderzenia w cele wroga na lądzie i morzu, a także uniemożliwienie bombowcom i samolotom szturmowym wroga uderzenia w chronione obiekty lub, w skrajnych przypadkach, zapobieżenie celnemu bombardowaniu tych obiektów.

Tak więc, jeśli myśliwiec w towarzystwie bombowców / samolotów szturmowych odepchnął od nich wrogie myśliwce i zapewnił bombowcom / samolotom szturmowym możliwość celnego uderzenia w obiekt wroga, ale jednocześnie myśliwiec nie zestrzelił ani jednego samolotu wroga, lub nawet sam został zestrzelony, to wykonał swoje zadanie.

Ale jeśli myśliwiec porzucił swoje bombowce / samoloty szturmowe aby broniły się same, a sam wdał się w walkę z myśliwcami wroga, a nawet zestrzelił jeden z nich, pozwalając by w tym czasie myśliwce wroga nie pozwoliły bombowcom / samolotom szturmowym na uderzenie w obiekt lub precyzyjne wykonanie tego uderzenia, a tym bardziej, gdy co najmniej jeden z bombowców / samolotów szturmowych został zestrzelony, wówczas myśliwiec nie spełnił swojego zadania na polu bitwy.

Podczas drugiej wojny światowej lotnictwo UK/US przeprowadziło potężne naloty bombowe na terytorium Niemiec, dosłownie zamieniając całe miasta w ruiny - bombardowanie Drezna 13 lutego 1945 r. jest tego dobrym przykładem. Eskadry bombowców UK/US dokonywały nalotów w grupach po kilkaset samolotów. W miarę możliwości bombowcom towarzyszyły myśliwce. Ale nawet bez myśliwców, ciężkie bombowce UK/US były potężną siłą zdolną odparować ataki myśliwców wroga: było wiele bombowców, a każdy z nich był uzbrojony w wielkokalibrowe karabiny maszynowe, które swoim ogniem pokrywały maksimum sfery wokół samolotu. Na przykład słynny amerykański ciężki bombowiec Boeing -17 „Latająca forteca” (B-17 Flying Fortress) przewoził do 7 000 kg ładunku bomb i był uzbrojony w 9 (później - 12) karabinów maszynowych kal. 12,7 mm. W locie i podczas bombardowania bombowce formowano tak, aby samoloty mogły się wzajemnie bronić ogniem z karabinów maszynowych. Atak na taką armadę (nawet bez osłony myśliwskiej) obarczony był ogromnym ryzykiem dla życia pilotów myśliwców, dlatego wśród niemieckich pilotów myśliwskich rozpowszechniła się praktyka unikania ataku na armadę bombowców. Zamiast tego niemieccy piloci myśliwców woleli prostsze cele. Na przykład najsympatyczniejszy i najbardziej efektywny pilot myśliwski Luftwaffe, Erich Hartmann, sam mówi w swoich wspomnieniach o kilku przypadkach, w których unikał ataków na bombowce, wołając zgodnie z zasadą „uderz i uciekaj” (tj. nie angażować się w walkę) atakować towarzyszące im samoloty myśliwskie. Szczegółowo opisał incydent, który miał miejsce 24 czerwca (?) 1944 r., kiedy dowodzona przez niego grupa myśliwców, zamiast zaatakować armadę amerykańskich bombowców na jego rozkaz i dowodzona przez niego, zaatakowała towarzyszące mu myśliwce North American P-51 Mustang, zestrzeliwując 6 z nich. Ale jednocześnie amerykańskie bombowce swobodnie zniszczyły rafinerię ropy naftowej, co pogłębiło kryzys paliwowy w III Rzeszy, w której na początku 1945 roku, jak pisze amerykański badacz lotniczy Mike Spick, *„Dostawy paliwa u Niemców były tak ograniczone, że jedna z eskadr myśliwskich, wyposażona w 80% w nowe Fw190A, mogła jednocześnie poderwać w powietrze tylko cztery myśliwce.”* 4 myśliwce z około 100! W ten sposób E. Hartmann, atakując myśliwce, a nie bombowce, zrobił wszystko, aby jak najwięcej samolotów Luftwaffe znajdowało się na ziemi i nie przeszkadzało bombowcom UK/US podczas bombardowania niemieckich miast i zabijania cywilów, kobiet i dzieci.

wycofała się na ich terytorium. Piloci radzieccy nie ponieśli strat⁶⁸.

⁶⁸ Ponadto w powietrzu doszło do wielu bojowych starć między samolotami radzieckimi i amerykańskimi. Tak więc na osobistym koncie I.N. Kożedub ma dwa zestrzelone amerykańskie myśliwce P-51 Mustang, które w grupie zaatakowały radzieckie samoloty. Wszystkie ataki na radzieckie samoloty dowództwo UK/US tłumaczyło faktem, że piloci alianccy mylili samoloty radzieckie z samolotami Luftwaffe.

Na przykład 7 listopada 1944 r. Nad miastem Nisz (Jugosławia) doszło do bitwy powietrznej - jednego z kilkadziesiątu udokumentowanych ataków Amerykanów na Armię Czerwoną. Tego dnia duża grupa amerykańskich ciężkich myśliwców wielozadaniowych Lockheed P-38 Lightning (uzbrojenie: działko 1 × 20 mm; karabiny maszynowe 4 × 12,7 mm; rakiety niekierowane 10 × 127 mm; 2 bomby (o masie całkowitej do 908 kg) pod skrzydłem), które według żołnierzy jugosłowiańskich były osłoną dla bombowców North American B-25 Mitchell (uzbrojenie: do 12 (18) × 12,7 mm karabiny maszynowe, ładowność bomb do 1814 kg i / lub pociski niekierowane 8 × 127 mm), dokonała ataku na kolumnę wojsk radzieckich poruszających się przez terytorium, o którym w dniach 14-16 października radzieckie Biuro Informacyjne poinformowało w raporcie, że jest zajęte przez wojska radzieckie. Czyli, że Amerykanie wiedzieli na pewno, że szturmują kolumnę poruszającą się na tyłach wojsk radzieckich i wiedzieli na pewno, że to kolumna radziecka. Co więcej, radzieckie dowództwo nie zwracało się do Amerykanów o bombardowanie czegokolwiek na tyłach wojsk radzieckich.

Co więcej, gdy radzieckie myśliwce startowały z lotniska (a Amerykanie wiedzieli na pewno, że stacjonują tam radzieckie samoloty), zostały już przy starcie zaatakowane przez myśliwce amerykańskie - grupę myśliwców specjalnie przydzielonych do osłony działań bombowców. W rezultacie w rejonie lotniska od ognia amerykańskich samolotów czterech ludzi zginęło. Jednak radzieccy piloci nie zaatakowali Amerykanów, a demonstracyjnie, z wypuszczonym podwoziem, które wykluczało manewry bojowe samolotu, zaczęli pokazywać Amerykanom gwiazdy na skrzydłach, pokazując, że są to radzieckie samoloty. W odpowiedzi Amerykanie, jak na strzelnicy, zastrzelili jednego z radzieckich myśliwców i rzucili się do ataku na pozostałych, raniąc ich ogniem. W sumie w ten sposób Amerykanom udało się zestrzelić 3 radzieckie samoloty (zginęło dwóch pilotów). Dopiero wtedy radzieccy piloci wciągnęli podwozie, przestali podstawiać się pod ogień amerykańskich samolotów i sami rzucili się do ataku. Według różnych źródeł zestrzelono od 2 do 7 samolotów amerykańskich. Według naocznego świadka tej bitwy (instruktor polityczny partyzantów jugosłowiańskich Joko Drecun) zestrzelono pięć myśliwców P-38 Lightning i dwa bombowce B-25 Mitchell.

W wyniku uderzenia samolotów amerykańskich w kolumnę radziecką zginął dowódca 6 korpusu Strzelców Gwardii, generał porucznik G.P. Kotow, dwóch oficerów i trzech szeregowych; zniszczono 20 samochodów.

Gdy tylko ten atak amerykańskich samolotów został odparty, natychmiast pojawiła się druga fala amerykańskich samolotów, która ponownie rozpoczęła atak na wojska radzieckie. Tym razem około 40 P-38 Lightning ponownie zaczęło bombardować i ostrzeliwać formacje bojowe Armii Czerwonej. Ale tym razem, gdy tylko radzieckie samoloty pojawiły się na niebie, odważni Amerykanie przestali atakować i uciekli.

Całkowita liczba ofiar śmiertelnych w wyniku tych amerykańskich nalotów wyniosła 34.

W ten sposób UK/US „pogratulowały” narodowi radzieckiemu głównego święta ówczesnego ZSRR - Dnia Wielkiej Październikowej Rewolucji Socjalistycznej.

Tego samego dnia Japonia również „pogratulowała” ZSRR święta - 7 listopada 1944 r. po trzech latach więzienia powieszono sowieckiego oficera wywiadu Richarda Sorge.

Kolejny atak amerykańskich myśliwców na radzieckie samoloty miał miejsce 18 marca 1945 roku.

18 marca był dla ZSRR dniem szczególnym. Właśnie 18 marca 1871 r. w wyniku pierwszej rewolucji proletariackiej powstało pierwsze państwo proletariackie - Komuna Paryska. ZSRR również powstał w wyniku rewolucji proletariackiej, dlatego też dzień 18 marca dla państwa radzieckiego był datą symboliczną, świętem, które obchodzone było jako „Dzień Komuny Paryskiej”. W kalendarzach radzieckich dzień ten był oznaczony w świątecznym, czerwonym kolorze, chociaż nie był to dzień wolny od pracy.

18 marca 1945 r. grupa lotnicza złożona z 1329 bombowców 8 Armii Sił Powietrznych Stanów Zjednoczonych w towarzystwie 733 myśliwców zbombardowała Berlin. W tym dniu grupa radzieckich myśliwców Jak-3 znajdowała się w powietrzu nad rejonem Morin (35 km na północny zachód od niemieckiego miasta Kustrin), który znajdował się wówczas na tyłach wojsk radzieckich. W tym czasie przez linię frontu przeleciała duża grupa amerykańskich bombowców Boeing B-17 w towarzystwie myśliwców North American P-51 Mustang. Amerykańskie samoloty starały się ukryć za sowieckimi liniami przed ścigającymi je niemieckimi myśliwcami Messerschmitt Bf.109 i Focke-Wulf FW-190. Radzieccy piloci przyszli z pomocą aliantom i odparli

Trzeba powiedzieć, że struktury analityczne US/UK były w pełni świadome, że Armia Czerwona w Europie była zbyt silna dla sił zbrojnych US/UK. Dlatego, po sporządzeniu planu „Operation Unthinkable”, Churchill wysłał go do najwyższego organu dowodzenia Wielkiej Brytanii - Joint Chiefs of Staff, który 8 czerwca 1945 roku wydał swoją opinię, w której zauważył w szczególności, że:

„rozpoczynając wojnę z Rosjanami, trzeba być przygotowanym na długą i kosztowną wojnę totalną, przewaga liczebna Rosjan na lądzie sprawia, że niezwykle wątpliwa jest możliwość osiągnięcia ograniczonego i szybkiego (militarnego) sukcesu ...

Dlatego uważamy, że jeśli wybuchnie wojna, osiągnięcie szybkiego, ograniczonego sukcesu będzie poza naszymi możliwościami i zostaniemy wciągnięci w przedłużającą się wojnę z przeważającymi siłami. Co więcej, przewaga tych sił może niezmiernie wzrosnąć, jeśli wzrośnie zmęczenie i obojętność Amerykanów i zostaną oni odciągnięci przez magnes wojny na Pacyfiku.”

Tym samym US/UK były w pełni świadome faktu, że w razie klęski w Europie zdolność US/UK do wygrania wojny z Japonią została by zredukowana do zera. To samo dotyczyło by również zdolności US/UK przeciwstawienia się dyktatowi ZSRR w polityce zagranicznej.

Dlatego najbardziej optymalnym czasem ataku na ZSRR byłby czas ,gdy:

- Związek Radziecki przynajmniej w części przeprowadzi redukcję swojej armii w celu demobilizacji zgodnie z „Ustawą o demobilizacji wojska i marynarki wojennej i ich późniejszym powrocie do stanów czasu pokoju”⁶⁹, przyjętą 23 czerwca 1945 r.;

atak niemieckich myśliwców. Następnie (po zużyciu paliwa i amunicji w bitwie) radzieckie myśliwce udały się na swoje lotnisko. I właśnie w tym momencie amerykańskie myśliwce zaatakowały radzieckie samoloty, które ich uratowały i zestrzeliły 6 myśliwców. W tym starciu zginęło dwóch pilotów radzieckich, a jeden został ciężko ranny. Po tym incydencie Amerykanie nigdy nie przegapili okazji do ukradkowego dźgnięcia w plecy, ataku na radzieckie samoloty czy bombardowania armii radzieckiej, a nie nazistów. Od 26 kwietnia 1945 r. lotnictwo bombowe UK/US całkowicie zaprzestało bombardowania obiektów III Rzeszy, koncentrując się na bombardowaniu Armii Czerwonej i obiektów na jej tyłach.

⁶⁹ Demobilizacja rozpoczęła się 5 lipca 1945 roku, a zakończyła w 1948 roku. Armia i marynarka zostały zredukowane z 11 milionów do mniej niż 3 milionów ludzi, zlikwidowano Komitet Obrony Państwa i Sztab Główny (STAWKA). Liczba okręgów wojskowych w latach 1945-1946 spadła z 33 do 21. Liczba żołnierzy we wschodnich Niemczech, Polsce i Rumunii została znacznie zmniejszona. We wrześniu 1945 r. Wojska radzieckie zostały wycofane z północnej Norwegii, w listopadzie z Czechosłowacji, w kwietniu 1946 r. z wyspy Bornholm (Dania), w grudniu 1947 r. z Bułgarii.

- ZSRR przetrzuci większość zdolnych do walki wojsk i broni z Europy na Daleki Wschód na wojnę z Japonią. I nie tylko prześle wojska, ale także włączy się do walki z armią japońską, w walkach z którą ugrzęźnie na długo. To wtedy u US/UK pojawi się okazja by wciągnąć ZSRR do wojny na dwa fronty;
- w Europie wojska US/UK miażdżą wojska radzieckie i posuwają się jak najdalej na wschód;
- na Dalekim Wschodzie US/UK zapewnią Japonii wszelkie możliwości skoncentrowania wszystkich jej sił i wysiłków na wojnie z ZSRR. Z jednej strony nie pozwala to ZSRR na wycofanie wojsk z Frontu Dalekowschodniego by zapobiec klęsce w Europie, a z drugiej strony maksymalnie osłabia Japonię, by w przyszłości US/UK mogły ją łatwo wykończyć i okupować

Zatem optymalna data ataku na ZSRR w Europie to połowa - koniec sierpnia 1945 roku. Wszystkie działania wszystkich państw świata latem 1945 r. tylko potwierdzają ten wniosek.⁷⁰

W dniach 17 lipca - 2 sierpnia 1945 r. odbyła się berlińska (poczdamska) konferencja szefów rządów ZSRR, USA i Wielkiej Brytanii, na której obok dyskusji o problemach europejskich wiele uwagi poświęcono sytuacji na Dalekim Wschodzie. W opublikowanej 26 lipca deklaracji poczdamskiej (bez porozumienia z ZSRR) szefowie rządów Stanów Zjednoczonych, Wielkiej Brytanii i Chin zaapelowali do rządu japońskiego z żądaniem bezwarunkowej kapitulacji⁷¹.

28 lipca 1945 r. rząd japoński odrzucił te żądania.

8 sierpnia 1945 r. ZSRR przyłączył się do deklaracji poczdamskiej i wypowiedział wojnę Japonii.

9 sierpnia 1945 r. ZSRR rozpoczął działania wojenne przeciwko Japonii. W wyniku szybkiej ofensywy wojsk radzieckich i Mongolskiej Armii Ludowej, Armia Kwantuńska została w krótkim czasie rozgromiona, tereny północno-wschodnich Chin (Mandżuria, najbardziej rozwinięty gospodarczo region Chin) oraz Korei Północnej, Południowego Sachalinu i Wysp Kurylskich zostały wyzwolone.

⁷⁰ Aby uzyskać więcej informacji na temat realizacji rzeczywistego planu „Nie do pomyślenia”, zobacz Załącznik

⁷¹ <https://ria.ru/20100808/262416687.html>; <https://ria.ru/20150808/1169074975.html>.

2 września 1945 r. japoński rząd podpisał Akt kapitulacji, akceptując wszystkie wymogi Deklaracji Poczdamskiej. Kapitulacja Japonii oznaczała koniec II wojny światowej.

Oceniając więc działania UK/US, ZSRR nie miał najmniejszych powodów, by wątpić, że blok NATO powstał na potrzeby późniejszej wojny z ZSRR, a utworzenie RFN i włączenie jej do bloku oznacza, że Niemcy powinny ponownie stać się główną siłą militarną w wojnie Zachodu z ZSRR.

Zdając sobie sprawę, że konfrontacji nie da się uniknąć i że konfrontacja ta nieuchronnie obejmie kraje Europy Wschodniej, które po klęsce III Rzeszy zaczęły orientować się na ZSRR w swojej polityce zagranicznej i wewnętrznej, Związek Radziecki, aby zapobiec tak negatywnemu rozwojowi sytuacji, postanowił stworzyć na bazie państw proradzieckich - blok, który stałby się bronią nie tylko przeciwdziałania odrębnym agresjom na te kraje, ale także nowej wojnie europejskiej. 14 maja 1955 r. na warszawskim spotkaniu państw europejskich w sprawie zapewnienia pokoju i bezpieczeństwa w Europie - Albanii, Bułgarii, Węgier, NRD, Polski, Rumunii, ZSRR i Czechosłowacji podpisano Traktat o przyjaźni, współpracy i wzajemnej pomocy - dokument formalizujący utworzenie sojuszu wojskowego europejskich państw socjalistycznych z wiodącą rolą ZSRR - Organizacji Układu Warszawskiego (UW).

Wiodąca rola w organizowaniu bloków przez państwa UK/US z jednej strony, a ZSRR z drugiej wynika z faktu, że to właśnie te państwa-podmioty polityki globalnej posiadały maksymalny dostępny zestaw kompetencji dla istnienia państwa i realizacji suwerenności państwowej. To właśnie posiadanie kompetencji, których nie mieli pozostali członkowie bloku, ale które były niezbędne, przesądzało o tym, co wszystkie kraje świata przyjmowały za pewnik, że o losach całego świata decydują w dwustronnym dialogu tylko dwa państwa: US/UK i ZSRR. Wszystkie pozostałe kraje świata zostały postawione w sytuacji, w której aby bronić własnego państwa, trzeba było w ten czy inny sposób dołączyć do jednego lub drugiego bloku. Dla tych krajów świata pozostawało tylko pytanie: jak, o ile to możliwe, samodzielnie, jeśli to możliwe bez nacisków zewnętrznych, dokonać wyboru w interesie swojego kraju, aby nie stracić swojego państwa i państwowości i nie stać się tylko zasobem w rękach państwa o maksymalnym zakresie kompetencji. Posiadanie kompetencji z zakresu eksploracji kosmosu, energetyki jądrowej, ciężkiej inżynierii, przemysłu stocznioowego, lotniczego itp. daje możliwość istnienia państwa i realizowania suwerenności. Brak tych kompetencji w państwie uzależnia je od

państwa, które je posiada. Im mniejszy zestaw kompetencji może zapewnić naród pretendujący do budowy własnego państwa, tym mniejszą suwerenność ma to państwo. A takie podmioty państwowe, jak Kosowo, Czarnogóra, Arabia Saudyjska, Gruzja, Estonia, Łotwa, Litwa, ze względu na nieistotny zestaw kompetencji, które mogą zapewnić siły własnej ludności, w zasadzie nie mogą mieć nie tylko własnego państwa, ale nawet własnej państwowości. I w konsekwencji:

- albo najwyższy korpus zarządzający jest w ogóle wychowywany w kraju sprawującym ponadpaństwowe zarządzanie, jak ma to miejsce w przypadku Arabii Saudyjskiej i innych arabskich państw produkujących ropę, kontrolowanych przez Wielką Brytanię;
- albo niezbędny personel jest wysyłany do kraju w celu zarządzania, jak ma to miejsce w przypadku krajów w przestrzeni poradzieckiej.

Na przykład w dniu 28 listopada 2018 r. w drugiej turze wyborów na prezydenta Gruzji „wygrała” „niezależna” kandydatka Salome Zurbiszvili. Przyjechała ona z Francji jako ambasador w Gruzji w 2003 r., a prezydent Saakaszwili w 2004 r. „powołał” ją - obywatelkę Francji i Ambasadora Francji w Gruzji - na stanowisko ministra spraw zagranicznych Gruzji⁷².

Cóż, ona przynajmniej popracowała w kraju przyjmującym, zanim został jego prezydentem. Ale prezydent Łotwy (8 lipca 1999 - 7 lipca 2007) Vaira Vīķe-Freiberga została banalnie wysłana ze Stanów Zjednoczonych, aby natychmiast przewodzić krajowi. Vaira Vīķe-Freiberga przybyła na Łotwę latem 1998 r., gdzie od razu zaczęła tworzyć organizację, której oficjalnym celem powinno być popularyzowanie kultury łotewskiej i kształtowanie pozytywnego wizerunku kraju na arenie międzynarodowej. Konieczność istnienia takiej organizacji była motywowana rzekomą anty-łotewską propagandą ze strony Rosji. Jesienią 1998 r. rząd łotewski powołał Instytut Łotwy, przeznaczając pieniądze na jego utrzymanie i „mianując” Vike-Freiberg na stanowisko szefa. Równoległe z utworzeniem państwowego ideologicznego instytutu propagandy powstała w jego ramach ideologiczna struktura polityczna - partia TB / DNPL, która formalnie powstała w czerwcu 1997 r. z połączenia narodowo konserwatywnej Partii Ojczyzny i Wolności oraz Narodowego Ruchu Niepodległości Łotwy. To właśnie z ramienia tej partii Vike-Freiberga została ogłoszona w grudniu 1998 roku kandydatka na prezydenta Łotwy.

⁷² Była ministrem spraw zagranicznych Gruzji w rządzie gruzińskiego prezydenta Michaiła Saakaszwili od 20 marca 2004 r. do 19 października 2005 r.

* * *

Jednym ze sposobów uzupełnienia brakujących w państwach projektowo-konstruowanych kompetencji niezbędnych do jego funkcjonowania państwa są tzw. „programy pomocowe” ze strony ponadpaństwowego zarządzania. Takie „programy pomocowe” są realizowane bezpośrednio przez instytucje rządowe lub przez specjalnie utworzone fundacje i organizacje, takie jak USAID⁷³ i NED⁷⁴, a także organizacje o charakterze „prywatnym”, takie jak Fundacja Sorosa (OSI)⁷⁵. Z reguły „programy pomocowe” mają na celu uzupełnienie kompetencji związanych ze społeczną sferą życia państwa, tj. - trzem najwyższym priorytetom UŚZ. A działania na rzecz realizacji tych „programów pomocowych” prowadzone są pod kierunkiem dużej liczby „konsultantów” wysyłanych przez podmiot dostarczający „program pomocowy” do kraju otrzymującego tę „pomoc” w celu kierowania rządem tego kraju.

Najwyraźniejszym przykładem działania takich „programów pomocowych” jest Gruzja⁷⁶, o której często pojawiają się takie doniesienia medialne:

⁷³ USAID - United States Agency for International Development - centralna agencja rządowa Stanów Zjednoczonych zajmująca się pomocą zagraniczną. Administratora Agencji i jego zastępców powołuje Prezydent za zgodą Senatu. Działa on w porozumieniu z Sekretarzem Stanu Stanów Zjednoczonych.

⁷⁴ NED - National Endowment for Democracy - Narodowa Fundacja Demokracji (znany również jako Narodowa Fundacja Wspierania Demokracji) to amerykańska organizacja założona w 1983 roku przez Kongres Stanów Zjednoczonych w celu promowania demokracji. Fundacja określa swoją misję jako „pomoc w ustanowieniu i rozwoju demokracji i wolności na całym świecie”. Finansowane przez Kongres USA z budżetu Amerykańskiej Agencji ds. Rozwoju Międzynarodowego (USAID).

⁷⁵ OSI - Open Society Institute – Instytut „Otwarte Społeczeństwo”, lepiej znany jako Fundacja Sorosa, to międzynarodowa organizacja charytatywna założona przez finansistę George'a Sorosa. Inicjuje i wspiera programy z zakresu edukacji, kultury i sztuki, ochrony zdrowia, inicjatyw obywatelskich, które przyczyniają się do rozwoju idei i mechanizmów społeczeństwa otwartego.

Fundacja ma biura w ponad 30 krajach. Organy zarządzające znajdują się w Nowym Jorku i Budapeszcie.

⁷⁶ „**Stany Zjednoczone będą nadal udzielać pomocy finansowej Gruzji** 29 września 2003, 11:55
TBILISI, 29 września. / Corr. Wiadomości RIA Marina Kwvarachelia /. Stany Zjednoczone pozytywnie oceniają sukcesy reform w Gruzji i zamierzają kontynuować pomoc finansową w sferze gospodarczej, obronnej i społecznej - powiedział w poniedziałek prezydent Gruzji Eduard Szewardnadze w wywiadzie dla narodowego radia.

W zeszłym tygodniu Thomas Adams, specjalny przedstawiciel Departamentu Stanu USA ds. Europy i Eurazji, po spotkaniu z Szewardnadze, ogłosił, że rząd USA wstrzymuje finansowanie niektórych projektów o łącznej wartości 34 mln USD. Mówimy o projekcie remontu małych elektrowni wodnych w regionie Imereti w Gruzji i finansowaniu reform w Ministerstwie Finansów republiki. Przyczyną zakończenia projektów są nieautoryzowane działania gubernatora Imereti Temura Shashiashvili, które wywołały niezadowolenie amerykańskich inwestorów oraz wysoki poziom korupcji w Ministerstwie Finansów.

„USA pomogą Gruzji w walce z antyzachodnią propagandą”

Półmilionowy projekt mający na celu wsparcie procesów integracji euroatlantyckiej przeznaczony dla mieszkańców regionów gruzińskich.

Departament Stanu USA przeznaczył Gruzji pół miliona dolarów na walkę z antyzachodnią propagandą. Dzięki tym środkom Centrum Informacyjne NATO i UE będzie realizowało przez osiemnaście miesięcy projekt „Podnoszenie świadomości i zaangażowania regionów Gruzji w zakresie integracji z Zachodem”, którego celem jest dostarczenie ludności obiektywnej i kompleksowej informacji o procesie integracji euroatlantyckiej. Projekt doda pięć kolejnych do siedmiu biur regionalnych Centrum działających na terenie całego kraju. Ponadto planowane jest bardziej intensywne poruszanie tematów związanych z UE i NATO w mediach regionalnych.

Pełniąca obowiązki ambasadora USA w Tbilisi, Elizabeth Rood, powiedziała podczas prezentacji projektu, że Stany Zjednoczone stoją ramię w ramię z Gruzją na drodze jej integracji z UE i NATO.

„Projekt ten pomoże podnieść świadomość wśród gruzińskiej ludności na temat postępów kraju w integracji euroatlantyckiej i korzyści, jakie płyną z tego procesu ... Rząd Gruzji, a także Centrum Informacyjne NATO i UE, dzięki temu ważnemu projektowi będą w stanie lepiej wyjaśnić ludności Gruzji, jakie korzyści może przynieść integracja europejska i atlantycka” - powiedziała 22 października Elizabeth Rood ... informacyjny zasób internetowy rządu USA „Głos Ameryki”, 23 października 2018, 17:52 - <https://www.golos-ameriki.ru/a/us-to-aid-georgia-in-fighting-propaganda/4625639.html>

„Integracja europejska i atlantycka” Gruzji jest konieczna dla UK/US nie tylko dlatego, że światu zachodniemu niezbędna jest obecność placówki wojskowo-politycznej na Kaukazie, ale przede wszystkim dlatego, że placówka ta jest konieczna, aby przeciwstawić się integracji wszystkich krajów regionu kaukaskiego w zjednoczony rosyjski świat. Jednak Gruzja (w 2018 r. liczba ludności – 3 729 600 osób) jako podmiot państwowy nie może istnieć bez uzupełnienia kompetencji we wszystkich sześciu priorytetach UŚZ przez

Jednak projekt głównego dokumentu finansowego USA na 2004 rok przewiduje 75 milionów dolarów na sfinansowanie różnych projektów w Gruzji.

Od 1992 r. rząd USA przekazał Gruzji pomoc finansową w wysokości 1,1 miliarda dolarów.

Głównymi obszarami finansowania były programy humanitarne i obronne, reformy gospodarcze i finansowe, programy z zakresu rozwoju demokracji, a także projekty z zakresu energetyki i ochrony środowiska”. - <https://ria.ru/20030929/440736.html>.

silniejszy podmiot państwowy, który jest w stanie samodzielnie zapewnić cały zestaw kompetencji niezbędnych do istnienia państwa.

Do 1991 r. wszystkie kompetencje do istnienia Gruzji w postaci państwa zapewniał ZSRR/Rosja, a po rozpadzie Związku Radzieckiego Gruzja została strukturalnie przekazana pod zarządzanie UK/US, które za pośrednictwem głównie Stanów Zjednoczonych zaczęły zapewniać Gruzji zestaw wszystkich kompetencji niezbędnych do istnienia państwa, ale już z inną orientacją, co z kolei wymagało całkowitej restrukturyzacji całej działalności społeczno-gospodarczej - nie tylko struktur państwowych, ale całej populacji. Aby przeprowadzić tak mocny manewr, Gruzja po prostu nie miała nawet zaplecza ekonomicznego, więc w 2003 roku UK/US, poprzez USA, przejęła gruziński aparat państwowy.

Aby sfinansować aparat państwowy Gruzji, utworzono specjalny Fundusz Rozwoju i Reform, z którego najwyższe kierownictwo i członkowie rządu gruzińskiego zaczęli otrzymywać solidne dolarowe dodatki do obecnych oficjalnych pensji. W momencie tworzenia funduszu ustalono, że dla ówczesnego p-rezydenta Gruzji Michaiła Saakaszwiliego, przewodniczącego parlamentu Nino Burdżanadze i premiera Zuraba Żwanii, oprócz wynagrodzenia z gruzińskiego budżetu, miesięczna dopłata z nowego funduszu wyniesie po 1500 USD. Dla zwykłych członków Gabinetu Ministrów, a także dla Prokuratora Generalnego Republiki, miesięczny dodatek wynosił po 1200 USD. Ponadto oprócz pensji za wykonywanie obowiązków państwowych zapewniono dodatkowe wpłaty z Funduszu dla około 5000 innych urzędników państwowych. Aby zrozumieć wysokość tych dodatkowych wypłat dla gruzińskich urzędników z Funduszu Amerykańskiego, należy wiedzieć, że przeciętne wynagrodzenie w Gruzji nie przekraczało wówczas 50 lari (mniej niż 25 USD), a wysokość emerytur wynosiła mniej niż 10 USD miesięcznie⁷⁷.

„Promowanie demokracji⁷⁸” w różnych krajach projektowo-konstruowanych ma inny charakter i ma różne cele. Jeśli więc Gruzja potrzebna

⁷⁷ „Waszyngton bierze gruzińskie przywództwo na utrzymanie” - Juri Simonian „Niezawisimaja Gazeta”, 26 marca 2004 r. - http://www.ng.ru/cis/2004-03-26/5_tbilisi.html

„Czy Amerykanie płacą gruzińskiemu rządowi? Wywiad ministra ds.reform Gruzji Kakha Bendukidze z korespondentem „Nowaja Gazeta” - „Nowaja Gazeta” nr 87 z dnia 15 listopada 2007 r. - <https://www.nowayagazeta.ru/articles/2007/11/16/31147-platyat-li-amerikantsy-gruzinskomu-pravitelstvu>

⁷⁸ „Zawsze myślałem, że demokracja to rządy narodu, ale towarzysz Roosevelt jasno mi wyjaśnił, że demokracja to rządy narodu amerykańskiego”. - powiedzenie przypisuje się J.W. Stalinowi.

Autorstwo Stalina jest mało prawdopodobne, ale możliwe. Początkiem wkraczania w świat demokracji Made in USA w XX wieku było powstanie militarno-politycznego bloku NATO (4 kwietnia 1949), państwa RFN (23 maja 1949) oraz wybuch wojny w Korei (25 czerwca 1950 - 27 lipca 1953); („towarzysz Franklin Delano

jest UK/US jako przyczółek przeciwko Rosji, to Ukraina jest potrzebna Stanom Zjednoczonym jako naręczce chrustu, przy pomocy którego można by rozpalić ogień wielkiej wojny, zarówno przeciwko Rosji, jak i Europy.

22 KWI 2014, 04:45

Stany Zjednoczone od 1991 roku zainwestowały na Ukrainie 5 miliardów dolarów

Pieniądze te zostały wydane na ustanowienie demokratycznego rządu w kraju - powiedziała zastępca sekretarza stanu Victoria Nuland

NOWY JORK, 22 kwietnia. / Koresp. ITAR-TASS Iwan Pilszczikow /. Zastępca sekretarza stanu USA ds. Europejskich i Euroazjatyckich Victoria Nuland przyznała w rozmowie z CNN, że Waszyngton finansował procesy polityczne na Ukrainie.

Zapytana przez dziennikarza, czy doniesienia, że Stany Zjednoczone wydały 5 miliardów dolarów na rozwój demokracji na Ukrainie są prawdziwe, Nuland odpowiedziała: „Stany Zjednoczone od 1991 roku zainwestowały w Ukrainę około 5 miliardów dolarów, odkąd ta ponownie stała się niepodległym państwem po upadku Związku Radzieckiego. Pieniądze te zostały wydane na wsparcie aspiracji narodu ukraińskiego, który chce silnego, demokratycznego rządu reprezentującego jego interesy ”.

Jednocześnie zastępca sekretarza stanu USA podkreśliła: „Oczywiście nie wydawaliśmy pieniędzy na wsparcie Majdanu”. Według Nuland „był to ruch spontaniczny”.

Pomoc Ukrainie w przeprowadzeniu wyborów

W połowie kwietnia okazało się, że Stany Zjednoczone udzieliły Ukrainie pomocy w wysokości 11,4 mln USD na zorganizowanie przedterminowych wyborów prezydenckich, zaplanowanych na 25 maja. Według rzeczniczki

Roosevelt” urodzony 30 stycznia 1882 zmarł 12 kwietnia 1945 roku). Istnieje możliwość, że to powiedzenie przypisywane Stalinowi jest parafrazą wypowiedzi Stalina właśnie z okresu 1945-1953, kiedy Stalin analizując i wyjaśniając konkretną akcję polityki zagranicznej USA, odwołał się do rozmów z Rooseveltem na konferencjach w Teheranie i Jałcie. Na konferencji w Jałcie (4 lutego - 11 lutego 1945 r.) państw koalicji antyhitlerowskiej dyskutowano o przyszłości, powojennym porządku światowym, w tym o roli i miejscu USA, Wielkiej Brytanii i ZSRR w budowaniu państw świata. Ponadto podczas konferencji w Teheranie (28 listopada - 1 grudnia 1943) F.D. Roosevelt mieszkał w ambasadzie radzieckiej, gdzie również mogły mieć miejsce rozmowy między Stalinem i Rooseveltem o polityce zagranicznej Stanów Zjednoczonych i Rosji, w których nie sposób było nie wspomnieć o licznych interwencjach USA w drugiej połowie XIX wieku i pierwszej połowie XX wieku.

W każdym razie, ponieważ nie ma wiarygodnego potwierdzenia, że powiedział to Stalin lub że jest to parafraza jego wypowiedzi, autorstwo Stalina jest tylko niczym innym jak spekulacją.

Departamentu Stanu Jen Psaki, fundusze zostały przydzielone za pośrednictwem Ministerstwa Spraw Zagranicznych USA i Biura Rozwoju Międzynarodowego (IDA).

Waszyngton liczy, że przyczyni się to do przeprowadzenia „wolnych, uczciwych i pokojowych wyborów” głowy państwa ukraińskiego - zaznaczył amerykański dyplomata. Pieniądze zostaną wykorzystane na wsparcie lokalnych i międzynarodowych obserwatorów, usprawnienie procesu głosowania i dostarczenie wyborcom niezbędnych informacji ”. - <https://tass.ru/mezhdunarodnaya-panorama/1137436>; <https://www.vedomosti.ru/politics/articles/2014/04/22/nuland-ssha-potratali-5mlrd-na-razvitie-ukrainskoj> ; <https://ria.ru/20140422/1004886020.html>.

Według słów pracownika Departamentu Stanu Victoria Nuland, Stany Zjednoczone nie wspierały Majdanu na Ukrainie, ale w rzeczywistości

„Przypomnijmy, że wielokrotnie słyszano oświadczenia, że Stany Zjednoczone aktywnie ingerują w procesy społeczno-polityczne na Ukrainie i finansują Euromajdan.” Były szef Służby Bezpieczeństwa Ukrainy Ołeksandr Jakimienko powiedział, że w ciągu dwóch zimowych miesięcy Zachód wysłał do Kijowa miliony dolarów.

„Od początku Majdanu jako służba specjalna obserwowaliśmy znaczny wzrost liczby przesyłek dyplomatycznych, które zaczęły docierać do różnych ambasad na Ukrainie - ambasad zachodnich, przekraczając kilkadziesiąt razy zwykły tryb dostarczania poczty. Po takich dostawach na Majdanie pojawiła się zagraniczna waluta- dolary USA drukowane wg nowego wzoru. I natychmiast zaczęła pojawiać się we wszystkich okolicznych kantorach wymiany walut - mówi były szef służby specjalnej. Ponadto Jakimienko zwrócił uwagę na udział specjalistów z CIA w kierowaniu Majdanem.

<https://www.newsru.com/russia/13mar2014/snaip.html>

Podczas przeszukania w biurze partii Batkiwszczyna znaleziono informacje o dowódcach polowych Majdanu, schematach ich współdziałania i finansowaniu, a także około 16,7 mln dolarów w gotówce - doniósł [Politikus](#).

Doradca prezydenta Federacji Rosyjskiej Siergiej Głazjew powiedział wprost, że amerykańskie źródła wydają 20 milionów dolarów tygodniowo „na finansowanie (w tym również broni) opozycji i rebeliantów”. Strona internetowa Kommiersant-Ukraina jest obecnie niedostępna, ale cytaty z wywiadu Głazjewa można znaleźć np. na [KM.ru](#).

Nie ma już również w swobodnym dostępie niektórych dowodów na finansowanie sił politycznych i ukraińskich mediów przez USA. Na przykład na stronie internetowej partii „UDAR” Witalija Kliczki z działu „[Partnerzy](#)” usunięto część wpisów, w którym wcześniej, według Funduszu Zwalczenia Rusofobii, wskazywano fundusze amerykańskie Międzynarodowy Instytut Republikański i Narodowy Instytut Demokratyczny. Z serwisu Hromadske.tv zniknął natomiast raport finansowy za okres od 25 lipca do 4 grudnia 2013 r., który wskazywał wpływy od sponsorów i opinii publicznej, w tym 400 000 hrywien z ambasady USA i 793 000 hrywien z ambasady holenderskiej. Zrzut ekranu strony raportu jest dostępny w witrynie internetowej [AIN](#).

W grudniu 2013 r. Rzeczniczka Departamentu Stanu USA Marie Harf przyznała, że Waszyngton wraz z Brukselą nadal wspiera Ukrainę na jej europejskiej drodze. Tylko w 2013 roku na ten cel przeznaczono 100 milionów dolarów ”. - „Stany Zjednoczone potwierdziły, że zainwestowały 5 miliardów dolarów w pragnienia narodu ukraińskiego, aby mieć silny, demokratyczny rząd”, NEWSru.com, czas publikacji: 22 kwietnia 2014, 09:50 | Ostatnia aktualizacja: 7 grudnia 2017 08:56 –

<https://www.newsru.com/world/22apr2014/nul.html>

Rezultat amerykańskiego „programu pomocowego” dla „demokratyzacji” Ukrainy jest oczywisty - na Ukrainie trwa wojna domowa, którą USA starają się przenieść z całych sił na terytorium Rosji, a wszystkimi procesami w kraju kieruje ambasada USA.

* * *

Zapewnienie dowolnie kompletnego zestawu kompetencji związanych z trzema najniższymi priorytetami UŚZ nie czyni jednak z krainy – państwa. Wszystkie kolonie świata istniały i istnieją w formacie działania wyłącznie w sferze trzech najniższych priorytetów UŚZ.

Państwo i jego suwerenność zaczynają się, gdy zapewniony jest zestaw kompetencji, które odnoszą się do trzech wyższych priorytetów uogólnionych środków zarządzania. A im pełniejszy zestaw kompetencji, tym bogatsze jest to państwo, tym pełniejsza jest jego suwerenność. W tym sensie zestaw

kompetencji z zakresu trzech niższych priorytetów zarządzania jest przypisany do wyższych, są one środkiem do osiągnięcia celów i zadań, ukształtowanych na wyższych priorytetach zarządzania. W związku z tym państwo może z pewnymi odchyłkami uformować zbiór kompetencji w niższych priorytetach, w oparciu o zestaw kompetencji w sferze wyższych priorytetów zarządzania i bazy zasobowej (surowcowej, energetycznej, ludzkiej) kraju.

Klasyczny przykład krytyczności posiadania kompetencji dla istnienia państwa daje nam historia Rosji / ZSRR. Imperium Rosyjskie, którym próbowano zarządzać według zachodnich wzorców, było całkowicie zależne od Zachodu w zakresie wszystkich fundamentalnych / podstawowych kompetencji, których posiadanie zapewnia istnienie państwa i jego suwerenność. Cesarstwu rosyjskiemu brakowało przemysłu chemicznego, samochodowego, lotniczego, stocznioowego, maszynowego, budowy silników. Wszystko to doprowadziło do tego, że na początku XX wieku Imperium Rosyjskie nie mogło już samodzielnie (bez podporządkowanego wejścia w sojusz z innym państwem⁷⁹) określać nie tylko swojej polityki zagranicznej, ale nawet wewnętrznej polityki, czego przykładem może być historia przyjęcia na uzbrojenie karabinu Mosina w 1891 roku.

Okólnik rosyjskiego ministra edukacji I.D. Delianowa z 18 (30) czerwca 1887 r. "O redukcji nauki gimnazjalnej", nazywany "okólnikiem o dzieciach kucharek", zatwierdzony przez cesarza Aleksandra III, stał się de facto dekretem cesarskim o organizacji rewolucji i likwidacji Imperium Rosyjskiego, ponieważ celowo pozbawiał Rosję jej narodowych kadr, które mogłyby zapewnić państwu wszelkie kompetencje niezbędne do jego istnienia i suwerenności. To właśnie z powodu braku tych niezbędnych kompetencji Imperium Rosyjskie nie mogło nie zginąć w trakcie I wojny światowej, choćby dlatego, że po utracie regularnego korpusu oficerskiego w pierwszych latach wojny Rosja, z powodu wadliwości swojego systemu edukacji, nie mogła go odbudować w odpowiedniej jakości i ilości.

Bolszewicy od samego początku zdefiniowali własną koncepcję zarządzania, własny plan organizacji życia, dla którego fundamentalne znaczenie miała budowa niezależnego państwa w pełnym tego słowa znaczeniu i jego pełna suwerenność. Dlatego w stalinowskim ZSRR tak wielką wagę

⁷⁹ W jaki sposób należało dopieć cesarzowi Aleksandrowi III, aby nie tylko zgodził się na sojusz z Francją, ale kiedy 11 (23) 1891 roku do Kronsztadu przybyła francuska eskadra floty wojennej, osobiście ją pozdrowił a podczas obiadu w Peterhofie wysłuchał wykonania francuskiego rewolucyjnego hymnu - „Marsylianki”, co wywarło duże wrażenie na petersburskiej publiczności.

przywiązywano do ideologii państwa. Dlatego bolszewicy wybrali ścieżkę zwiększania / uzupełniania zakresu kompetencji, których obecność dawałaby ZSRR / Rosji nie tylko możliwość istnienia państwa i jego suwerenności, ale możliwość zaistnienia jako podmiot globalnej polityki. Dlatego nawet w warunkach wojny domowej zaczęto realizować plany rozwoju kraju, takie jak na przykład słynny GOELRO⁸⁰. Bolszewicy najpoważniej podeszli do kwestii powszechnej edukacji, poszerzyli możliwość zdobycia wyższego wykształcenia dla wszystkich, nawet początkowo ograniczeni w prawach przedstawiciele dawnych warstw rządzących, szybko nabyli prawo do nauki na wspólnych dla wszystkich zasadach. W ten sposób bolszewicy wyposażyli Rosję w kadry narodowe, które były w stanie zapewnić posiadanie przez Rosję wszystkich niezbędnych kompetencji. W konsekwencji, po katastrofie pierwszego roku Wielkiej Wojny Ojczyźnianej, kiedy zginęła prawie cała armia kadrowa, a nie tylko korpus oficerski, to właśnie zgodność radzieckiego systemu edukacji z zadaniami zapewnienia państwu niezbędnego zestawu kompetencji była gwarancją, że armię i korpus oficerski nie tylko odbudowano, zresztą w pozornie beznadziejnych warunkach, ale przywrócono je w lepszej jakości i ilości niż przed wojną, co zapewniło zwycięstwo ZSRR w II wojnie światowej.

Jeśli Imperium Rosyjskie było we wszystkim krytycznie zależne od swoich sojuszników z Ententy, to Związek Radziecki walczył bronią własnego projektu i produkcji, bronią, która pod względem wszystkich parametrów została uznana za najlepszą na świecie. Na przykład radzieckie karabiny samopowtarzalne AWS-36 i SWT-38/40 były tak wyjątkowe, że na Zachodzie w ogóle nie było ich odpowiedników, co doprowadziło do tego, że karabiny przechowywane w magazynach w strefie przygranicznej i zdobyte przez III Rzeszę jako trofea, zostały wprowadzone do służby w Wehrmachcie i SS (Selbstladegewehr 257(r)-AWS-36, Selbstladegewehr 259(r) -SWT-40). To samo dotyczy słynnej PPSz-41.

Radziecki myśliwiec Jak-3 był tak dobry, że spośród wszystkich samolotów świata piloci pułku Normandie-Niemen jednogłośnie wybrali go jako samolot, na którym chcieliby walczyć. Po wojnie, w odpowiedzi na pytanie, jaki samolot chcielibyście otrzymać w prezencie dla państwa francuskiego,

⁸⁰ GOELRO (skrót od: Państwowa Komisja ds. Elektryfikacji Rosji) to państwowy plan elektryfikacji RFSRR po rewolucji październikowej 1917 r. opracowany przez Państwową Komisję ds. Elektryfikacji Rosji na polecenie i pod kierownictwem W.I. Lenina. Zatwierdzony przez VIII Ogólnorosyjski Zjazd Elektrotechniczny, zwołany dekretem Rady Komisarzy Ludowych. Plan GOELRO z szeregiem uwag i uzupełnień został przyjęty przez Radę Komisarzy Ludowych, która 21 grudnia 1921 r. przyjęła uchwałę „O planie elektryfikacji Rosji”. Skrót ten jest często odczytywany jako Państwowy Plan Elektryfikacji Rosji, czyli produkt Komisji GOELRO, który stał się pierwszym długoterminowym planem rozwoju gospodarczego przyjętym i wdrożonym w Rosji po rewolucji.

francuscy piloci ponownie wybrali Jak-3, na których polecili do Francji i które służyły we Francji do końca 1947 roku. Co dla samolotu tego czasu samo w sobie było znaczącym wynikiem, a przy braku bazy naprawczej to w ogóle wybitne osiągnięcie.

Nie mniej znaczące wyniki osiągnął Związek Radziecki w artylerii - radziecka ciężka artyleria pod koniec II wojny światowej była nie tylko najlepsza, ale jej liczba w Europie była prawie dwukrotnie większa niż artyleria dużego kalibru US/UK.

O tym, jakie wyniki udało się ZSRR osiągnąć w dziedzinie broni może świadczyć fakt, że 90% powojennego rozwoju broni w US/UK opierało się na zdobycznych, niemieckich opracowaniach, gdy w tym samym czasie dla ZSRR odsetek ten wyniósł 10%, a kolejne 5% stanowiły wzory broni i sprzętu US/UK.

Pod tym względem dokonana przez bolszewików industrializacja Rosji / ZSRR jest przełomem w uzupełnieniu posiadania zakresu kompetencji niezbędnych do zapewnienia istnienia państwa, jego suwerenności i zdolności do stania się podmiotem polityki światowej.

To za zbawienie Rosji i przekształcenie jej w państwo nr 1 na świecie bolszewicy są nienawidzeni przez różnych liberastów, białogwardzistów i monarchistów. Wszyscy ci renegaci nie potrzebują Rosji w żadnej formie, ponieważ samo istnienie Rosji świadczy o ich bezwartościowości.

Upadek Związku Radzieckiego został z góry zdeterminowany po tym, jak kierownictwo państwa w poststalinowskim ZSRR zaczęło stopniowo odchodzić (odwilż, stagnacja) od samodzielnego zapewniania krajowi pełnego zestawu kompetencji w zakresie trzech najwyższych priorytetów zarządzania. Odrzucenie tych kompetencji nabrało w okresie pierestrojki charakteru katastrofalnego, a w pierwszej dekadzie (liche lata 90) Rosji poradzieckiej w ogóle zbiór wyższych kompetencji zapewniało wyłącznie zarządzanie ponadpaństwowe. Co zostało zafiksowane w Konstytucji z 1993 r.:

„Artykuł 15

- 1. Konstytucja Federacji Rosyjskiej ma najwyższą moc prawną, skutek bezpośredni i jest stosowana na całym terytorium Federacji Rosyjskiej. Ustawy i inne akty prawne przyjęte w Federacji Rosyjskiej nie mogą być sprzeczne z Konstytucją Federacji Rosyjskiej.*

2. *Władze państwowe, jednostki samorządu terytorialnego, urzędnicy, obywatele i ich stowarzyszenia są zobowiązane do przestrzegania Konstytucji Federacji Rosyjskiej i ustaw.*
3. *Przepisy prawa podlegają oficjalnej publikacji. Niepublikowane przepisy nie mają zastosowania. Wszelkie normatywne akty prawne wpływające na prawa, wolności i obowiązki człowieka i obywatela nie mogą być stosowane, jeżeli nie zostały oficjalnie opublikowane w celach informacyjnych.*
4. ***Powszechnie uznane zasady i normy prawa międzynarodowego oraz traktaty międzynarodowe Federacji Rosyjskiej stanowią integralną część jej systemu prawnego. Jeżeli umowa międzynarodowa Federacji Rosyjskiej ustanawia inne zasady niż te, które przewiduje ustawa, zastosowanie mają przepisy umowy międzynarodowej. "***

Od stuleci ***państwo jest systemem przetrwania narodu bez utraty tożsamości kulturowej***, ale w miarę uzyskiwania conceptualnej władzy przez ludność, ***państwo nieuchronnie będzie przekształcać się w system zapewniający harmonijny rozwój społeczeństwa oparty na rozwoju genetycznie uwarunkowanego potencjału każdego członka społeczeństwa.***

Próbie zbudowania harmonijnie rozwijającego się społeczeństwa opartego na ujawnieniu twórczego potencjału wszystkich obywateli kraju podjęto po Wielkiej Październikowej Rewolucji Socjalistycznej w stalinowskim okresie budowania socjalizmu, zarówno w Rosji, jak i na świecie. Jednak próba ta została w dużej mierze zaciemniona przez wcześniejsze światowe doświadczenia związane z budowaniem państwowości, a w okresie po Stalinie rozpoczęto zakrojoną na szeroką skalę kampanię propagandową, mającą zdyskredytować to bezcenne dla całej ludzkości doświadczenie.

* * *

Zewnętrzne zarządzanie Rosją latach 1990

Pierwszym ministrem spraw zagranicznych poradzieckiej Federacji Rosyjskiej był (11 października 1990 - 5 stycznia 1996) Andriej Władimirowicz Kozyriew⁸¹, który bez ogródek stwierdził, że celem jego działalności jest prowadzenie takich działań Rosji w polityce międzynarodowej, które „Amerykanie uznają za akceptowalne”. To wyznanie cytuje w swoich wspomnieniach Strobe Talbott, ówczesny podsekretarz stanu USA ds. Rosji i byłego Związku Radzieckiego.

I nie jest to jedyne świadectwo ze strony amerykańskich urzędników, że Kozyriew w swojej działalności w charakterze rosyjskiego ministra spraw zagranicznych kierował się właśnie interesami Stanów Zjednoczonych. W 1992r. rosyjski minister spraw zagranicznych Kozyriew spotkał się z byłym prezydentem USA Richardem Nixonem⁸². Zostało to odnotowane we wspomnieniach przez świadka tych rozmów - amerykańskiego politologa Dmitrija Simesa⁸³ („After the Collapse”, NY, 1999, s. 15–20):

„Nixon zapytał Kozyriewa, jak jego rząd definiuje rosyjskie interesy narodowe. Kozyriew, znany ze swojej prozachodniej orientacji, odpowiedział, że w przeszłości Rosja bardzo cierpiała z powodu nadmiernego skupiania się na własnym interesie kosztem reszty świata. Teraz, dodał, nadszedł czas, aby Rosja „zaczęła myśleć bardziej w kategoriach uniwersalnych wartości ludzkich”.

„To bardzo godne pochwały uczucie dla ministra”, odpowiedział Nixon, nie bez ironii, „ale oczywiście są jakieś szczególne interesy, które Rosja jako wschodząca potęga uważa za ważne dla siebie?”

⁸¹ Andriej Władimirowicz Kozyriew (27 marca 1951 r., Bruksela) - rosyjski mąż stanu i polityk, pierwszy minister spraw zagranicznych Federacji Rosyjskiej od 11 października 1990 r. do 5 stycznia 1996 r. Deputowany do Dumy Państwowej I i II zwołania.

W styczniu 1998 r. został wybrany na członka zarządu amerykańskiej korporacji ICN Pharmaceuticals.

Od maja 2001 r. członek Prezydium Kongresu Żydów Rosyjskich.

Mieszka z rodziną w Miami (USA), zdecydowanie sprzeciwia się systemowi politycznemu Rosji i działaniom Prezydenta Rosji W.W. Putina w kierunku odbudowy państwa i suwerenności Rosji.

⁸² Richard Milhouse Nixon (09 stycznia 1913, Yorba Linda, Kalifornia - 22 kwietnia 1994, Nowy Jork) - 37 prezydent Stanów Zjednoczonych Ameryki (1969-1974), 36 wiceprezydent Stanów Zjednoczonych (1953-1961). Pierwszy i jedyny prezydent USA, który złożył rezygnację przed końcem kadencji - w 1972 r. wygrał wybory i został prezydentem USA po raz drugi, w 1974 r. zrezygnował przedwcześnie w wyniku afery Watergate.

⁸³ Dmitry Simes (po urodzeniu - Dmitrij Konstantinowicz Simis; ur. 29 października 1947 r.) - amerykański politolog, historyk, naukowiec pochodzenia radzieckiego. Prezes i dyrektor generalny Center for National Interests (Waszyngton, USA) od momentu jego powstania (od 20 stycznia 1994). Wydawca i dyrektor generalny amerykańskiego magazynu The National Interest. Był nieoficjalnym doradcą ds. polityki zagranicznej byłego prezydenta USA Richarda Nixona w ostatnich latach jego życia.

To nie przekonało Kozyriewa. Być może są takie czysto rosyjskie interesy, powiedział, ale rosyjski rząd nie miał jeszcze okazji, aby o nich pomyśleć. „Może prezydent Nixon, jako przyjaciel rosyjskiej demokracji, chciałby pomóc nam ustalić, jakie są te interesy?” - zapytał Kozyrew z nieśmiałym uśmiechem. - „Co Richard Nixon powiedział o ministrze spraw zagranicznych Rosji Andrieju Kozyriewie?” Tygodnik „Argumenty i fakty” №43 25/10/2017 - <http://www.aif.ru/dontknows/eternal/kak richard nikson otozvalsya o minis tre inostrannyh del rf andree kozyreve>

Za niepohamowaną chęć służenia interesom Stanów Zjednoczonych i innych krajów zachodnich kosztem i ze szkodą dla interesów Rosji, ministra spraw zagranicznych Rosji Kozyriewa na Zachodzie przezwano Mister Yes przez analogię, ale w przeciwieństwie do ministra spraw zagranicznych ZSRR (15 lutego 1957 r. Lipiec 1985) Andrieja Gromyko (05 (18) lipiec 1909 - 02 lipca 1989), którego za nieugiętość w rozmowach i przestrzeganie zasad nazywano Mister No .

UK/US, które po rozpadzie ZSRR zarządzały krajami obszaru poradzieckiego z poziomu ponadpaństwowego, dążyły do formowania rządów wszystkich nowopowstałych państw wyłącznie w oparciu o osoby zorientowane na UK/US, tj. takich samych jak Minister Spraw Zagranicznych Federacji Rosyjskiej Kozyriew. A jeśli zdarzały się jakieś pomyłki w nominacjach, to były one prawie natychmiast, poprawiane. Widać to wyraźnie na przykładzie Władimira Pawłowicza Polewanowa⁸⁴, który 15 listopada 1994 r. został przewodniczącym Państwowego Komitetu Federacji Rosyjskiej ds. Zarządzania Mieniem Państwowym na stanowisku wicepremiera Federacji Rosyjskiej. Przejmując spuściznę działań swojego poprzednika (10 listopada 1991 - 5 listopada 1994) Anatolija Borysowicza Czubajsa, głównego ideologa i dyrygenta prywatyzacji, Polewanow odkrył, że Czubajs wykonywał wszystkie swoje działania pod ścisłą kontrolą Amerykanów.

„Tymi Amerykanami było 35 doradców, którzy pracowali w rosyjskim departamencie i ustalali, co, jak i na jakich warunkach należy sprywatyzować. ... Na czele tej grupy stał kadrowy oficer wywiadu USA Jonathan Hay. ... Bliskie otoczenie Czubajsa pracowało całkowicie według instrukcji Amerykanów. To

⁸⁴ Władimir Pawłowicz Polewanow (ur. 11 listopada 1949 r. w Charkowie, Ukraińska SSR, ZSRR) - radziecki i rosyjski geolog; Rosyjski mąż stanu i polityk. Doktor nauk geologicznych i mineralogicznych. Doradca Ministra Zasobów Naturalnych Federacji Rosyjskiej.

Szef Administracji Regionu Amurskiego (1993-1994), Przewodniczący Komitetu Państwowego Federacji Rosyjskiej ds. Gospodarki Mieniem Państwowym (1994-1995), wicepremier Federacji Rosyjskiej (1994-1995).

Amerykane ustalili zasady gry, więc wszystko co najlepsze z przedsiębiorstw spadło dla nich. Był taki okres, kiedy np. 90% naszego przemysłu metalurgicznego należało do Zachodu, w tym samym czasie próbowali przejąć wszystkie przedsiębiorstwa naftowe⁸⁵ " - 25 lipca 2018 r. arabskie wydanie RT przeprowadziło wywiad z W.P. Polewanowem - „Władimir Polewanow: Amerykanie dowodzili Mieniem Państwowym”
<https://www.youtube.com/watch?v=-2HTOTGY6Cc&t=3s>,

zapis rozmowy został opublikowany w wielu zasobach internetowych, np.

<https://zen.yandex.ru/media/lsycheva/lihie-90e-amerikancy-deliat-imuscestvo-rossii-5b5f6739c9873600a99bcf46>. I dalej:

„- Przejdźmy do momentu, kiedy został Pan przewodniczącym Komisji Mienia Państwowego. Czy był Pan przerażony tym, co tam zobaczył?

- Pewnie!

- Czy rozumiał Pan, jakie będzie Pańskie pole manewru? Dlaczego pytam o manewry. Napisał Pan w swoich artykułach, że „Czubajs nadal patronuje Komitetowi Mienia Państwowego”.

- Tak!

- Pomimo tego, że Pan był już szefem tego działu?

- Dokładnie.

- Czyli nadal nadzorował swoich, by tak rzec, „kolegów”, nie pozwolił na zwolnienie 35 amerykańskich doradców? Czy dobrze zrozumiałem?

- On próbował.

- Okazuje się, że i tak ich Pan zwolnił?

- Zwolniłem amerykańskich doradców w ciągu jednego dnia.

Stało się to tak. Na nowym stanowisku ochraniała mnie paramilitarna jednostka Partii Demokratyczny Wybór Rosji.

⁸⁵ „Po odebraniu dokumentów z przerażeniem odkryłem, że cały szereg największych przedsiębiorstw kompleksu wojskowo-przemysłowego zostało wykupionych przez cudzoziemców za bezcen. Oznacza to, że fabryki i biura projektowe, które produkowały ściśle tajne produkty, wymknęły się spod naszej kontroli. Ten sam Jonathan Hay, z pomocą Czubajsa, kupił 30% udziałów Moskiewskich Zakładów Elektronicznych i współpracującego z nimi Instytutu Badawczego „Grafit”, jedyne w kraju twórcy powłok grafitowych do samolotów stealth. Następnie Hay zablokował zamówienie wojskowych sił kosmicznych na produkcję zaawansowanych technologii. " - W. Szczepotkin „Głos zabrała prasa. Słowo do prokuratora " // Federacja Rosyjska dzisiaj, nr 1, 2005

- *Ma Pan na myśli Pańską osobę? Czy budynek Komitetu Mienia Państwowego?*

- *Budynek Komisji Mienia Państwowego. Partia była zorganizowana przez Anatolija Czubajsa i Jegora Gajdara. Strażnicy tej partii nie wykonali więc mojego rozkazu – by odebrać przepustki Amerykanom. Ponadto przedostali się na przykład do centrum komputerowego i tam się zabarykadowali.*

- *Ale przecież nie zrobili tego samowolnie? Ktoś musiał dać im instrukcje, prawda?*

- *Instrukcje mogły pochodzić od wielu. Na przykład od moich zastępców, od Petera Mostowaja, Alfreda Kocha, Maksima Bojko i innych.*

- *Czy Pańskimi zastępcami pozostali ludzie Czubajsa ?*

- *Nie mogłem ich zwolnić. Zmusiłem jedynie Alfreda Kocha do odejścia z własnej woli. Jedynie. Ponieważ w zasadzie niszczył przemysł obronny. Kiedy zostałem poinformowany o jego działaniach, zadzwoniłem do niego i zwolniłem go ...*

- *Czy chodziło o przekazanie Amerykanom 10% udziałów w przedsiębiorstwach zbrojeniowych?*

- *Tak, to była jego inicjatywa, te fakty ukrywał przed wszystkimi. Faktycznie go zmusiłem. Przestraszył się i napisał list z rezygnacją. Powiedziałem mu, że po prostu „zmię go na proch”, jeśli będzie kontynuował swoją pracę. Nie wiem jak, ale zrobiłbym to i Koch w to uwierzył.*

- *Zwolniono też Amerykanów.*

- *Wypędziłem też Amerykanów. Zmieniłem ochronę partii Czubajsa na zwykłą straż milicyjną. Ta ochrona kosztowała nas trzy razy mniej. Potem odebrałem przepustki od doradców amerykańskich, po czym wszystkich zwolniłem. Zostałem natychmiast ogłoszony wrogiem cywilizacji, wrogiem stosunków rosyjsko-amerykańskich, wrogiem postępu i reform rynkowych. Chociaż właśnie przywróciłem Rosji jurysdykcję nad jej własnym majątkiem ”.*

Oczywiście Stany Zjednoczone nie mogły pozwolić na pojawienie się w kierownictwie państwowości rosyjskiej osoby, która działa w interesie Rosji, a nie Stanów Zjednoczonych. Zostało to bezpośrednio wskazane p-rezydentowi

Rosji B.N. Jelcynowi i 24 stycznia 1995 roku Polewanow został zwolniony po przepracowaniu na swoim stanowisku zaledwie 70 dni!

Gdy niedługo potem na jednej z konferencji prasowych Jelcyn został poproszony o skomentowanie przyczyn odwołania Polewanowa, odpowiedział: **„On nie rozumiał zadań zespołu”**.

Zadaniem zespołu zarządzającego Rosją bezpośrednio po rozpadzie ZSRR było wyeliminowanie realizacji zapewnienia siłami społeczeństwa kompetencji zarządzania państwem rosyjskim, należących do wyższych priorytetów UŚZ. Odbywało się to w sposób kompleksowy i systemowy, a wyrażało się nie tylko tym, że tworząc klasę wielkich właścicieli, na oligarchów wyznaczało się tylko tych ludzi, którzy przeszli rygorystyczną selekcję i zostali zatwierdzeni w tym „elitarnym” statusie przez pracowników Departamentu Stanu USA. Pozbawienie państwa rosyjskiego zestawu kompetencji związanych z wyższymi priorytetami UŚZ odbywało się również w inny sposób. I tak np. zaraz po tym, jak Rosja stała się państwem „bibelotem”, rząd Gajdara zapowiedział, że kadry struktur państwowych państw powstałych z republik byłego Związku Radzieckiego będą od tej chwili szkolone w rosyjskich instytucjach edukacyjnych wyłącznie na zasadach komercyjnych, dotyczyło to zarówno sfery cywilnej jak i wojskowej. Tym samym rosyjski rząd dobrowolnie zrezygnował z możliwości ochrony swoich interesów w stosunkach z nowopowstałymi państwami i przeniósł te państwa do sfery zarządzania UK/US, gdzie specjaliści dla nowopowstałych państw szkolili się bezpłatnie. Rząd poradzieckiej Rosji zrezygnował także z ochrony swoich interesów w stosunkach z krajami tzw. „trzeciego świata”, dla których w ZSRR szkolono specjalistów administracji państwowej, a po jego upadku zaczęto szkolić w UK/USA.

Tym samym post-radziecka Rosja została pozbawiona kompetencji w zakresie polityki zagranicznej i całkowicie uzależniła się od mediacji UK/US w stosunkach nie tylko z

- państwami powstałymi w przestrzeni poradzieckiej;
- państwami byłej wspólnoty socjalistycznej, w tym powstałych w wyniku zniszczenia wcześniej istniejącego państwa;
- państwami „trzeciego świata”, dawniej zorientowanymi na ZSRR;

ale także z

- państwami „pierwszego świata”, gdyż utrata przez Rosję kompetencji w sferze polityki zagranicznej ostro osłabiła jej

zasobową stabilność, a tym samym zwiększyła stabilność zasobową wszystkich krajów, w których zapewnienie zestawu kompetencji we wszystkich obszarach odnoszących się do wyższych priorytetów UŚZ, było zapewniane na bazie konfrontacji z ZSRR. I analogicznie jak w zwykłej, „gorącej” wojnie, gdzie sprzęt i broń utracone w toku działań wojennych stają się trofeami wroga, który używa ich zgodnie z jego strategią, taktyką i planami walki, to w „zimnej”, informacyjnej wojnie, kompetencje utracone przez jedno państwo (a w wyniku tej utraty kompetencji stabilność zasobowa państwa zostaje osłabiona), stają się trofeum innego państwa i zwiększają jego zasobową stabilność.

To jest właśnie przyczyną wszystkich problemów współczesnej dyplomacji rosyjskiej, która działa na rzecz przywrócenia suwerenności Rosji - znacznie łatwiej jest zdradzić kraj i oddać wrogowi jego kompetencje w sferze polityki zagranicznej, niż je przywrócić, zwłaszcza w stanie własnego osłabienia i wzmocnienia przeciwnika, co w zasadzie uniemożliwia realizację polityki, która była możliwa przed utratą zestawu kompetencji. Dlatego wszelkiego rodzaju impulsywno-histeryczne wrzaski w stylu „A Związek Radziecki w takich okolicznościach to ... (wstaw w zależności od sytuacji według własnego uznania)” charakteryzują jedynie jęki ludzi niekompetentnych, nic nie rozumiejących w procesach zarządzania złożonymi supersystemami społecznymi.

* * *

Wprowadzony przez „Kozyriewców” do tekstu Konstytucji Federacji Rosyjskiej artykuł 15, bezpośrednio określa kolonialny status rosyjskiej państwowości. Czy zatem Rosja ma broń jądrową, energię jądrową, przemysł stoczniowy i lotniczy, przemysł kosmiczny itp. - ma znaczenie tylko o tyle, o ile kraj własnymi siłami zapewnia zestaw kompetencji w zakresie najwyższych priorytetów zarządzania. A gospodarcze odrodzenie Rosji, poczynwszy od 2000 roku, przywrócenie politycznego autorytetu państwa rosyjskiego na świecie, stało się możliwe tylko dzięki temu, że przywództwo państwa, w osobie Suwerena Rosji W.W. Putina postawiło i konsekwentnie realizuje zadanie

przywrócenia pełnego zestawu kompetencji w sferze najwyższych priorytetów UŚZ wyłącznie siłami ludności kraju. I w tym względzie art. 15 Konstytucji Federacji Rosyjskiej z 1993 r. nie ma żadnego znaczenia, gdyż przywrócenie posiadania pełnego zestawu kompetencji w sferze najwyższych priorytetów zarządzania jest możliwe tylko poprzez sprawowanie władzy konceptualnej.

Władza konceptualna ma zawsze charakter autokratyczny i ignoruje wszystkie proce-Dury wyborcze i pisemne ustawodawstwo.

A w odniesieniu do Rosji oznacza to dokładnie to, co miał na myśli rosyjski feldmarszałek Krzysztof Antonowicz Minich, mówiąc, że „państwo rosyjskie ... jest zarządzane bezpośrednio przez samego Pana Boga”, a imię głowy państwa, kto nim jest osobiście, nie odgrywa żadnej roli – ważne by był suwerenem a nie p-rezydentem.

WP

25 styczeń 2019r

Wyjaśnienia i uzupełnienia: 11 luty 2019r

28 luty 2020r

ZAŁĄCZNIK 1

„Potwierdzone przez nasz wywiad agenturalny”

Czy marszałek Żukow zamierzał odrzucić aliantów do Paryża?

Czasopismo „Kommiersant Włast” nr 49 z dnia 12.12.2016, s. 38.

22 maja 1945 roku w Wielkiej Brytanii zakończono zainicjowane przez Winstona Churchilla przygotowanie planu wojny z „rosyjskim niedźwiedziem wiszącym nad Europą” z udziałem jednostek Wehrmachtu. Jednak już 31 maja plan uznano za niewykonalny. Istnieje pogłoska, w myśl której marszałek Żukow zamierzał odrzucić sojuszników z powrotem do Paryża potężnym pancernym uderzeniem. O tym, jakie działania faktycznie podejmowało dowództwo Armii Czerwonej świadczą dokumenty archiwalne.

W sowieckiej strefie okupacji Niemiec żołnierze i oficerowie Wehrmachtu trafiali do obozów jenieckich, w strefie okupacyjnej Wielkiej Brytanii - do miejsc dalszej służby. (Foto: Fotoarchiwum czasopisma „Ogoniok”)

Z telegramu od naczelnego dowódcy Zgrupowania Radzieckich Sił Okupacyjnych w Niemczech marszałka Związku Radzieckiego G.K. Żukowa do Pierwszego Zastępcy Przewodniczącego Rady Komisarzy Ludowych ZSRR, Ludowego Komisarza Spraw Zagranicznych ZSRR W.M. Mołotowa, 15 listopada 1945 r.

W związku z tym, że w swojej strefie Brytyjczycy nadal trzymają jednostki niemieckie, węgierskie i inne, które walczyły przeciwko nam i wojskom alianckim, uważam za celowe podniesienie tej kwestii w Radzie Kontroli i zażądanie dostępu do brytyjskiej strefy Komisji Rady Kontroli. Obecność wspomnianych niemieckich formacji potwierdza nasz wywiad agenturalny.

Proszę o instrukcje.

Projekt memorandum radzieckiej sekcji dyrekcji wojskowej Alianckiej Rady Kontroli w Niemczech, przekazany telegraficznie do Moskwy 16 listopada 1945 r.

Zgodnie z deklaracją klęski Niemiec podpisaną 5 czerwca 1945 r., a także decyzją Konferencji Berlińskiej w sprawie Niemiec: „Wszystkie jednostki wojskowe Niemiec lub te, które znajdują się pod niemiecką kontrolą, gdziekolwiek się znajdują, w tym siły lądowe, powietrzne, przeciwlotnicze, morskie, SS, SA i Gestapo, a także wszystkie inne siły lub organizacje pomocnicze posiadające broń, muszą zostać całkowicie rozbrojone ... Wszystkie lądowe, morskie, powietrzne siły zbrojne Niemiec, SS, SA, SD i Gestapo ze wszystkimi ich organizacjami, kwaterami i instytucjami, w tym Sztab Generalny, korpus oficerski, korpus rezerwistów, szkoły wojskowe, organizacje weteranów wojennych i wszystkie inne organizacje wojskowe i paramilitarne, wraz z ich klubami i stowarzyszeniami, służącymi interesom utrzymania tradycji wojskowych Niemiec, zostaną całkowicie zlikwidowane, aby na zawsze zapobiec odrodzeniu lub reorganizacji niemieckiego militarystyki i nazizmu”.

Z decyzji Konferencji Berlińskiej i deklaracji klęski Niemiec jasno wynika, że na terytorium Niemiec nie powinno pozostać żadnych władz wojskowych a także lądowych, lotniczych, przeciwlotniczych i morskich jednostek, formacji i służb.

Według danych dowództwa radzieckiego oraz danych z prasy zagranicznej, w brytyjskiej strefie okupacyjnej NIEMIEC nadal istnieją niemieckie siły zbrojne oraz niemieckie władze wojskowe, morskie i powietrzne.

Do chwili obecnej istnieje niemiecka grupa armii MÜLLERA, przemianowana w październiku na grupę armii NORD.

Grupa ta posiada dowództwo polowe i sztab.

W skład sztabu tej grupy wojskowej wchodzi: wydział operacyjny, kwatermistrzostwo, intendentura, oficerski wydział kadrowy, wydział transportu samochodowego, służba sanitarna.

Grupa armii NORD składa się z formacji i jednostek lądowych, powietrznych i przeciwlotniczych.

Obejmuje grupy korpuśne:

a) STOCKHAUSEN.

b) WITTHOF

każda z ponad 100 000 ludzi.

Oprócz grup korpuśnych w brytyjskiej strefie okupacyjnej NIEMIEC, utworzono 5 niemieckich okręgów wojskowych z dowództwami i służbami.

Dowództwa niemieckich okręgów wojskowych dyslokowano w :

1. HAMMOR.
2. ITZEKHOE.
3. NEUMINSTER-RANDBURG
4. FLENSBURGU.
5. HAMBURGU.

Oprócz niemieckich okręgów wojskowych w angielskiej strefie okupacyjnej NIEMIEC powstało 25 okręgowych i lokalnych niemieckich komend wojskowych w następujących miastach: PINNEBERG, SEEGERBERG, LUBEK, LAUENBURG, ITERZIN, HERKERKIRCHEN, BERINGSTEDT, ITZEKHOE, ELMISHORN, SCHLEZWIG, EKKERNFERDE, HUZUM, WESTERLAND, RENDSBURG, HAIBE, MARNE, WESSELBUREN, HENSTEDT, MELDORF, ALBERSDORF.

Władze i jednostki sił powietrznych w brytyjskiej strefie okupacyjnej NIEMIEC przedstawiają 11 Okręg Lotniczy, w skład którego wchodzi formacje

przeciwlotnicze (elementy 18 dywizji przeciwlotniczej), eskadry bombowe, eskadry myśliwskie, eskadry szturmowe i grupy rozpoznawcze bliskiego zasięgu.

11 Okręg Lotniczy posiada sztab sformowany według wzoru sztabu armii lotniczej czasu wojny.

Niemieckie siły zbrojne w brytyjskiej strefie okupacyjnej dysponują wojskami łączności (ponad 5 pułków) i oddziałami pancernymi, jak również rozległą siecią szpitali wojskowych – na ponad 20000 łóżek.

Niemieckie siły morskie są obecnie określane jako niemiecka służba trałowania.

Ta niemiecka służba trałowania ma swój sztab, oddziały straży i flotylle.

Oprócz wskazanych niemieckich formacji, jednostek i służb w prowincji Szlezwik-Holsztyn jest około miliona niemieckich żołnierzy i oficerów, którzy nie mają statusu jeńców wojennych, ale prowadzą szkolenia wojskowe.

Wraz z niemieckimi siłami zbrojnymi na okupowanym przez Brytyjczyków terytorium NIEMIEC, obecne są wciąż siły zbrojne innych państw, które znajdowały się pod kontrolą NIEMIEC i walczyły w ramach sił zbrojnych NIEMIEC przeciwko narodom zjednoczonym.

Obecnie w strefie angielskiej znajdują się jednostki węgierskie o łącznej sile ponad 12 000 żołnierzy, zorganizowane w pułki i bataliony ze sztabem i dowódcami.

Nadal istnieje estoński pułk rezerwowy o łącznej sile ponad 3200 żołnierzy oraz jednostki litewskie i łotewskie o łącznej sile około 21 000, które walczyły w siłach zbrojnych NIEMIEC przeciwko narodom zjednoczonym.

Wszystkie wymienione wyżej siły wojskowe, morskie i powietrzne, a także ich formacje, jednostki i służby są objęte wszystkimi rodzajami przydziałów zgodnie ze standardami wojskowymi.

Personel wymienionych formacji, jednostek i oddziałów nosi insygnia stopni wojskowych i odznaczenia.

Przeprowadzane są ćwiczenia wojskowe z udziałem wszystkich personelu wszystkich stopni i rang, zastosowanie mają awansy i przepustki z wypłatą im dodatku pieniężnego.

Z tekstu radzieckiego memorandum do aliantów, zamieszczonego we wspomnieniach marszałka Żukowa, zniknęły wzmianki o zachowanych przez Brytyjczyków przybaltyjskich (na zdjęciu - łotewscy legionści, 1944) i węgierskich oddziałach.

Jak wynika z powyższego, obecności niemieckich władz wojsk lądowych, marynarki wojennej, lotnictwa, a także formacji, jednostek i służb wojsk lądowych, powietrznych, przeciwlotniczych i morskich w angielskiej strefie okupacyjnej NIEMIEC nie można tłumaczyć żadnymi osobliwościami okupacji w strefie angielskiej.

Istnienie w angielskiej strefie okupacyjnej - niemieckiej grupy wojsk NORD, korpuśnej grupy STOKHAUSEN, korpuśnej grupy WITTHOF, 11 okręgu lotniczego, dowództw okręgów wojskowych w HAMMOR, ITZEHOE, NEUMUNSTER-RENSBURG, FLENSBURGU, HAMBURGU, 25 niemieckich okręgowych i lokalnych komendantur wojskowych, wojsk łączności, jednostek pancernych, pułku estońskiego, jednostek litewskich i łotewskich, pułków węgierskich zaprzeczają postanowieniom Konferencji Berlińskiej i deklaracji klęski NIEMIEC.

Dowództwo radzieckie uważa za konieczne podniesienie kwestii wysłania komisji rady kontrolnej do brytyjskiej strefy okupacyjnej w celu zapoznania się na miejscu ze stanem sprawy rozbrojenia i likwidacji niemieckich sił zbrojnych.

Ze wspomnień marszałka Związku Radzieckiego G.K. Żukowa

Dzięki wielokrotnej weryfikacji byliśmy w stanie wiarygodnie ustalić, że Brytyjczycy w ich strefie, mimo naszego protestu, nadal zatrzymują wojska niemieckie. Dlatego zostałem zmuszony do przekazania Radzie Kontroli memorandum w sprawie obecności w brytyjskiej strefie zorganizowanych jednostek byłej armii hitlerowskiej ...

Omawiając to memorandum w Radzie Kontroli, B. Montgomery (naczelnny dowódca brytyjskich sił okupacyjnych w Niemczech - „Historia”) został zmuszony do przyznania się do istnienia zorganizowanych oddziałów niemieckich w strefie angielskiej, rzekomo „czekających na rozwiązanie lub pracujących” pod jego dowództwem.

Wszystko to starał się wyjaśnić „trudnościami technicznymi” rzekomo związanymi z rozpuszczeniem niemieckich żołnierzy. Natychmiast, na posiedzeniu Rady Kontroli, stało się dla nas jasne, że o tym wszystkim wiedział Naczelnny Dowódca Sojuszniczych Sił Ekspedycyjnych D. Eisenhower.

Później na posiedzeniu Rady Kontroli w listopadzie 1945 r. B. Montgomery powiedział w tej sprawie:

„Byłbym zaskoczony, gdybym został poinformowany, że istnieje różnica między naszą linią postępowania w tej sprawie a linią postępowania mojego amerykańskiego kolegi, ponieważ linia postępowania, którą podążamy, została ustalona od samego początku podczas wspólnego dowództwa generała Eisenhowera.”

Wszystko stało się absolutnie jasne. W. Churchill, podpisując w imieniu swojego kraju zobowiązanie do natychmiastowego, raz na zawsze wykorzenia niemieckiego militarysty i zlikwidowania niemieckiego Wehrmachtu, w tym samym czasie wydał tajne rozkazy dowództwu wojskowemu, aby zachować broń i jednostki wojskowe byłej armii hitlerowskiej jako podstawy do odbudowy armii zachodnioniemieckiej z dalekosiężnymi antyradzieckimi celami. A wszystko to, jak się okazuje, było znane Naczelnemu Dowództwu Sojuszniczych Sił Ekspedycyjnych i osobiście D. Eisenhowerowi. Szczerze mówiąc, bardzo mnie to zdenerwowało, a moja początkowa opinia o D. Eisenhowerze nieco się zmieniła. Ale oczywiście nie mogło już wtedy być inaczej ...

Kiedy J.W. Stalin dowiedział się o dwulicowości W. Churchilla, zaklął głośno i powiedział:

- Churchill zawsze był antyradzieckim numerem jeden. Takim też pozostał.

(Według oficjalnych danych brytyjskich, rozwiązanie jednostek Wehrmachtu w angielskiej strefie okupacyjnej Niemiec zakończyło się w styczniu 1946 r. - „Historia”).

Z telegramu Rady Wojskowej Zgrupowania Radzieckich Sił Okupacyjnych w Niemczech do Szefa Sztabu Generalnego Armii Czerwonej, generała armii A.I. Antonowa (o obronie radzieckiej strefy okupacyjnej Niemiec po zmniejszeniu liczebności wojsk), 21 listopada 1945 r.

Długość pasa radzieckich sił okupacyjnych w Niemczech na linii kontaktu z aliantami wynosi ponad 800 kilometrów drogą lądową i (jak w tekście - „Historia”) 300 km. wzdłuż wybrzeża Morza Bałtyckiego.

Działania wojsk na tak szerokim froncie wymagają dużej mobilności, zwłaszcza środków wzmacniających, aby w jak najkrótszym czasie w dowolnym kierunku w zależności od sytuacji można było stworzyć potrzebne nam zgrupowanie.

W wyniku prowadzonych działań organizacyjnych w składzie wojsk okupacyjnych w Niemczech pozostaną: 3 dywizje artylerii przełomu, 1 dywizja artylerii armatniej, 5 brygad przeciwpancernych i 1 dywizja artylerii przeciwlotniczej. Środki te z natury nie w pełni odpowiadają na wyzwania, przed którymi stoimy.

Dywizje artylerii przełomu w naszych warunkach są mniej potrzebne niż brygady przeciwpancerne. W dywizji artylerii przełomu jest 3 brygady moździerzy, brygada haubic 203mm, 2 brygady ciężkich haubic i 1 brygadę lekkich haubic. Jednostki te są trudne do manewrowania na szerokim froncie i nie mogą być skuteczną bronią przeciwpancerną, z wyjątkiem jednej brygady lekkich haubic.

Manewrowość wszystkich tych brygad jest bardzo ograniczona, podczas gdy brygady przeciwpancerne mają świetną manewrowość i są najskuteczniejszą bronią przeciwpancerną. Ponadto etat osobowy dywizji artyleryjskiej liczy 9932 ludzi, a brygady przeciwpancernej - 1374 ludzi, co pozwala na utrzymanie 7 brygad przeciwpancernych kosztem jednej dywizji artylerii.

Ponadto dla grupy wojsk na terytorium 8900 km² to zdecydowanie za mało, aby mieć jedną dywizję artylerii przeciwlotniczej. Dostępną w korpusie strzeleckim bronią przeciwlotniczą można pokryć obszar frontu nie większy niż 25 km i do 4 km głębokości. Dla pokrycia najważniejszych obiektów w armijnych i frontowych tyłach jednej dywizji przeciwlotniczej oczywiście nie wystarczy.

Marszałek Żukow zwrócił się z prośbą o pozostawienie sprawdzonych w bitwach jednostek artylerii przeciwlotniczej w Niemczech w celu ochrony przed lotnictwem aliantów, które zamieniały się w potencjalnych przeciwników.

Dywizje artylerii przełomu w naszych warunkach są mniej potrzebne niż brygady przeciwpancerne

Na podstawie powyższego uznałbym za konieczne:

a) pozostawić w grupie wojsk, podlegające przerwotowi do Związku Radzieckiego, 15, 25, 27, 29 i 44 gwardyjskiej brygady przeciwpancerne , a zamiast nich zabrać ze składu grupy wojsk w celu przerwotu do ZSRR 18 dywizję artylerii przełomu;

b) pozostawić do maja 1946r. w składzie grupy wojsk 32dywizję artylerii przeciwlotniczej.

Proszę to zameldować Ludowemu Komisarzowi Obrony.

ŻUKOW, TELEGIN, MALININ

Z raportu zastępcy Ludowego Komisarza Obrony ZSRR, generała armii N.A. Bułganina i szefa sztabu generalnego Armii Czerwonej, generała armii A.I. Antonowa do Naczelnego Wodza Sił Zbrojnych ZSRR J.W. Stalina, listopad 1945r

Uważamy za możliwą zgodę na propozycję towarzysza Żukowa by pozostawić u niego pięć brygad artylerii przeciwpancernej i jedną dywizję artylerii przeciwlotniczej. Uważamy również za celowe pozostawienie dywizji artylerii przełomu towarzyszowi Żukowowi, z czym ten ostatni się zgadza.

(Na dokumencie jest notatka: „Towarzysz Stalin się zgadza. Przekazano towarzyszowi Antonowowi” - „Historia”).

Publikacja Jewgienija Żirnowa

Źródło: <https://www.kommersant.ru/doc/3149709>

ZAŁĄCZNIK 2

PRIORYTETY UOGÓLNIONYCH ŚRODKÓW ZARZĄDZANIA/WALKI (UŚZ)⁸⁶

Spoglądając z punktu widzenia Dostatecznie Ogólnej Teorii Zarządzania (DOTU) na życie społeczeństw w historycznie długich odstępach czasu (setki lub więcej lat), **środkami wpływania na społeczeństwo**, których świadome użycie pozwala zarządzać jego życiem i śmiercią są:

1-szy PRIORYTET. Informacja o charakterze *światopoglądowym*, metodologia, przyswajając którą ludzie budują - indywidualnie i społecznie - swoje "standardowe automatyzmy" rozpoznawania i rozumienia poszczególnych procesów w kompletności i integralności Wszechświata oraz określają w swoim postrzeganiu hierarchiczny porządek w ich wzajemnym zagnieżdżeniu. Jest on podstawą kultury myślenia i pełni aktywności zarządczej, w tym wewnątrz społecznej suwerenności.

2-gi PRIORYTET. Informacja kronikarskiego, *chronologicznego* charakteru wszystkich gałęzi Kultury i wszystkich gałęzi Wiedzy. Pozwala ona widzieć kierunek przepływu procesów i odnosić wzajemnie do siebie poszczególne gałęzi Kultury i gałęzi Wiedzy. Posiadając światopogląd odpowiadający światopoglądowi, na bazie *poczucia miary*, informacja ta pozwala identyfikować określone procesy, przepuszczając "chaotyczny" przepływ faktów i zjawisk przez *światopoglądowe "sito" - subiektywną ludzką miarę rozpoznawania*.

3-ci PRIORYTET. Informacja *faktograficzno-opisowego* charakteru: opis poszczególnych procesów i ich wzajemnych zależności stanowi istotę informacji w trzecim priorytecie, do którego odnoszą się wyznania kultów religijnych, ideologie świeckie, technologie i fakty wszystkich dziedzin nauki.

4-ty PRIORYTET. Procesy ekonomiczne, jako środek oddziaływania, podlegające czysto informacyjnym środkom oddziaływania poprzez finanse (pieniądze), które są najbardziej uogólnionym typem informacji o charakterze ekonomicznym.

5-ty PRIORYTET. Środki ludobójstwa, wpływające nie tylko na żyjących, ale także na kolejne pokolenia, niszczące genetycznie zdeterminowany potencjał przyswojenia i rozwoju dziedzictwa kulturowego przodków np.: szantaż nuklearny - zagrożenie użycia broni jądrowej; alkohol, tytoń, narkotyki i inne środki odurzające, dodatki do żywności, wszystkie zanieczyszczenia środowiska, niektóre leki; "Inżynieria genetyczna" i "biotechnologie" - potencjalne niebezpieczeństwo.

6-ty PRIORYTET. Pozostałe środki oddziaływania, głównie siłowego - broń w tradycyjnym tego słowa znaczeniu, środki zabijające i okaleczające ludzi, niszczące materialne i techniczne przedmioty cywilizacji, zabytki kultury i nośniki ducha.

⁸⁶ Niniejszy załącznik jest fragmentem pracy Wewnętrznego Predyktora ZSRR/Rosji zatytułowanej MARTWA WODA (str.208-209). Dołączony został do pracy Pana Walerego Piakina w celu łatwiejszego rozumienia tekstu przez czytelników nie znających podstaw Koncepcji Społecznego Bezpieczeństwa (KOB) oraz Dostatecznie Ogólnej Teorii Zarządzania (DOTU). Tłumaczenie Martwej Wody można znaleźć tu: <https://drive.google.com/drive/folders/17AKUrPL3tnnQqpW2XvRL6dsZpNlpuElu?usp=sharing>

Tłumacz.

